GALANTERII
PENTRU DAME FRIVOLE

versiune românească Matilda Banu şi George Anania
669383

SAN-ANTONIO „Galantine de volaille pour dame frivole" EDITIONS FLEUVE NOIR — Paris 69, bd. Saint. MARCEL—PARIS XIII

Editura Forum S.R.L. Bucureşti, str. Ion Cîmpineanu nr. 20, sectorul I Cod poştal 70709, Tele 1993

Consilier editorial ; PETRE ISPAS

ISBN 973—9065—40—6

Dedic cartea aceasta celor uitaţi şi celor prea singuri, ca să-i încălzesc la focul tâmpeniilor mele.

San—A,

Adevărata deznădejde este să pungi la soare San-Antonio

AŞA ÎNCEPE

Au legat-o în mod sumar pe Excelenţa Sa. Mai exact ar fi să spunem că au împiedicat-o (ca pe un cal). O pereche de cătuşe la mîini şi o curea la glezne, pentru a le ţine lipite una de alta.

Excelența Sa este un mulatru cu plete care se revarsă de pretutindeni, inclusiv din urechi şi din nări.

Este aşezată Excelența în canapeaua din salon. Nu spun '„pe" canapea, ci „înăuntru", dat fiind că lăcaşul este adânc precum un mormânt. De altfel, s-ar putea foarte bine să şi devină, pentru moment, aşa ceva

Excelența Sa pute, pentru că tocmai s-a scăpat pe ea, în pijamaua-i de mătase albă.

Edmond auvergnatul1 răsfoieşte cu interes o ediție originală a romanului DoamnaBovary — Moravuri de provincie, editată de Michel Lévy Frères, Librari-editori, str. Vivienne, 2 bis, Paris. Ar ciordi-o cu plăcere. îl tentează cele două volume subțiri, legate în piele jerpelită. Îl admiră pe Flaubert, fiindcă normandul evita inutilitățile, Edmond detestă să vorbească doar ca să se afle în treaba şi crede că, probabil, la fel se petrec lucrurile şi în ceea ce priveşte literatura.

Note:

1 Locuitor al regiunii Auvergne (n. tr.) ;

Chochotte2, „asistenta" lui, o gagică cu mutra şmecheră, plină de pistrui şi cu ochii mari, albaştri, holbați de inocență (Edmond a poreclit-o „Sunet şi lumină" be-cause petele de pe față şi limpezimea oberlichturilor) întreabă în timp ce-şi înăbuşă un căscat:

— Ei bine, nu-i faci o dată de petrecanie, ca să o luăm, din loc ?

— Mrmr, răspunde distrat Edmond. Şi adaugă:

— Pentru mine, Flaubert e ca fotbalul.

Cu toate astea, conştient de responsabilitățile lui, închide cu regret terfeloaga şi o aşează lângă geamănul ei, volumul al doilea, pe raftul bibliotecii ce ascunde multe alte comori.

O priveşte pe Excelența Sa, care se sloboade din ce în ce mai tare, bănuind că îşi trăieşte ultimul ceas.

— O să-i fac de petrecanie în baie, hotărăşte el, mi4? teamă că aici va improşca peste tot ! Mi-ar părea rău să stropesc cu sânge acest Stael sau acest Delvaux; nu trebuie să ne batem joc de capodopere.

Se apleacă şi. cu un gest scurt, desface cureaua,

— Pe aici, Excelență ! porunceşte.

Dar tipul pare să fi căzut în prostrație. Chochotte pune mâna pe o brichetă mare de argint masiv, aflată pe masa joasă, o aprinde şi apropie flacăra de nasul individului.

Arsura îi smulge un geamăt diplomatului care se ridică. Chochotte exclamă:

— Băgasem eu de seamă ceva ! Şi-a dat drumul în pantaloni!

— Prin această târtiță, însăşi țara dumneavoastră s-a scăpat pe ea, Excelență. Nu aveți motive să fiți mândru.

Strâmbând din nas de dezgust, îl împinge pe nenorocit afară din salon. Dat fiind că a făcut deja înconjurul casei, ştie unde se află dormitorul şi, în consecință, baia, Pe drum, îl îmbărbătează pe celălalt:

— Vă promit că n-o să simțiți nimic, Excelență, Am, rețeta mea: cerebelul.

Îşi scoate armamentul de un calibru feroce şi i-l arată ambasadorului,

Note:

2 Femeie manierată (argou) (n. tr):

— Cu un asemenea articol, şi un elefant îşi strănută creierii fără să bage de seamă.

,: Excelența Sa priveşte pistolul şi se opreşte să vomite pe şirazul din cameră.

— Sunteți o adevărată curcă plouată ! declară mâhnit Edmond.

Celălalt continuă să-şi extrapoleze glota şi să restituie cumplitul pateu de ficat de la ambasada Guatemalei, unde a luat masa în seara asta. Şi pe urmă şampania, o marcă mai mult decât necunoscută ; exotică ! în meseria lui, înaintea oricărei alte însuşiri, se cuvine să ai un ficat solid. Al său tocmai începea să dea semne de oboseală. Reuşeşte să bâiguie, printre rafale şi icneli:

— De ce vreți că mă ucideți ?

Asta, pe bune, cred că e o întrebare grozavă, de o sută de puncte.

Edmond clatină din cap: ^

— Îmi cereți ptea mult, Excelență; îndeplinesc un contract, atâta tot, şi n-am idee nici măcar de numele celor pentru care lucrez.

Celălalt îşi ridică până în dreptul gurii mâinile încătuşate şi îşi şterge'neîndemânatic buzele mânjite. Apoi pare că a luat o hotărâre importantă şi, întorcâhdu-se spre Edmond, îi spune:

— Dacd mă cruțați, sunteți nişte oameni făcuți. Oricare ar fi suma Care vi se cuvine pentru a mă doborî, vă voi da posibilitatea să câştigați de sute de ori mai mult !

' Limbajul ăsta îl interesează pe Edmond, care miroase o dublă lovitură,

— Explicați-vă, Excelență. -— Dețin un secret de neprețuit.

— Dacă n-are preț, atunci cum ar putea fi evaluat? obiectează cu pertinență ucigaşul.

— Este un fel de a vorbi. Dacă vă duceți să propuneți chestia asta ambasadei U.R.S.S. sau celei americane, după prima fază rostită, vi se va da tot ce vreți, numai să spuneți şi restul!

Vorbind, Excelența s-a calmat un pic. Când trăncănești cu un ucigaș, acesta pare ceva ceva mai puțin periculos, fiindcă, vorbind, are loc o anume dezamorsare. Speranța

îi revine cu toptanul, Excelența Sa vrea să trăiască. E căsătorit, are copii, o amantă superbă și, la revenirea în țară, i se va asigura un destin și mai strălucit! Fiind ambasador la Paris, promiți deja ! Marile posturi internaționale sunt Washington, Londra și Paris — și eu mult mai departe in urmă, restul; poate cu un pachet de bonificații suplimentare în ceea ce privește Roma și Bruxelles-placa-tur-nantă-a-Europei.

Edmond continuă să-și spună că a pus mâna pe lozul norocos la tragerea de limbă; muncești nițel, dar, iată, cîștigul cel mare te așteaptă !...

— Rămâne de văzut, Excelență, murmură el.

Nu se mai satură să tot rostească titlul „clientului" său. îl onorează, întrucâtva, pe acest trăgător de elită, să-i zboare creierii unui diplomat. Are mulți p.-d.g. 1 în palmares, dar acum e pentru prima dată când se lansează în Carieră. A mai „făcut" un fost ministru, e mult de atunci — dar de obicei îi îmbracă în scânduri pe oamenii de afaceri și apoi pe socrii cu moștenitori. Clasic. Acum, auverg-natul are impresia unei promovări. Crește în grad.

Ambasadorul își dă seama că a țintit bine și este cuprins iarăși de respectul față de ființa umană.

— Aș vrea să mă schimb... am avut un mic accident ca urmare a unei mâncări nu prea proaspete.

— Nu, lăsați, Excelență, nu-i nevoie.

Mulatrul nu insistă. Viața lui seamănă cu un castel din cărți de joc. Strănuți prea tare și totul se duce-n brânză.

— Vă ascult, declară Edmond, așezându-se pe un taburet împodobit cu catifea roz.

Făcătorul pe sine scutură din cap.

— Nu pot să vă vorbesc fără să-mi dați asigurări l

— Ce asigurări ? se minunează ucigașul plătit.

— Haida-de ! E clar că, îndată ce v-aș spune totul, m-ați omorî.

— Și ce propuneți ? ripostează Edmond, în culmea placidității.

Rămâne decontractat, nu se apucă să protesteze aiurea. Fiindcă e adevărat că, dacă tipul vorbește, îi va lua piuitul

Note: ' Prescurtare pentru „președinte-director general" (n. tr.),

în momentul imediat următor, de vreme ce pentru asta a fost plătit și îi e la îndemână s-o facă. Nici celălalt nu-i un copil, știe asta. Numai că nu există un posibil compromis, dacă te gândești bine. Se află amândoi în impas. Târg de neexecutat.

în acea clipă, dă buzna Chochotte. Morocănoasă.

— La dracu', ce-o tot frecați atâta ? Aş vrea să mergem la culcare, Edmond, mai am şi nişte rufe de spălat!

— Ia las-o, că nu arde nicăieri! o pune la punct uci-gaşid. încercăm să ne lămurim, Excelența Sa şi cu mine.

in patru frânturi de frază îi face pipiței un rezumat al situației. Surioara îşi scarpină craniul cu păr tuns scurt. Are ochii al naibii de frumoşi, neîndurători, ceea ce este păcat pentru nişte globi de un asemenea albastru.

— Ei bine, eu ştiu ce trebuie să faceți! zice.

Cei doi bărbați îşi pun întreaga speranță în ea şi o devorează din priviri.

— Edmond, tu te întorci acasă. Eu rămân cu domnul, O dată ajuns la noi, telefonezi aici, şi Excelența Sa îți spune ce are să-ți spună. Dacă este O.K., plec. Dacă nu e, te întorci ca să-i faci de petrecanie domnului; eu, fiind aici, am să-ți deschid uşa.

— Cine îmi garantează că nu se va întoarce oricum ? protestează diplomatul.

— Da, adevărat, recunoaşte Chochotte. Se încurcă al dracului treaba, când nu există încredere. Dacă aşa stau lucrurile, Edmond, mai am şi o altă soluție.

Şi, fără să mai aştepte întrebarea, pur politicoasă, a amantului ei, aruncă:,

— Dragă, fiindcă nu merge deloc să-i vindem viața, ahinci hai să-i vindem moartea. Să ne spună ceea ce ştie, ca să evite tortura. Prețul secretului va fi uşurarea de viață.

Edmond arborează un zâmbet larg:

— lată ceva ce mi se pare logic, Excelență ! După cum vedeți, există soluții la toate problemele !

în spitale, serviciul de curățenie intră în acțiune la ora cinci dimineața. Imediat ce limba mare a pendulelor electrice a ajuns la 12, vezi apărând o hoardă de muncitori emigranți, înarmați cu aspiratoare-mastodont, cu uriaşe cârpe de spălat pe jos, cu detergenți, căldări — şi toată lumea asta curajoasă se pune pe treabă în camere şi pe culoare. Silențios şi eficient ; -aspirând, frecând, spălând cu frenezie.

La noi, la Marea Baracă, operațiunea asta are loc ceva mai târziu, spre ora şase. Corpul de măturători e mai puțin numeros şi năvăleşte cu un elan mai măsurat. Trebuie spus că nici localurile noastre n-au strălucirea unui spital nou. Lucru de adunătură, cu multe zone vetuste — lambriuri şi parchet vechi — şi altele teribil de clean, unde oțelul şi plasticul sunt regi, fără să mai vorbim şi de podelele din răşină de suc de alte alea sau mai ştiu eu ce.

Dacă mi se întâmplă să fiu acolo cînd Cavalerii Ajax trăznind a amoniac, îşi fac intrarea, de fiece dată îmi atrage atenția o minunată creatură de vis, care îmi dă bătăi de inimă. E vorba despre o tânără vietnameiă cu trup de fetiță şi cu

piept doar ceva mai bombat decât o pereche de ochelari de soare. Un chip de înger galben, de o puritate impresionantă. îi surprinzi din privire exact atât cat să lasi să-ți plutească fantasmele. De fiece data ma opresc să-i admir gesturile vioaie, grația. Aş vrea să-i vorbesc, dar, aşa fustangiu cu vechi state de serviciu cum sunt şi gură bogată, rămân paf, impresionat. Admir în tăcere această femeie-copil, atât de delicată. Mă cuprind elanurile. Nu dorința de a-i face felul îmi agită simțurile. în ceea ce o priveşte, n-am nici un instinct murdar, o jur. Pur şi simplu mi-ar plăcea să o pot strânge în brațe, pe această Floare-de-Vis, şi să-i şoptesc despre pasiuni amețitoare. Să-i muşc urechea fină şi translucidă, ca o aripă de fluture. Ce mai, criza ! Bărbatul cară totdeauna după el distracții de genul ăsta. Trebuie să-şi cristalizeze dorințele nemărturisite. în penumbra amăgelilor sale, are nevoie de un colț nedesțelenit, unde să zburde.

Note:

' Marcă de detergenți (n. tr).

Ai văzut până acum câini care sunt scoşi ca să-şi facă nevoile şi care zburdă în iarbă ? Se scutură, se culcă pe spate cu picioarele în sus, aidoma unui bebeluş pe masa unde i se schimbă scutecele. Noi, ăştia, bărbații, teribil ce mai aducem a câine şi bebeluş. Ne bântuie visuri mai mult sau mai puțin neruşinate şi instincte ce ne vin din noaptea timpurilor.

Prin urmare, în dimineața asta când, dat jos din pat de un apel cvasi-nocturn din partea Bătrânului, mă ivesc lă Marea Colivie, serviciul de curățenie se află în plină activitate. Predomină maghrebianul, apoi negrul, pe urmă portughezul tuns scurt (şef de echipă) şi mai sunt câtiva vietnamezi ; dar am remarcat că aceştia nu rămân niciodată prea multă vreme în slujba asta ingrată. Cei proaspăt sosiți, abia coborâți de pe vapor, acceptă orice, dar foarte repede, după ce au învățat o sută de cuvinte franțuzeşti, trec la munci mai bine plătite şi mai delicate.

In timp ce mă cațăr spre biroul meu, o caut din priviri pe micuța asiatică ; zadarnic. Trebuie că s-a şi reconvertit. S-a angajat ca femeie de serviciu într-un spital sau chel-neriță într-un restaurant vietnamez.

— Ei bine, păcat ! Era recompensa mea pentru că m-am sculat în zob (pardon, vreau să zic în zori).

Când mă întâlnesc, la etajul meu, cu brigadierul Moulakiche (1-a înlocuit pe brigadierul Poilala, sărmanul corsican ucis într-un atentat la Marea Baracă), îl întreb dacă Bătrânul a sosit. îmi zice că tocmai i-a zărit de la fereastră maşina care parca în curte.

Bun, am să aştept la mine ca Tăticu să mă clopo-țească.

Deschid uşa biroului şi, minunăție ! o zăresc pe dulcea mea zeiță, galbenă, cu un şorț şi aşezată de-a buşilea pe podea, făcând pe Cosette în perioada Thenardier.

Când intru, ridică privirea, îmi adresează un zâmbet frugal, apoi îşi continuă treaba.

Mandea închide încet uşa şi rămâne rezemat de toc. Dosulețul mititel şi încântător, dimensionat taman cât trebuie, se deplasează pe parchet. încât mă cuprinde un fel de milă nemărginită. De ce alte ființe trebuie să curețe ceea ce noi murdărim ? A, să ştii că sunt din ce în ce mai traumatizat de prestațiile slujnicelor. Nu vei găsi niciodată ceva mai deferent decât gura mea în ceea ce->i priveşte pe servitori, chelneri, femei „la toate" (ce calificativ !). Deşi „bunele maniere" o interzic, eu îi spun totdeauna mulțumesc băiatului care îmi serveşte băutura sau îmi schimbă fața de masă; şi dacă mă nimeresc la uşă în acelaşi timp cu servitoarea, o lasă pe ea să treacă, de parcă ar fi contesa de Segur.

Nu există servitori. Sau atunci, pentru mine, servitorul este un tip care solicită o decorație, o avansare onorifică şi altele asemenea.

— Cum te cheamă, domnişoară ? risc o întrebare. Trece o vreme. N-a răspuns.

Insist:

— Nu vrei să-mi spui ? Atunci, surprinsă, se întoarce.

— Cu mine vorbiți ? ciripeşte.

O creatură umilă ce nu se socotea vrednică de cuvîntul

meu ! Dar, păsărică din insule, eşti vrednică până si de

păsăroiul meu !

- Te întrebam cum te cheamă. £i Marie-Jeanne.

Şi eu care credeam că se numeşte „Floare-de-lotus-irizat-de-soarele-la-apus" sau ceva de calibrul ăsta.

— Eşti vietnameză ?

— Nu, franțuzoaică. Tata s-a căsătorit cu o cambodgiana...

Nu îndrăznesc să o întreb cum se face că se dedică unei îndeletniciri atât de subaltern modeste. Într-adevăr, mămica ei a îndeplinit partea cea mai grea a trebii, fiindcă în ființa asta, delicată precum o ramură de trandafir sălbatic, nu transpare nimic occidental.

— Ce vârstă ai ?

i— Nouăsprezece ani.

— Ți-ar plăcea să iei masa cu mine ?

— Nu pot, fiindcă la amiază trebuie să fiu la Nanterre.

— Locuieşti acolo ?

— Nu, merg la facultatea de litere.

Stupefacția mea creşte, ca un sex de camionagiu într-un cinema porno.

— Şi dimineața munceşti ?

— Ca să-mi pot continua studiile. Mama a murit, tata m-a părăsit, trebuie să mă descurc singură.

înger scump ! Ah ! ce edificatoare adolescentă ! Şi ce curajoasă ! Şi ce supradotată ! Delicioasă de te face să te prăpădeşti de indigestie !

— Atunci am putea lua masa împreună diseară ?

— Şi seara lucrez. Şi mă culc devreme, fiindcă trebuie să mă scol la ora patru !

Prin urmare, în timpurile noastre, există încă sfinte de o asemenea calitate ? îţi dai seama ce mai perlă rară ?.Vezi, ştiam eu că fata asta este o fiinţă de excepţie !

— Nu frecventezi pe nimeni, Marie-Jeanne ? Privirea oblică i se ridică o clipă spre mine, apoi se

fereşte.

— Practic, nu.

— Trebuie neapărat să te văd ! Unde locuieşti ? Tipii ăştia din rasa galbenă nu ştii niciodată când

roşesc. La ei totul e strict secret.

— Nu merită osteneala, domnule !

— De ce ?

r~ Până nu-mi termin studiile, nu ies cu nimeni;

~ Dar, draga mea, ai o viaţă inumană ! Cum poţi. atât de tânără, să te consacri numai muncii ? Te vei distruge !

— O, nu, viaţa mea este foarte bine organizată. Apoi murmură:

— Dumneavoastră sunteţi comisarul San-Antonio, nu-i aşa ?

— Deci ai găsit vreme să afli cine sunt ?

— Scrie pe uşa dumneavoastră. Şi, pe de altă parte, citesc ziarele. Sunteţi un poliţist celebru.

— Marie-Jeanne, te conjur să-mi dai adresa dumitale. Mi-ar plăcea să-ţi scriu.

— Şi ce să-mi spuneţi ? Nu ne cunoaştem !

— Te-am remarcat în mai multe rînduri, când mă aflam la slujbă la ora curăţeniei, şi ceva se petrece cu mine.

îmi întoarce spatele ca să-şi termine treaba. Ca un

nătărău, nu mai îndrăznesc să scot o vorbă. Telefonul

interior clinchincheşte ascuţit: e Achille ! :

— Te aştept, San-Antonio.

— Sosesc, domnule director. Mă întorc spre Marie-Jeanne:

— Bine, atunci, la revedere, Marie-Jeanne.

— La revedere, domnule comisar.

O porcărie de-ţi vine să urli. Plec. Nici măcar nu tni-â' aruncat o privire de adio.

Va trebui s-o ascult, la ora şapte, pe maica Soleil], ca să aflu cum le merg astăzi lucrurile celor din zodia Cancerului. Am o idee că nu pare să fie alb-albastră temă mea astragală (cum zice Beruj.

*

Găsesc că Achille are un aer de ^arhibătrân. Ce mai, şi-a trăit traiul ! E ca şi cum aş revedea la televizor artişti de acum un veac ! „O şansă cântecelor", de pildă ! Se întorc fosilele. Vin să cânte cu un baston alb sau în cârje vitejii ăştia. Cucoanele pleznesc de peste tot după al nu ştiu câtelea lifting ; riduri în plină apoteoză ! Gestul străin. Stângăcia vârstei ! Nu mai e nimic de făcut ! Sărmanii de ei, burta şi ochii constituie drama lor. S-au îngrăşat, au băut peste măsură.Au, în jurul pleoapelor, o culoare ca de jambon (de Parma) şi retina tulbure. Mulţumiţi că se mai produc o dată, cu drăguţul de prezentator blond care îi face gigea, cu pomadă de prima calitate. Le lustruieşte încă o dată gloria apusă, pentru o ultimă strălucire ! Este Domnul Potrivit al răcâitului prin tăciunii stinşi. Atât de binevoitor ! Merge bine, ne înduioşăm ! Nu trebuie să ne temem. E trist pentru un bătrân să nu fie bunic ! Dedion-Bouton (for ever)1. Mulţumesc, tinere, pentru spectacolul de sunet şi lumină !

Bossul arborează o mutră de spărgător de nuci, aidoma instrumentelor vândute în Oberlandul bernez şi care reprezintă căpăţâni despiriduşi bătrâni. Şi la el privirea o ia razna. Şi are la tâmple riduri proaspete cu toptanul, pleoapele umflate, şi apoi pielea gâtului îi atârnă, moale, făcând o legiune, de creţuri.

Note:

' Madame Soleil — prezicătoare celebră, cu o emisiune zilnică Ja radio (n. tr.).

Şi nici o Legiune de onoare nu-i atârnă de creţ ! Gulerele apretate ai zice că sunt nişte cercuri de coajă în jurul unui ciomag. Poliţaiul ! Ce le-a mai încasat, strămoşul ! Ce să mai vorbim, se scaldă din plin în Declinul Imperiului Roman Achille al meu ! E miezul nopţii, doctore Schweitzer ! Ora închiderii !

Mă uimeşte venirea asta extramatinală a lui la punctul de comandă. Numai din când în când îţi dai seama cum sunt oamenii. La câte o cotitură a vieţii remarci că, lot întârziind să mai moară, încep să se înmoaie, precum caşcavalul sau eamembertul. îi înţeleg sută-n sulă pe alde Hemingway, Montherlant şi consorţiul, care şi-au sfredelit tărtăcuţa pe ţărmurile cumplite ale lui Prea Târziu. Când o lungeşti, ajungi să dai în primire de o sută de ori.

Dar poate că dih pricina luminii zorilor are o asemenea mutră alterată. Fără îndoială, acest copilaş rozaliu suferă d© insomnii. Nu şi-a făcut porţia de horcăială Achilică.

\ Marcă de automobile la modă la începutul secolului (n. tr.)

E ca o mare cocotă cochetă care, datorită unui eveniment grav, n-a avut vreme să-şi acorde obişnuitul machiaj cotidian. Crema împotriva ridurilor cumpărată de la Derma-bite e amânată pentru domani, poate chiar pentru mai târziu.

Scoate o bomboană mentolată dintr-o cutie de tablă pusă sub mapa de scris, because mirosul de pinguin al re-pirației.

— Mulțumesc că ai răspuns spontan,la chemarea mea, micuțule, îmi zice cu solemnitate.

— Absolut normal, domnule director.

Un pic de periuță matinală nu strică. Niciodată să nu eziți a reîmprospăta cataplasmele superiorilor, dacă asta le face plăcere.

— O afacere de rahat, San-Antonio ! Şi îmi măsor cuvintele. M-am gândit imediat la dumneata !

Drăguț din partea lui, nu-i aşa ? Pentru el, rahatul este egal cu San-A. !

îmi indică, de partea cealaltă a biroului, fotoliul pregătit să-mi primească dosul. Are mirosul coloniei lui din-totdeauna, un parfum de ambră şi opiu, cu iz de primăvară.

— Azi noapte a fost asasinat ambasadorul din Tou-foulkan *.

— Unde, domnule director ?

— într-o locuință unde se ducea să se simtă bine cu o tînără actriță. Aceasta din urmă, Alicia Surcouff, a descoperit cadavrul, către ora patru dimineața, pe cînd se întorcea de la o serată.

Trec în revistă, mental, anuarul de cinema. Alicia Surcouff, mi-o amintesc foarte bine. O frumoasă brună cu ten mat, cu o privire atât de languroasă, încât înlocuieşte laxativul, în caz £e constipațle rebelă. Era vedeta din Nevastă-mea e harcea-parcea şi îmi faci fesele' să plângă.

Tăticul continuă, netezindu-şi labele de gâscă de la

colțul ochilor, cu amândouă mâinile simultan şi în sensul

acelor de ceasornic:

— Asasinatul a fost precedat de violențe nemaiauzite: Excelența Sa Tabîtă Hungou a suferit torturi îngrozitoare. Actrița a leşinat la descoperirea cadavrului. Bătrâne, trebuie acționat cu îndemânare. Un ambasador e un perso-naj delicat. Iar faptul de a fi fost ucis în apartamentul unei actrițe complică lucrurile, îți dai seama ! Personajul e căsătorit şi încă de două ori. în plus, avea o influență considerabilă în mediile diplomatice, unde era considerat un fel de arbitru în privința conflictelor din Orientul Mijlociu. Să ajungă să fie ras la o ştoarfă renumită, asta încurcă rău lucrurile. Aşa încât, fără valuri, bătrâne iepu-raş ! Fără valuri !

Bătrânul iepuraş îl asiură că „va face tot ce-i stă în putință" cu privire la acest morcov şi se interesează de adresă.

— Strada Meissonnier nr. 64 — mă informează Tataia — etajul trei.

Uitându-mă bine la Achillot, ajung să mă întreb dacă se mai împerechează cu aceeaşi aplicație ca altădată. Trebuie că acum s-a rezumat la mestecătoare. Limbistica este punctul forte al hodorogilor, pălăria lor tirolezâ cu panaş, cântecul de lebădă.

Note:

* Pusesem numele adevărat, dar editorul meu s-a gândit că am provoca incidente diplomatice şi nu ne putem permite să băgăm zâzanie între țara asta şi Franța (n. a.).

— De ce mă priveşti asa, San-Antonio ? se îngrijorează Venerabilul. Găseşti că nu arăt bine ?

— Dimpotrivă ! mint eu cu grăbire, îmi spuneam că.sunteți din ce îri ce mai fercheş, patroane, ceea ce trebuie că umple de bucurie câteva persoane încântătoare, cum numai dumneavoastră ştiți să le descoperiți !

O, la, la ! Ce se mai udă de plăcere ! Trimiteți hainele de protecție ! Nu-ți poți închipui un cadou mai măreț pentru căzătura asta de lux. Leşinătura !

Râde atât de larg, încât ar trebui să-şi adauge doisprezece dinți la placă, pentru a mobila spațiile libere.

Mă dojeneşte cu arătătorul.

:— Ştrengarule ! Mereu cu idei frivole !

— Am urmat o şcoală înaltă, domnule director, riposte/ eu (recomandat, cu confirmare de primire).

Fericire completă.

— Antoine, Antoine ! Nu încerca să-mi smulgi confi-
dențe, împrejurările sunt prea grave. Află numai- că în
prezent am pe foc o „domnişoară Zouzou" despre care o să
mai auzi vorbindurse. O mânză de rasă, puştiule ! O păsă-
rică atât de delicată, încât o guşti doar cu vârful limbii !
Mai târziu, după ce vom fi elucidat povestea asta cu omo-
rul, vom lua împreună o masă selectă. '

Şi, cu această radioasă promisiune, ne despărțim. Ştiu că Achille are totdeauna nişte specimene pe cinste. Le-am călcat, cu amabilitate, pe toate acelea pe care a crezut de cuviință să mi le prezinte, ceea ce a mărit considerabil stima ce i-o port ca şi pe aceea a lui pentru mine — deşi n-a aflat niciodată nimic. Dar asemenea schimburi galante creează un fel de unde de simpatie.

întorcându-mă în biroul meu ca să dau un telefon, des-, copăr o foaie de bloc-notes chiar în mijlocul mapei, sub o frumoasă călimară veche, din cristal

pur şi având capac de argint — cadou din partea unei doamne înstărite pe care am copleşit-o cu favorurile mele energice.

Pe foaia de hârtie citesc:

Marie-Jeanne Montclair, str. Glacière nr. U bis.

Iată că splendida franco-asiatică s-a răzgândit şi mi-a lăsat adresa ! Fericire, delicii şi flaşnete !

Auzi. s-ar părea că în ceea ce priveşte tema astrală lucrurile încep să se aranjeze. A existat o mică dezordine în zori,dar acum răsare soarele.

Depun un sărut preliminar pe scrisul suplu şi rasat, îndoi fițuica în patru şi o introduc în portmoneu.

Şi acum, telefoanele.

Răspunde doamna Bérurier ; încă adormită, deci cioasă.

— Cine-i acolo ? întreabă băbătia.

— San-Antonio, frumoaso, poți să mi-l dai pe împuțitul dumitale ?

— La draacu', ce oră e ? explodează Balena.

— La umbra fusului orar, ne îndreptăm către şase şi treizeci, prea încântătoare prietenă.

— Ce te-a apucat să trezeşti lumea atât de devreme.

— O cere munca ; mi-ar trebui soțul dumitale. Bombăne:

— Bine, ți-l trimit. Alfred, n-ai vrea tu să mergi să-l chemi pe Alexandre-Benoît, te rog ? Alfred, dracu' să te te ia ! Ah, nu degeaba e italian ! Când vine vorba să-l trezeşti, trebuie să torni pe el o găleată cu apă, ca pe câinii incârligați. Stai aşa, Antoine, că mă duc eu după grasul. Le horăie pe canapeaua din salon.

— Mulțumesc.

Constat că nu s-a schimbat nimic sub soarele beru-reean. Prietenul lor, coaforul, îşi exercită, pe față, dreptul la patul matrimonial, în timp ce încornoratul se rezumă la canapea.

— Vine îndată ! mă anunță căpcăunul după un timp.

— Dormiți în camere separate, Berthe ?

— Din cauză că sforăie prea tare. comisare. Asta hu-ruie singur cât uzinele Dassault.

:— Şi raporturile voastre conjugale nu sunt perturbate?

— Ei, asta-i ! Mi le fac cu Alfred, care ştii ce tempe-rament e ? Focul lui ardei !

— Beru n-are nimic de zis ?

— Ce vrei să mai spună, dragul meu ? Dumneata te-ai culca cu un tip care sforăie de nu poți să închizi un ochi ?

— Nu, admit eu, dar nu e mai puțin adevărat că de fapt nu dorm niciodată cu bărbați, în afară de cazul când mă silesc necesitățile de cazare. Dacă tot vorbesc cu dum-neata, dulce prietenă, lasă-mă să-ți spun că Apollon-Jules o duce nemaipomenit,

— Cine ?

— Apollon-Jules, unicul vostru fiu, pe care mama mea are marea cinste să-l crească.

— Ah ! Da ! bodogăne infama muiere, dă-i un pupic când mi ți-l vezi, din partea mămicii lui. Oare cât a îm-plinit ?

— în curând doi ani, draga mea. Merge în picioare şi îmi spune tată. Dacă o să ai ocazia să-l vezi înainte de întoarcerea din armată, copilul ăsta p să te surprindă,

— Mănâncă ?

Ca (era să spun: ca părinții lui, dar mă rezum la clişeu! obişnuit,) ca un căpcăun !

— Şi înainte să adoarmă mai bea cu biberonul vin în-dulcit ?

— Mai ! mint eu, s-o liniştesc pe mama vitregă.

— Dacă nu mai are efect, acum, că a crescut, puteți să-i dați în lapte drojdie de Bourgogne, este mai eficace.

— Nu voi uita să-i transmit mamei recomandarea du-mitale. draga mea puericultoare.

— Bun, ți-l dau pe imbecil ! Uite-l cum vine, cu buz-duganul în vânt ! Alexandre ! Ce dracu', în loc să ți-o bălăngăni aşa ca un măgar în călduri ce eşti, ar putea să-ți fie ruşine de Alfred.

Vocea celui interpelat:

— Auzi, Loulette, şterge-o ! Mi-ai zis să dau fuga că mă vrea Tonio la telefon ! Nici n-am apucat să trag pe mine un slip. De altfel scula mea de măgar nu riscă să-ți revolte coaforul, care le soileşte ca un paşă. Alo ! Barosane ! Ce-i baiul ?

— Dă-i bice iute în strada Meissonnier, Alexandre-Benoît. în noaptea asta a fost împuşcat un ambasador, şi Babacul face pe el în fotoliu ! Ține minte, numărul 84 !

— Dracii dracilor ! Hei, Antoine ! Mai ales nu mi ți-l anunța pe imbecilul tău de negrotei homosexual pasiv al soră-sii ! Jeremie Blanc ăsta îmi stă în gât, şi când parti-eipă cu noi la o anchetă fac urticarie.

închid telefonul, ca să-l sun pe domnul Blanc.

E un imobil pricopsit, cu ciubucuri la ferestre, un hol de marmură în tonuri vişinii, lift îmbrăcat în catifea şi lent ca marşul funebru de Chopin, iar pe scară lămpi de sticlă suspendate.

în ciuda celor doi agenți care fac de pază în fața in-
trării, casa nu şi-a pierdut deloc demnitatea burgheză şi tacticoasă.
La etajul al treilea, uşa „apartamentului fatal'' este
întredeschisă şi, ca să intri, e de ajuns sâ-i împingi ca-
natul stâng. _

înăuntru, zarva silențioasă specifică orelor ce urmează descoperirii unei crime. S-au adunat procurorul Republicii, comisarul cartierului, medicul legist şi doi indivizi de la Identitatea judiciară în acțiune ; plus o încântătoare per-soană, brună, încă în rochie de seară, şi în care o recunosc pe Alicia Surcouff, actrița despre care ți-am zis mai îna-, inte.

Ne-ar putea interpreta interesantul rol al amantei înnebunite de dragoste, ce găseşte pe mochetă cadavrul veneratului iubit, în care caz ar trebui să se smiorcăie, să-şi sfâşie batista cu dinții, sâ-şi frângă mâinile şi alte asemenea fandoseli de acelaşi calibru ; în loc de aşa ceva, este de o sobrietate perfectă. Doar că pare plictisită ! O, la, la, nu-ți poți închipui cât de mult ! îşi dă seama perfect de situația îngrozitoare ! Ce publicitate deloc veselă va urma ! Legătura ei înşirată la lumina zilei de mass media, care o vor devora cu lăcomie. Şi apoi, la dracu', un țip mort acasă la tine, după ce a suferit violențe îngrozitoare, îți dă ghes să te muți urgent, nu-i aşa ?

Sosirea mea le face pe gravele personaje să-şi abandoneze reculegerea. Strângeri de mâini.

— în baie, la capătul culoarului ! mă anunță legistul, subliniind totul cu o grimasă destinată să mă avertizeze că nu e beautițul de contemplat.

Mă îndrept într-acolo.

Ei da, chiar aşa,tre"buie să fiu de acord. Dimineața devreme, fără pic de cafea şi cornuri în ghiozdan, e greu de încasat aşa ceva. Ține-te bine, nătărăule, că te ia vântul!

într-adevăr, privirii mele i se oferă un torturat. Se în cadă, în picioare, fiindcă încheietura unei mâini i-a fost legată de o țeava cu ajutorul unei perechi de că-tuşe, ca de un belciug încastrat în zid. îți imaginezi tabloul?

Omul poartă o pijama albă, cu dungi cenuşii fine, plină toată de sânge pe piept. Capul, plecat în partea opusă brațului cu pricina, este numai o rană. Fața i-a fost ciuruită de arsuri de țigară foarte adânci. Are un ochi aproape smuls şi care îi atârnă pe obraz, încă prins de cap printr-o serie de ligamente. I-au zdrobit dantura cu un ciocan ce zace în cadă. iar gura îi este numai o magmă informă, violetă, din care curg şi acum cheaguri enorme de sânge şi țăndări de dinți.

L-au terminat cu un glonte, tras direct în inimă, din-Ir-un pistol de un asemenea calibru, încât a scobit un adevărat crater în pieptul nefericitului ambasador. I-a traversat trupul dintr-o parte în alta şi a făcut bucăți plăcile de faianță care împodobesc zidul deasupra căzii.

— Frumoasă lucrătură, nu ? murmură legistul, care mi s-a alăturat.

— Gestapo de zile mari ! supralicitez eu. Ce-mi poți povesti, doctore ? _

— Bineînțeles, arsurile au fost practicate cu o țigară
incandescentă.

— Bănuiam.

— Scoaterea parțială a ochiului s-a făcut cu ajutorul unui instrument ce serveşte la tăierea bătăturilor de la picioare. Este acolo, pe fundul vanei.

Mă aplec, privesc împrejur şi constat că ustensila face parte dintr-o trusă aflată pe policioara chiuvetei duble. Mânerul ei de corn' alb, împodobit cu un motiv aurit, este elocvent, fiindcă seamănă cu cele ale restului instrumentelor.

— Pe urmă, doctore ?

— Moartea a intervenit între miezul nopții şi ora două dimineața, nu voi putea preciza decât după autopsie. Omul a defeca t în pantaloni ; fără îndoială, groaza a fost cauza acestei slăbiri a sfincterului. De asemenea a vomitat pe mochetă. în ciuda torturilor, ambasadorul nu-şi pierduse conştiința. A murit în urma glontelui tras de la foarte mică distanță. Pentru moment, nu văd nimic de adăugat.

— Mulțumesc, doc !

Trec în camera unde continuă să umble de colo-colo colegii de la Identificare.

— Ceva interesant, băieți ?

Manurier, cel mai bătrân, pe care îl cunosc de multă vreme, strâmbă din nas. Este poreclit, la Colivia cea Mare,

„picălura de rouă", fiindcă are în permaneneță o picătură sub nas, datorită unui guturai cronic, nevindecabil.

— Erau probabil doi, comisare. Un el şi o ea. Chiştoeul folosit la arderea figurii victimei prezintă urme de ruj.

Scoate din portmoneu un săculeț de plastic în care se aflǎ o țigară pe jumătate arsă.

— Cât despre glonte...

Al doilea săculeț, prezentat la fel:

— Un calibru foarte mare ! Unealtă de asasin profesionist ! Nu-i aşa că n-ați atins ciocanul, nici foarfecă de tăiat bătături, comisare ?

— Mă iei drept ageamiu, Manurier !

— Le vom duce la laborator, să verificăm amprentele.

— Purcedeți, copii, purcedeți ! Vreau raportul, pe biroul meu de la Casa Sticleților, cât mai rapid posibil.

— îl vei avea în următoarele ore.

Al doilea tip de la Identificare, un tinerel prost îmbrăcat şi mirosind a țap neîmperecheat, declară:

— Ascensorul este singurul loc unde poți fi sigur că dai de amprentele agresorilor, dacă nu cumva au urcat pe picioare.

— De ce ? fac pe interesatul.

— Fiindcă are comenzi digitale. Dacă purtau mănuşi, unul dintre ei a trebuit, fatalmente, să şi le scoată, ca să obțină contactul. Am început prin a lua amprentele, înainte ca o sută de mii de inşi să vină şi să apese pe butoane.

— Bun lucru, băiete !

Şi atunci în hol se porneşte o hărmălaie, fiindcă îşi face apariția Majestatea Sa încornătângul I, care începe să vânture aerul mai abitir decît un elicopter Alouette la decolare.

— Omagiile mele, domnule producător al Republicii ! zbiară el, ca un perfect om de lume. Vin pentru crimă. Aş putea să mi ți-o văz pe victimă, dacă mai e încă prezentă ?

Mă grăbesc să mă duc la el şi să-l pun în mişcare.

— Fugi la portăreasă, Grasule, şi mai ales nu-i face felul, cum ai obiceiul să procedezi cu toate pipițele care îți jalonează calea luminoasă. întreab-o cum funcționează mecanismul de deschidere a uşii de la intrare şi dacă ea portăreasa, a remarcat ceva anormal în noaptea asta. Go !

— în legătură cu uşa, pot să-ți răspund imediat, Sana: este tomată, cu cod. N-ai băgat de seamă, la sosire ?

Din glas îi răzbate sarcasmul. Culmea porcăriei la subordonați este faptul că te spionează, pândindu-ți cele mai mici scăpări, pentru a ți le "flutura apoi pe la nas.

— Era deschisă, pledez eu.

— Deschisă e şi-acum, şmechere. Dar asta nu m-a împiedicat să iau seama la cadranul esterior, cu numere Când ai codul, îl faci, şi uşa se deschide.

în sfârşit, iese din priză, şi aerul redevine salubru.

Procurorul îmi întinde trei degete (cele din mijloc), păstrându-le pe celelalte două pentru folosințe mai intime: cel mic ca să-şi golească fagurii de miere, cel mare ca să şi-l vâre prin uşa din dos, cu scopul de a-şi îndesa la loc, în căminul părintesc, hemoroizii vagabonzi.

— Acționați cum credeți că e mai bine, comisare. Dar, în special, nu lăsați să răsufle nimic. Presa trebuie ținută la distanță, cu orice preț. Imediat după ce vor încheia constatările, dispuneți ca, în modul cel mai discret cu putință, cadavrul să fie trimis la institutul medico-legal.

— Aşa vom face, domnule procuror. Magistratul ne priveşte.

— Dacă s-ar comite vreo indiscreție din partea poliției, fiți siguri că ar cădea capete !

în creierul meu delirant țâşneşte o imagine de film de groază. îmi închipui un şir de polițai in poziție de drepți, pe cale de a fi decapitați cu lovituri de iatagan de către acest grav personaj. Stil călău chinez la o execuție în masă.

Fratele meu, omologul din cartier, şopteşte:

— Ai nevoie de mine, San-Antonio ?

— Da, pentru un vehicul de la forțele de intervenție urgentă. Trimite-l aici peste o jumătate de oră.

— De acord. Prevenim familia ?

— Mă ocup eu de asta ?

Se retrage, deloc nemulțumit că a pasat mingea colegilor de la Judiciar. Aşa încât mă trezesc singur cu frumoasa Alicia Surcouff.

— E timpul să ne dăm drumul la limbă, îi arunc ; şi anume o fac, fiindcă expresia e nițel echivocă — o fată ca ea şi un bărbat ca mine !

Să-ți dai drumul la limbă ! Trebuie că era şugubăț tipul care a inventat aşa ceva.

Înainte s-o urmez în salon, trec să verific starea încuietorii. La drept vorbind, sunt două, de siguranță, cum li se zice. Nici o urmă de efracție.

O dată ajunşi în salon, ne instalăm în fața şemineului de marmură albă. Două canapele elegante sunt aşezate față în față, perpendicular pe vatră, despărțite de o masă joasă din plexiglas.

Ne aşezăm de o. parte şi de alta. Stau picior peste picior, fără să-mi stric prea tare dunga de la pantaloni. Alicia face la fel, dar, cum este în rochie de seară, mişcarea grațioasă e negativă pentru bărbatul la pândă care I am. Circulați, nu-i nimic de văzut !

Ii altoiesc un zâmbet uşor, ce s-ar voi jenat,

— Bun ! Uitați ce e, domnişoară Surcouff, bănuiți că întrebările indiscrete sunt inevitabile.

— Dați-i drumul, sunt gata.

îmi scot afurisitul de carnețel cu coperți de muşama: practic, nu se mai găsesc în comerț unele atât de babane. Mama are un stoc moştenit de la tata, care adora să facă rezerve. Aduna chestii dintre cele mai absurde bătrânul. duzini peste duzini de creioane, cutii de tromboane de toate mărimile, încălțătoare de pantofi, şperacle în „X", săpunaşe Gibbs, periuțe de dinți şi câte altele. Avea apucături de veveriță tăticul. îl loveau brusc marotele. O nevoie de a se feri de măgăriile viitoare ale existenței. De pildă, într-o zi își spunea că timpul carnețelelor va lua sfârşit, şi perspectiva i se părea intolerabilă. Atunci se năpustea într-o mare papetărie şi cumpăra tot stocul de blocnotesuri.

Păcat că papa a dispărut atât de devreme. Am fi avut, cu siguranță, multe lucruri pe care să ni le spunem ; înțelegeri mărețe de stabilit între.noi doi.

Actrița rămâne foarte calmă, oarecum în siguranță ca urmare a dispozițiilor luate în privința cadavrului. I-o vor împacheta pe Excelența Sa şi o vor îmbarca spre morga, iute-iute ; pe urmă nu va mai rămâne de făcut decât curățenia.

— Vorbiți-mi despre legătura dumneavoastră cu ambasadorul, domnişoară. Unde, când, cum 7 Ce mai, tot tacâmul !

îşi dă drumul. E cam în stilul ei.

— Ne-am întâlnit la premiera filmului meu, Un Şut în Cub. Nu ştiu cine l-a inventat, pesemne producătorul, care era levantin ca şi el. Probabil că prestația mea îl impresionase, fiindcă, dintr-o dată, a devenit insistent şi m-a hărțuit tot timpul recepției organizate după proiecție. Este... Pardon, era un bărbat mai

curând urât, nu foarte tânăr, dar avea un farmec nebun. Am acceptat o întâlnire şi am devenit repede metresa lui. în pat era un amant uluitor.

— Treaba a început când ?

— Suntem în iunie... Pe la sfârşitul lui ianuarie, începutul lui februarie.

— Vă întâlneați des ?

— De mai multe ori pe săptămână, să zicem de trei sau patru ori, în funcție de timpul liber al fiecăruia.

— Totdeauna noaptea ?

— O, nu, dimpotrivă. Tabîtâ trebuia, aproape în fiece seară, să facă față unor obligații mondene. Ne întâlneam mai mult dimineața, uneori după-amiaza.

Note:

1 Referire ironică la „Nuit des Césars", ceremonia decernării premiilor César — echivalentul francez al premiilor Oscar ale cineaştilor americani (n. tr.).

— Avea cheile apartamentului ?

— Da, întrucât, cu meseria mea, nu pot fi punctuală La întâlniri.

— în seara asta era o vizită de excepție ?

— Da, în sensul că el putea dispune de întreaga noapte. Din nenorocire, eu eram prinsă la „Noaptea Gastoni-lor" \ unde, poate că nu ştiți, am obținut premiul pentru interpretare feminină.

— Felicitările mele, domnişoară, n-am ascultat ştirile azi dimineață.

— Convenisem, Tabîta şi cu mine, că, aşteptându-mă, se va culca şi va dormi. M-ara întors acasă când trecuse de patru. Şi l-am găsit...

îşi duce mâna la ochi, fără a simula, pentru a îndepărta viziunea oribilă.

— Şi atunci ce ați făcut ?

— O dată depăşită reacția de panică, am hotărît, fireşte, să chem poliția. Dar, ținând seama de personalitatea victimei, mi s-a părut potrivit să nu apelez la Poliția de intervenție.

Ce zici, are sânge rece mămica ! Şi capul bine înfipt, pe umerii frumoşi.

— Ce-ați făcut ?

— L-am trezit pe prietenul meu Lio Pauldine, subsecretarul de stat de la Paracultură, ca să-i semnalez ce mi se întâmplase. Am urmat împreună cursul Jacobi acum câțiva ani este un tip nemaTpomenit. Mi-a zis că va face el tot ce trebuie, prevenind înaltele autorități polițieneşti.

Pricep motivul pentru care Achille a fost inițiat atât de devreme. Lui i-a telefonat Leo Pauldine. Bătrânul l-a prevenit direct pe procurorul republicii, apoi pe comisarul de cartier şi m-a branşat şi pe mine.

O comportare înțeleaptă, care va evita poate ca afacerea să facă valuri prea mari.

— în afară de ambasador mai are cineva cheile apartamentului dumneavoastră ?

— Femeia de serviciu.

— .Vreți să-mi furnizațîi date despre ea ?

— Bineînțeles ; dar să ştiți, e o portugheză cumsecade, care se află în serviciul meu de cinci ani şi n-a furat niciodată un ac !

— Vine des ?

— în fiecare după-amiază, în afară de week-end. Alicia Surcouff îmi dă numele şi adresa Măriei sale

(toate portughezele se numesc Măria). Aceasta e Maria-Jose de Herredia ; domiciliată în Impasse des Ter-nesnr. 8.

— Căsătorită ?

— Da. Bărbatul ei este camionagiu. Au un fiu care

îşi pregăteşte bacalaureatul, se pare că e un ins strălucitor.

— Să revenim la seara cu pricina, domnişoară Surcouff. Chid a fost torturat şi ucis, prietenul dumneavoastră era în pijama. Deci a fost surprins în pat. Ceea ce ne duce la concluzia că asasinii se aflau în posesia cheilor.

— Cum şi le-ar fi procurat ?

— Ne revine nouă sarcina să o stabilim. S-ar putea presupune că aceştia ar fi sunat şi că ambasadorul s-ar fi dus să deschidă crezând că era vorba de dumneavoastră ?

— Cu siguranță nu ! ripostează cu promptitudine actrița.

:— De unde splendida dumneavoastră certitudine ?

— I-am telefonat lui Tabîtâ în cursul serii, pe la unsprezece. Privea la televizor şi tocmai aflase că obținusem premiul, era nebun de bucurie. I-am spus că va trebui să serbez asta cu toți colegii de breaslă, ceea ce el a înțeles perfect şi i-am cerut ca, în aşteptarea mea, să meargă la culcare. I-am precizat că aveam cheile la mine şi că îl voi trezi cu o delicatesă după care se înnebunea.

Nu-i deloc proastă vedeta ! începe să dea cărțile pe față. îmi imaginez despre ce delicatesă e vorba, şi asta îmi umple de emoție compostorul. Ți-o şi închipui, in ținută de mare lux, cu buzele cărnoase şi o privire care promite totul ; te-ai înscrie de jur împrejur pe lista de aşteptare a mamzelei, ca să-ți opereze într-o zi marea ieşire a Micuțului !

— Deci putem trage. în mod ferm, concluzia că asasinii aveau cheile apartamentului dumneavoastră.

Tresare:

— Va trebui să schimb broaştele ! Nu mă gândisem încă la asta.

— V-aş sfătui din toată inima ! Ce fel de om era ambasadorul, în afara performanțelor sale amoroase ?

— O ființă minunată, de o mare blândețe, inteligent, -.generos.

— V-a vorbit despre nişte eventuali duşmani ?

— O, nu, dimpotrivă, intervenea în litigiile altora. Era un fel de înțelept căruia i se solicita intervenția pentru a reglemetnta unele probleme delicate.

*

— Şi viaţa lui de familie ?

— Cred că soţia lui e genul şters-resemnat ; o femeie bolnăvicioasă, fără strălucire, nici conversaţie şi pe care -el o arăta cât mai puţin posibil.

— Dar poate e plină de ranchiună ? Dar poate e de o gelozie exacerbată ? Dar poate arde de ură împotriva soţului nestatornic ?

Alicia ridică din umeri.

— După mine, e prea toantă ca să-şi asume asemenea sentimente.

— Aţi întâlnit-o ?

— O singură dată: asista, împreună cu soţuî ei, lă prezentarea filmului meu.

Sună cineva în culise şi mă duc să deschid. Este însemnătatea Sa, care revine de la portăreasă, cu un aer mai curând deocheat hahalera. Vrei să punem pariu că a ras-o pe damă în ghereta ei ? Cerberii îl inspiră pe Mamut. Cred că ambianţa de alcov ce domneşte în gherete îl stimulează pe amicul meu la capătul gros.

— Hotărît lucru, nu mai am ce-ţi spune, grasule dezgustător ce eşti ! Ce nevoie ai avut să te dai la femeia asta ? fac eu furios.

îmi aruncă o privire de vită, care ar putea servi drept firmă fraţilor Lissac.

— Nu, simpaticule, că nu era acolo, se dusese la doctor să-şi trateze bubele varicoase. M-a primit fiică-sa, o podoabă de douăzeci de ani. Când zic că m-a primit vreau să spun că m-am primit singur. 'Chipuie-ţi că bat în geam şi nimeni nu răspunde. Intru. Mi se pare că aud un zgomot în cameră. Mă apropii şi ce văd ? Fătuca, trântită într-un fotoliu, cu păsărică la bătaie şi chiloţii la glezne, era pe cale să-şi meremetisească chestia ; adică ajută-te şi cerul te va ajuta ! Damicela se excita privind o revistă d'alea, în care era un motociclist frumos ca un zeu, dotat feroce, căruia o neruşinată îi pompa de zor carburantul < Puştoaica mă zăreşte şi stop manevrele. îi pica prost să fie prinsă în flagrant delict. Dar eu de colo, zglobiu ca un purice, zic: „Nu, nu, nu te opri, micuţo ; natura îsi spune cuvântul, nu trebuie să-ţi fie ruşine să-i dai ascultare ! Ia te uită niţel încoa' la consecinţele de mi le cauzezi !" Şi mi ţi-i scot la iveală un pollux în comparaţie cu care ăla al motociclistului părea o chiftea de ştiucă uitată pe farfurie ori ţinută prea mult la rece. Am lăsat-o fără glas pe copilă. Nu ştia că o asemenea maşinărie poate exista pe lumea asta de mizerie. „E de-adevăratelea ?" m-a întrebat. I-am făcut dovada: „Păi cum altfel, puicuţe, ia pune mâna şi-ai să vezi că, în ciuda aparenţelor, nu e vorba de carton presat !" N-a fost nevoie să spun de două ori 1 Lucrurile înlănţuindu-se, puştoaica s-a trezit trasă în frigare precum o giruetă pe axa ei, smiorcăindu-se că* o doare. Eu, mă cunoşti, Antoine ! Am coadă mare, dar sunt un ins cumsecade, înţelegător pe toate părţile. Am cadorisit-o cu o şedinţă de limbuţie, până i-am paradit grilajul de la intrare. După aia, a deverdt joyce pentru ea, ca o plimbare în pădurea din Marly. Dragul de el îşi întinde oasele.

— Sculatul devreme şi găuritul de dimineaţă, pro-verbizează. Ştii că merita o cafea tare, tipule ? Mă simt. fercheş ca un tanc la defilarea de 14 Iulie.

îl întreb, reprimându-mi exasperarea:

— Şi în ce priveşte slujba, ţapule, ce noutăţi ai ?

— Puştoaica n-a auzit nimic. Nici nu ştia că în imobil a fost sfredelit un nene. N-am mai văzut crimă aranjată cu atâta discreţie !

Deodată tace, împietrit. Sosirea domnului Blanc constituie motivul acestei înţepeniri generale. Matahala întoarce spre mine o privire atât de plină de reproşuri încât nici o macara auto n-ar reuşi s-o ridice.

— Salut aşifor ! lansează jovial Jeremie. Negroteiul devine din ce în ce mai elegant. Iatâ-Î

într-un costum de flanelă gri cu dungi încrucişate, cămaşă albă, cravată vişinie, batistă asortată, ochelari Cartier, începe să semene cu un şef de stat african.

Ne strânge mâna.

— Despre ee e vorba ?

îi fac un rezumat.

— îmi dai voie să arunc un ochi asupra defunctului?

— Du-te !

— Văd că nu mai ai nevoie de mine, izbucneşte Beru-rier, aşa că mă duc la Marea Baracă.

— Ba nu, dragul meu hipopotam, te duci de urgenţă la ambasada Toufoulkanului. Ceri să vorbeşti cu cei mai eminenţi colaboratori ai răposatei Sale Excelenţe şi îmi alcătuieşti un dosar pe cinste asupra victimei: activităţi, prieteni, duşmani, preocupări, marote, culoarea hârtiei igienice, tot ! Hai, go !

îşi pipăie pantalonul alertat că îl trage curentul la podoabe şi descoperă intrarea larg deschisă.

— Şi tu, în vremea asta, faci echipă cu negrofeiul tău favorit ?

îl apuc de guler.

— Nu fi gelos, beţivule, ştii bine că o să te iubesc până la sfârşitul lumii.

*

Edmond auvergnatul dormea, gol, ghemuit cu capul pe braţul drept cc-i slujea drept pernă. Chochotte, care îl contempla, observă că omul ei avea încă sânge sub unghii si îşi spuse că era cazul să-i facă manichiura. Trebuia de asemenea să arunce la crematoriu ţoalele purtate noaptea trecută. Şi apoi să se mute în alt apartament. Asta era regula. După fiecare „contract", cuplul schimba locuinţa şi îşi lua o nouă identitate. Edmond garanta că, în îndelet-nicirea lor,, nu se putea rezista timp îndelungat decât printr-un exces de prudenţă. Nu-şi permitea niciodată o cît de mică abatere de la această linie de conduită.

Soarele lumina perdelele lăsate ale cochetei lor garsoniere din strada Magellan. Chochotte se gândi că i-ar plăcere să ia masa într-un restaurant de

lux. Emoțiile ii deschiseseră apetitul. Trebuie spus că şedința din strada Meissonnier degenerase într-o porcărie. De obicei, lucrurile erau duse la îndeplinire cu mult mai curat şi într-un timp mai scurt. Dar acolo se petrecuseră altfel. Excelența, puțin grăbită să încaseze un glonte în țeastă, li sâcăise de moarte, obligându-l pe Edmond să recurgă la mijloacele de zile mari. Iar omul fiind o ființă slabă, auvergnatul dăduse de gust.

Chochotte privi mica pendulă de voiaj aşezată pe măsuță; arăta ora zece. Era timpul să-l trezească pe Edmond. fiindcă acesta trebuia să se ducă după „oao-ranu" (ținea la cuvântul ăsta).

întinse mâna spre sexul bărbatului adormit şi începu sâ-l mângîie cu îndemânare. Rezultatul nu se uisâ aşteptat. Auvergantul zâmbi îngerilor prin somn. „Ticăloasă ce eşti !" şopti el. îşi şi dăduse drumul. Nici un tip nu demara atât de repede ca el. Choehoite avea mâna plină. ît. împinse pe Edmon'i, i nstvr.tundu-' pe spate şi, fără ruşine, începu să-l călărească. Se dezlănțui ca o nebună şi în cele din urmă-el se trezi de-a bineTea, dar cu părere de rău, fiindcă se dădea în vord după asemenea senzații puternice, învăluite totodată în inerția stării dintre vis şi viață.

— Cei ce binecuvântează haitele ! recită el.

Avea pregătită întotdeauna o făiâmă de poem, sau chiar de cântec, pentru a-şi saluta revenirea din somn. Adăugă pentru sine:

— Cei ce binecuvântează r&zvătirea.

Surâse la propriul joc de cuvinte. Apoi luă inițiativa, îşi vârî partenera dedesubt şi îşi înfipse mâinile în fesele ei, pentru un galop pătimaş, care în curând îi smulse lui Chochotte un urlet.

îşi făcură toaleta amândoi o dată în baia a cărei marmură neagră o făcea întrucâtva să semene cu aceea a unui bordel de. lux. Edmond părea gânditor.

— După dragoste, animalul e trist ? întrebă Chochotte, care nu era lipsită de mrace cultură (nu se putea trăi deloc cu Edmond fără aşa ceva).

— Nu, răspunse ucigaşul plătit, mă gândesc la des-tăinuirile Excelenței Sale.

—Şi?

— Mă întreb cu ce să începem ca să obținem maximum de profit.

Practică, ea obiectă:

— Ar trebui să ştim pe cine interesează şi cine poate să ofere mai mulți gologani!

Poate tocmai cei la cure ne aşteptăm mai puțin, făcu Edmond. N-aş vrea să grecesc amarnic înțepemn-du-mă în negocieri. Ne jucăm cu focul, înțelegi ? Asia ne poate aduce un maldăr de dolari STU un glonț în Cehii.

Se spăla temeinic pa cir,ți. cu Email Diamant alb, fiindcă ținea la strălucirea danturii sale. Altădată, Emailul Diamant era roşu. Se împrăştia peste tot, şi baia părea că a găzduit hemoragii abundente.

— în orice caz, avem timp 'lestul, îl asigură fata. Deocamdată să punem mâna pe ce m se cuvine. Pe urmă, dacă eşti de acord, o să ne oferim o haleală pe cinste într-un restaurant smart ; după care ne mutăm. Nu va dura mult: valizele sunt făcute ! îmi place cartierul nou ales: la Muette urc.tà a ntâia. Cv)soldera e mai puțin elegantă decât asta, dar imobilul are mai multă clasă.

El o asculta neatent. Damicelele sfârşesc totdeauna prin a luneca spre nimicuri.

Lu unsprezece treizeci se prezentau în subsolul de li Paris-Elysée, un bar elegant de pe. celebrul bulevard. Dama de la toaletă, o bătrână flecară şi platinată ca un star de pe vremea filmului mut, moțăia în spatele talerului ei. Edmond năşea ridicol ceremonialul ăsta al latrinelor în aşa zisele localuri cu prestanță. Persoanele trecute pe linie moartă, care zăceau într-un miros de urină şi dezinfectant. în locuri neaerisite, îi provocau un obscur sentiment de ruşine.

O salută pe bătrână şi o întrebă dacă nu i-a înmânat cineva un plic pe numele domnului Baumann.

Ec. spuse că da, exact. Chestia se petrecuse cu mai puțin de o oră în urmă. Ridică farfutia plină de monede şi luă plicul mic, pentru cărți de vizită, ascuns sub ea.-

Edmond lăsă să cadă în farfurie un bilet de cincizeci de franci şi ridică plicul pe care fusese scris la maşină numele de Baumann. Conținea o cheie de cutie de bagaje, purtând numărul 36.

Escortat întruna de Chochotte, luă un taxi până la qara Lyon. Cutia de bagaje nuinăiul 36 ascundea un plic mare, din hârtie groasă de ambalaj. îl deschise înăuntrul cutiei, grăbit să-i verifice conținutul. Adăpostea patru teancuri de bilete de câte cinci sule de jranci, legat fiecare cu o banderolă de hârtie pânzată, de culoare violet. Edmond ştia că erau cu totul patru sute de mii de franci. Plus o sută pe care îi încasase la primirea comenzii, jumătatea de milion era achitată. Satisfăcut, închise plicul şi îl în'tcsă în sacoşa mare, Chanel, cu lănțişor, pe care Cho-choite i-o pusese dinainte.

Cum timpul e minunat şi Impasse des Ternes nu este prea departe, ne hotărâm, Jeremie şi cu mine, să ne îndreptăm într-acolo pe jos.

Mergem o vreme în tăcere, cu tărtăcuța plină de gânduri negre. Poliția de intervenție tocmai a evacuat cadavrul Excelenței Sale ; i-am interogat discert pe cei doi vecini de palier ai Aliciei Surcouff, pretextând furtul unor bijuterii. Dar nici generalui Cohnachier, nici avocatul Laglotte, care locuiesc de o parte şi de alta a locului crimei, n-au auzit nici cel mai mic zgomot. Cel dintâi se se culcă devreme, celălalt ascultă, o bună parte din noapte, propriile pledoarii înregistrate pe casete. In afară de asta. sunt amândoi ființe ce trăiesc singure, cu privirea îndreptată efectiv doar spre ei înşişi, iar viața semenilor lor, fie ei chiar vecini de palier, îi lasă indiferenți.

— Teribil ce l-au rasolit pe sărmanul ambasador, murmură în cele din urmă domnul Blanc, după o pauză.

Nările îi sunt dilatate precum o paraşută. Din timp în timp, îşi strecoară, între guler şi gât, un deget asemenea unei vergele, pentru a destinde atmosfera. Părerea mea este că fostul măturător din cartierul Saint-Sulpice s-a cam îngrăşat de când cu promovarea lui socială.

imediat ce capătă oarece importanță, oamenii câştigă şi în greutate.

— Ce crezi de toată afacerea ? îl întreb, ştiind ce bogat în deducții judicioase e Negreață ăsta.

O armă de ucigaş plătit ! ripostează fără şovăire. Ai văzut urmările 7 Numai profesioniştii folosesc asemenea artilerie grea ! Gangsterul obişnuit nu se trambalează cu o archebuză ca asta în buzunare. Un pistol de acest calibru e utilizat pentru ceva dinainte pus la punct: Se ia pentru o anumită operație. Nu-i un instrument obişnuit de apărare sau atac.

— Şi mie mi se pare — admit — dar ce mă pune pe gânduri sunt actele de violență. Un ochitor de meserie îşi face treaba şi nimic mai mult. Apoi îşi vâră sabia înapoi la brâu şi se întoarce acasă, cu satisfacția datoriei împlinite.,

Mai mergem vreo sută de metri, fără vorbe, mici blesteme.

— Ia notă, reiau eu, că poate şi torturile făceau parte din misiune.

- Nu cred.

— A, nu 7

— Dacă ucigaşul proiectase să-şi tortureze clientul, nu s-ar fi aprovizionat cu material ad-hoc; aici a folosit ce i-a căzut în mână: o țigară, un ciocan, o foarfecă de bătături — astea înseamnă improvizație.

Când îți spuneam că domnul Blanc e uluitor ! Are o devlă în stare să inventeze teoria relativității timpului, dacă imbecilul de Einstein nu nu s-ar fi născut înainte., lui !

— Bun, atunci ne putem imagina un ucigaş care, înainte de a-şi lichida victima dinainte indicată, hotărăşte să o supună unui tratament gestapovist, din sadism sau pentru a-şi desfăta pipița 7

— De ce nu 7 Fii atent, ucigaşii plătiți nu merg niciodată câte doi şi mai ales nu cu perechea. Or, aici suntem aproape siguri că era vorba de un bărbat şi o femeie.

— Din pricina rujului de buze ? Dar, la urma urmei, poate că femeia era singură.

Jeremie strâmbă din nas.

— Hm ! îți trebuie energie, nu glumă, ca să spânzuri un tip de o mână cu ajutorul cătuşelor.

— Nu energia le lipseşte femeilor. — Dar forța ?

O terasă de cafenea îmi face cu ochiul. E atât de plăcută dimineața asta, atât de proaspătă ! După ce ai lăsat în urmă un biet individ masacrat,

te.cuprinde dorința să profiți de bucuriile zilnice. Viața din Paris m-a ajuns din urmă: adineauri nu trecea nici țipenie de om — sau aproape. Şi acum iată mulțimea foşgăind ca viermii pe o mortăciune.

— Vino, îți ofer un pahar, am de dat un telefon.

Se supune fără să protesteze, el, care, de obicei, din pricina faptului că e ruşinos prin ereditate, detestă bis-trourile. Tipesele l-ar face pe Jeremie să roşească dacă n-ar fi black, şi fuge de alcool, deşi nu e musulman, ci catolic păgân. Un adevărat caz ! Uneori, mă gândesc că îi face felul lui Ramade printr-o cămaşă de noapte găurită, asemeni bătrânilor bigoți din secolul răposat.

Comandăm două cafele negre, mari, ceea ce îl face pe chelner să ricaneze din privire, dacă pot spune aşa. După care cobor în colțul unde sunt îngrămădite gălețile goale şi măturile, să teletrompețesc. Carnețelul îmi e plin de numere misterioase, aflate în rînd, ca la moară. Genul „adresele utile ale mătuşii Aglaia". Răsfoiesc în căutarea lui Paul Akourdide, un tip de la arhivă care şi-a petrecut cariera picotind deasupra registrelor ; dar numai cu un ochi, deoarece cu celălalt a citit, recitit şi memorat nume, prenume, porecle ; încât memoria îi seamănă cu un Who's Who al vagabondocrației. De şase luni e pensionar Paulet. La Meudon. O clădire mică, utrilliană, înghesuită între două vile şic. Acolo există, alături de fiica lui puțin cam zărghită şi de cobai (are o crescătorie, şi din pricina asta pute până la capătul străzii !). Nevasta l-a părăsit odinioară, pentru un boxer arab care, mai târziu, a trimis-o să se prostitueze. La ora asta, în caz că mai trăieşte, Froufrou nu mai e în stare, probabil, să execute nici măcar un camionagiu flamand !

Prostituția merge când eşti tânără şi bine carosată; dar când ți-ai păpat doza de carate, când ai dinți de-i porți în buzunar şi sînii ca nişte picături de ulei, la două laturi de palmă deasupra coapselor, nu mai e rentabilă !

Akourdide răspunde anevoie. De origine este libanez şi, deşi.născut în Franța cu o mother originară din Pithi-viers, lungeşte vorbele, înțelegi cum ? Gen lokum şi uşor peltic.

— Oh, dragă comisare, ce mare bucurie îmi faci !

— Ştii bine că eşti ca Incoruptibilii, Paulică: în cazurile dificile, se apelează la tine !

— Ce pot face ca să-ți slujesc renumele ? întreabă această ființă delicată.

— Aş vrea să-ți pun o întrebare nu prea uşoară, amigo: un asasin plătit, lucrând cu un pistol de mare calibru şi în tovărăşia unei dame — ai aşa ceva în vreun colțişor al meningei ?

— Nu-mi puteți spune mai mult, comisare ?

— Asta e tot ce-ți țin la dispoziție; şi încă nimic nu e riguros dovedit.

Face cu buzele un zgomot, ca atunci când ai halit o bucată de carne de vițel şi ți-au rămas resturi între dinți.

Şi-a pus în funcţie bulbul nenea pensionarul. îţi închipui că genul ăsta de întrebare îi merge drept la inimă Iată-l în plină supraîncălzire a materiei cenuşii !

— Drept să vă spun, comisare. nu-mi amintesc. Ştiţi, asasinii plătiţi sunt cel mai greu de încadrat în diferitele compartimente ale crimei. Nu există inşi mai prudenţi, mai neîncrezători, mai organizaţi. Ceea ce îi face aproape invunerabili este faptul că lichidează oameni care n-au nici o legătură cu ei şi pe care, cel mai adesea, nu i-au mai văzut niciodată. în plus, operează la punct fix şi cu mari intervale între prestaţii. De puţine ori au de-a face cu lumea interlopă ; unii au chiar o slujbă de acoperire. Şi apoi, sunt mai ales foarte puţin numeroşi.

— Tocmai, asta ar trebui să ne permită să-i cunoaştem, obiectez eu.

— Să nu credeţi, comisare !

— Ascultă, Paule-t, trebuie neapărat să aibă un loc de întâlnire şi chiar un „impresar". Să presupunem cfi aş dori ca soacră-mea să fie asasinată, cui ar trebui să mă adresez ?

— E o chestie de noroc.

"Y Şi pe lângă, asta ? Uite, îţi pun întrebare: dacă aş căutâlun ucigaş cu plată, cum l-aş recuta ?

Un lung timp de gândire, fiindcă Akourdide nu este genul papagal, care pălăvrăgeşte fără să spună nimic. Apoi:

— Presupun că exisătă o zonă a lumii interlope, unde trebuie să bântui. V-am spus că un ucigaş profesionist nu se amestecă în lumea asta; nu e însă mai puţin adevărat că, prin legături dubioase, reuşeşti să dai de uşa la care să baţi. încercaţi să întâlniţi oameni cu un pedigri îndoielnic şi să le strecuraţi la ureche cum că v-ar plăcea să găsiţi, cu ajutorul paralelor, un voluntar pentru „a trage o corecţie zdravănă" cuiva care nu vă este binevoitor.

Numai Akourdide e în stare să folosească expresii atât de demodate ca „dubios", „care nu vă este binevoitor" sau,, interlopă".

— Şi crezi că şoptitul la ureche constituie singura filieră valabilă ?

— Probabil, comisare. Şi în universul gorilelor ieşite la pensie trebuie că funcţionează aşa ceva. Ucigaşii plătiţi sunt uneori foşti mercenari, care lucrează în mod deschis pe cont propriu, războiul de guerilă nemaifiind rentabil.

— Sunt şi câte unii care au picat ?

— Fireşte, de pildă Mână-de-piele, supranumit aşa fiindcă purta o proteză în locul mâinii stângi. Era ceea ce s-ar numi o minte înfierbântată şi avea gură mare ; ceea ce l-a şi pierdut. Există şi flăcăi care doar îşi închipuie că pot face faţă. Nătărăi plini de cruzime, pentru care flinta este un capital comercial şi care ar spinteca pe oricine pentru un pumn de mărunţiş. Gangsterii îi toarnă imediat, fiindcă asemenea isprăvi îi dezamăgesc.

— îţi pun acum şi întrebarea antonimă, Paulică: ai auzit despre tipi imposibil de prins ?

— Bineînțeles ; dar nu sunt decât nişte semne de întrebare. Se bănuieşte participarea lor, după unele mici semne de înrudire între anumite afaceri. Se spune: ucigaşul din strada Passy trebuie să fie acelaşi cu cel de anul trecut, din Vesinet. O manieră de a expedia glonțul în ceafa victimei sau de a grupa câ'te două proiectile direct în inimă, pentru mai multă siguranță. Unii le vin de hac oamenilor în chiar maşinile lor, la ieşirea din garaj. Alții, pentru a-i umple de plumbi, se introduc în casă.

Pălăvrăgim şi nimic mai mult. Am impresia că iau un interviu pensionarului de la arhivă, în vederea unui articol pentru France-Soir. Am putea sporovăi mult şi bine fără să mi se urască. Akourdide e interesant. Din colțul meu, îl zăresc pe tânărul spălător de vase al sța_; bilimetrului, un nord-african drăguț, cârlionțat, vrăjind-o pe casiera care a coborât să facă pipi. îi explică precum că „Sunteți o femeie nemaipomenit de drăguță, doamnă Marthe, şi baba, dotată cu nişte fese şi sâni su-praumflați, cade în plasă ; leşină ca o vacă şi îşi fâțâie dosul durduliu. Arabului nu-i rămâne decât să se delecteze nițeluş. O mânuță lăsată în jos, ştearsă în prealabil de şorțul alb. O frecangeală de inspirație canină, pe sub posteriorul monstru al cumetrei. Insului i s-au umflat amigdalele. Aşa că nu prea face mofturi în privința mărfii ce i se oferă. Cu aracul pe care-l tot plimbă după el, nu prea ridică pretenții nici asupra caratelor damei, nici a greutății ori a picioarelor pline de varice. Gusturile rafinate sunt apanajul molâilor. Perforatorul impetuos, cum a găsit un orificiu cu blană unde să-şi cazeze marfa de bună calitate, cum e joyce ! Iată de ce, atunci când hoardele soldăţeşti se dezlănțuie, bunicuțele mai au şi ele parte de nişte împunsături de sabie, dragile bătrânele. Auspra lor se revarsă prea-plinul ardorilor erotice ; curat chilipir !

Doamna Marthe aş spune că debordează de bună dispoziție. Păcat că e împlătoşată în corset, chiloți cu balene şi alte articole de lenjerie intimă armate. Maghrebianul îşi rupe unghiile în ele.

— Mai sunteți pe fir, domnule comisar ?

— Bineînțeles, Paul. Mă gândeam. Altceva nu mai ai să-mi spui ?

— Care e problema dumneavoastră ?

Apostolului îi revin în galop obiceiurile polițieneşti. Nostalgia rămâne nostalgie.

îi povestesc. Despre Excelența agățată de o li baie, despre maltratările îngrozitoare şi glontele, cât o prună de Agen, de la sfârşitul meciului.

— Ia stați, exclamă el, că mă gândesc la ceva ! Din acel moment, cum se spune „apoi" în politică,

îmi opresc răsuflarea. Dar nu şi pe spălătorul de vase nordafrican, din fundul coridorului. Cumătră Marthe, caritabilă, îi lustruieşte în draci bunul mobiliar. Unicitatea-acestei femei constă în abnegația sa. Neputându-şi lăsa' podoaba desfundată aici, iată că acum casiera cea cumsecade potoleşte cu mâna înflăcărarea nordafricanului, îi descleştează glandele pentru ca acesta să rămână

operațional la ligheanul lui. Mi ți—l lucrează cu toată energia ! Ori își dă drumul, ori i se rupe ciotul. El s-a încoțopenit clasa întâi. Așa că se lasă să plutească în bărcuța fantasmelor, cu privirea pierdută, maxilarele desfăcute. Iar coana Marthe mi ți-l pistonează în trombă. Sunt în criză de timp. Doi salariați absenți de la post, asta ar putea trezi bănuieli patronale.

— La ce te gândești, Paul ?

— Cătușele, spuneați că a fost atârnat cu niște cătușe ?

— Yes, tipule, de ce ?

— Două sau trei dosare ale unor asasinate, rămase nesoluționate, menționau folosirea cătușelor. Urmele acestora erau găsite la încheieturile victimelor ; fiindcă ucigașul le recupera înainte de plecare. Dacă vreți, pot să mă întorc să fac cercetări la arhivă.

Bravul Paulet, abia așteaptă așa ceva. Să meargă să adulmece iar Himalaia de hârtii administrative îngălbenite, năclăite, vechi.

— Ai fi cu adevărat grozav, tipule !

— Mă duc imediat. Deci în cazul de față, asasinul dumneavoastră a lăsat cătușele la fața locului.

— Poate pentru că nu s-a mai gândit să le ia după ; ședința de tortură ; poate și fiindcă n-a avut curaj să se mai atingă de cadavrul însângerat ?

— Fără îndoială.

— Bun, te sun din nou la sfârșitul zilei.

închid exact în momentul când spălătorul de vase, cedând după frumoasa lucrătură a doamnei Marthe, își ; strănută apatia. Sosirea mea neașteptată^ zăpăcește cuplul, care nu mă văzuse în cabina aceea izolată.

— Continuați ! Continuați ! fac către casieră. Mai ales nu-l lăsați baltă înainte de oprirea completă a reactoarelor, ar fi traumatizant pentru el.

Și apoi urc să mă alătur Negreței Sale Jérémie. Cafeaua mi s-a răcit ; o dau pe gât totuși.

— Noutăți ? întreabă domnul Blanc, îi rezum conversația cu Akourdidé.

— Poate că, stabilind o legătură cu celelalte afaceri despre care mi-a vorbit, vom reuși să confecționăm un capăt de început de pistă.

încuviințează.

— Va trebui să pornim de la perechea de cătușe, să-i descoperim originea.

— Nu fi îngrijorat, băieții de la-laborator sunt grozavi și pariez cu tine o limbă de pantofi contra o limbă în aspic că de acuma sunt în temă.

Ne ridicăm, aproape de comun acord. Adresez de departe un semn amical casierei, care tocmai s-a întors în cușca ei după ce s-a spălat pe MÂNA. E demnă de respect antirasista asta. Trebuie să-i spun lui Harlem Désir (sau omologului său tramvaiul1) să o înscrie pe Marthe Plumeau în fruntea camaradelor ei din al șaptesprezecelea arondisment. Fiindcă reprezintă mândria profesiunii, a religiei și a rasei sale !

— M-am gândit mult, în timp ce tu telefonai, anunță Jérémie.

— Băiete, ăsta e cel mai bun bun mijloc de luptă împotriva amorțelii creierului.

— Asasinul avea codul uşii de la intrare şi cheile apartamentului, nu-i aşa ?

— Musai.

— Atunci, din două, una: se înțelesese ori cu actrița, ori cu femeia ei de serviciu. A priori nu există o a treia ipoteză posibilă.

— A priori, nu, confirm eu.

— Policia ! exclamă Maria-José de Herredia după ce mi-a contemplat legitimația. Ma porqué, policia ?

— Chestie de vocație, răspund ; când era mititel şi mă jucam cu prietenii de-a hoții şi vardiştii, eu făceam pe jandarmul.

F.M. * este o damă de vreo patruzeci şi cinci de ani, corpolentă, coafată scurt şi buclat, a cărei mustață fină te duce cu gândul la sistemul său pilos privat. O privire întunecată, dar limpede, de persoană onestă. O bănuieşti a fi muncitoare şi cu opinii politice oscilând între Mario Soares şi Mélanie de Souza.

încetează să-mi mai privească legitimația, pentru a-şi cufunda într-ai mei ochii mari, înroşiți.

îi propun un surâs tandru, liniştitor.

— Nu fi îngrijorată, Maria-José, avem nevoie numai,de câteva informații referitoare la domnişoara Surcouff.

Bun,, din moment ce nu e implicată în mod direct, recapătă o viteză de croazieră convenabilă madam Fado K Pentru că uf ! au trecut-o transpirațiile !

Note:

*,FM-: in armată, abreviere pentru fusil-milrailleur (puşcă-mitraliera), in civilie, abreviere de la lemme de ménage (femeie de serviciu) (n.a.).

' Fado ; dans popular portughez (n. tr.).

Nu cumva camionagiul ei de soț să fi strivit, fără să bage de seamă, vreo bătrână sau şcolarul ei de fiu să fi fost prins cu droguri ? Epoca e demențială, plină de farse ca acelea de Crăciun.

— Ai un rând de chei al apartamentului, nu-i aşa ? — Si, porqué ?

— Poți să mi le arăți ?

Mustăcioasa deschide sertarul din stânga al bufetului de bucătărie şi ia de acolo un port-chei de piele, închis cu fermoar. Mi-l prezintă.

îl deschid şi înăuntru găsesc,fixate într-un inel. două chei zdravene, cu zimți respingători.

— Le aşezi totdeauna în acelaşi loc ?

— Mereu.

— Nimeni nu le-a cerul, din întâmplare, în ultima vreme ?

Acum Mămica se revoltă ! înseamnă că demnitatea ei profesională e pusă la îndoială ? Ei, asta-i bună, doar n-o să-şi bată joc de ea, portugheza, n-o să-i calce în picioare cinstea ! Cum adică ? I se terfeleşte onestitatea, pe cuvântul meu !

— Por cine mă luați ? vociferează ea. Credeț* că dacă mi-ar fi fost cerute le-aş fi dat ?

— Calmează-te, suflete ! Ar fi putut veni să le caute cineva din partea domnişoarei Alicia...

— Chiar dacă ar fi fost papă al ei, care să vină să-mi ceară los cledos, refuzam să i le dau !

Asistăm la un măreț şi puternic moment al conştiinței profesionale. Domnul Blanc, care examinează legătura de chei (pentru găuri murdare), declară:

— îți confiscăm cheile pentru astăzi ; ți le vom înapoia mâine. Dameza protestează vehement ; o calmăm semnându-i in toată regula o recipisă de descărcare.

O dată ajunşi afară, îmi pun dextra pe umărul sinistru al lui Jeremie.

— Marele Sherlock în negativ a reperat ceva ? întreb

eu.'

Clatină din cap:

— Nu ştiu ; nu sunt sigur de nimic, Mathias ne va spune.

— Şi ce ne va spune, Duraton ?

— Dacă s-a luat uri model al cheilor. Există un fel de moleculă roz între dinții uneia dintre ele...

Adaugă:

— De ce n-ai întrebat-o nimic pe portugheză ? r- Ce vrei să spui, Negroteiule ?

— N-ai vorbit decât despre chei. Nici un cuvânt despre munca ei la Surcouff, nici despre ceea ce crede cu privire la patroană ; nimic despre obiceiurile şi relațiile acesteia. Dinadins ai făcut-o ?

Nostimă întrebare îmi pune. Este adevărat că am fost sub orice nivel. Aş fi putut să o iau pe ocolite, să mint, să joc rolul unui isteț misterios ; să pretind că discreția mea face parte dintr-un plan. Dar detest să-mi trag pe sfoară prietenii.

— Nu, voinicule, n-a fost dinadins. S-a întâmplat să mă preocupe numai cheile.

— Din cauza subconştientului tău care a făcut un fix. Şi, mai mult decât subconştientul, a fost instinctul. Sunt' sigur că putorile astea de chei vor scoate la lumină nişte chestii.

După o vreme, murmură: '

— Ştii ceva ? Eşti extraordinar ! Am mai întâlnit tipi extraordinari, dar atât de extraordinar ca tine, niciodată !

Şi navlosim un taxache ca să ne abatem pe la Casa Mare.

Mathias tocmai decortică țoalele unei bătrâne asasinate în sărmana ei locuință. Nişte nenorociți au ucis-o, cu lovituri de vătrai, ca s-o uşureze de şapte sute de' franci ! în toate timpurile s-au văzut tipi asasinându-i pe alții pe degeaba. Notează că nu trebuie să-ți spui „ce păcat", fiindcă, la urma urmei, ori îi faci de petrecanie' cuiva pentru trei franci, ori pentru trei miliarde, tot aia e !

Boarfele put a pipi de octogenară. Mathias le examinează centimentru cu centimetru ; are nasul încălțat cu o bicicletă ciudată, ale cărei lentile sunt, fiecare în parte, câte o lupă.

Tăcerea noastră îl face să-şi ridice capul. Trebuie că ne vede mari cât nişte case.

Note:

* Departament din Franța, unde au loc frecvent incendii (n.tr).

Găsesc că e şi mai roşcovan decât de obicei. Să zici că-i un leu sau o veveriță.

— Nu ți-a trecut niciodată prin cap să-ți vopseai coama ? îl întreb. De pildă în negru ?

— Şi cu pistruii ce să fi făcut, comisare ?

— Să-i fi dat cu acid sulfuric, ca să-i deghizezi în găuri. Atunci ai avea aerul unui brunet ciupit de vărsat.

—- Sunt chiar aşa de urât ?

— Nu, eşti mai frumos decât un Van Gogh ; numai că' te faci remarcat de departe, ca un incendiu de pădure din Haut-Var

Domnul Blanc depune cheile în fața Ruginitului.

— Poți să le examinezi şi să ne spui dacă în ultimul timp a fost luat vreun mulaj după ele ?

Acest tată al unei familii numeroase se pune imediat pe treabă. Apucă legătura de chei şi se retrage în fundul grotei lui. Are loc o şedință de microscop, apoi nişte teste practicate cu ajutorul unor droguri misterioase. Când se întoarce la noi, e precedat de un zâmbet.

— într-adevăr, s-a luat un tipar cu ajutorul unei paste pe bază de poulardium 2 şi de coarde vocale valvare descentrate.

Jeremie îmi aruncă o privre semănând cu două reflectoare ale apărării antiaeriene. Deci a văzut bine măturătorul meu supradotat !

— Impecabil ! mă întorc către blondin, ne faci o plăcere monstră, Mathias. Nevasta ta e însărcinată ?

— De unde ştii ?

— Păi când nu ouă, alăptează ! spun. Va fi pentru a câtiemea oară, fiule ?

— A optsprezecea !

— Frumoasă socoteală, ar fi cazul să nu te mai atingi de ea ! De ce nu i-ai oferi neveste-ti, cu ocazia aniversării, o cutie de pilule ?

— Decât să baţi câmpii, mai bine hai să ne vedem de treabă ! bodogăne Jeremie. Eşti într-o ureche, cu fleanca asta de atotştiutor ! Ştii că, pe măsură ce trece timpul, începi să ne sâcâi ?

Morocănos astăzi fălcosul. Viaţa pariziană îi stă în gât. Simt că-şi regretă drăgălaşii cocotieri amicul. Şi melancolia înserării ce coboară pe malurile fluviului Senegal.

O dată ajunşi în biroul meu, visează cu ochii deschişi:

— Cum au făcut să obţină mulajul cheilor fără să ştie portugheza ?

— Cineva s-a putut introduce în domiciliu, pe când ea lipsea, a scotocit şi a găsit cheile.

— Poate, dar nu avea siguranţa că le găseşte. 0acă, de pildă, cucoana le păstrează în sacoşa ci de menajeră ?

Are dreptate domnul Blanc, Mereu ! Posedă ştiinţa infuzată, cum zice Grăsanul.

— Să raţionăm, reiau eu. Vreau să-mi însuşesc cheile acestei locuinţe, ştiind că trei persoane le posedă: proprietara, amantul acesteia şi femeia de serviciu ; imediat,, gândul mă duce la menajeră ; logic ?

— Impecabil.

— Cum să i le sustrag ? Dacă îi smulg sacoşa pe stradă, femeia va depune plângere, iar patroana sa, aflând că i-au dispărut cheile, va pune să fie schimbate toate broaştele apartamentului, ca măsură de precauţie.

— Logic.

— Deci trebuie să le obţin fără să ştie... Trebuie să operez pe nesimţite. Să mă introduc la ea cârd nu e nimeni ; dar când femeia nu e acasă, înseamnă că e la muncă şi, prin urmare, a luat cheile.

Uşa se deschide larg, marcând cu mânerul vopseaua de pe perete, de culoarea colicii unui hepatic colonial.

Achille cel Maijestuos se arătă, ca un Superman, în cadrul uşii. Este flancat de o domnişoară despre care nu-ţi spun decât atât. O brună cu păr cârlionţat, cu privirea albastru brebenel, o gură numai bună de pipat, deci splendidă, sărmane ; pentru că, o, la, la, ce altceva îţi trebuie ca să fii fericit ? Ce mai poţi aştepta ca s-o faci lată ?

Poartă un taior de superclasă, negru, cu revere bleu-Klein. De rever are agăţată o broşa înfăţişând, din briliante, pantera Cartier. Dacă de dimineaţă e îmbrăcată în felul ăsta, cum trebuie să fie când se duce la o serată la Sciclounoff înzestrata asta ? Note:

2 Pouiardin — (argou) — poliţist (n. tr.).

Bătrânul ne biciuie cu pupila lui glacială.

— San Antonio, eşti sigur că anchetezi ? îmi lansează el, ca un sultan (pardon: insultant).

— De-mi iese sufletul, domnule director !

— Aici ? în biroul ăsta ? Făceam o trecere în revistă.

Zâmbeşte suficient (şi chiar excedentar). —- La ce oră crezi că vei fi elucidat asasinatul Excelenței Sale ? întreabă.

Auzi, s-a ronstipat la creierul mic, Chilou ! Sau face pe sub el ! Oare noua-i cucerire i-a răvăşit cutia cu idei ? Replic cu promptitudine, privind cadranul ceasului:

— V- ar conveni optsprezece, domnule director.

Scoate o delicată agendă Hermes din piele de saurian şi o consultă.

— Ar fi perfect. Sâ zicem chiar 18,30, la mine în birou, nu vreau să te grăbesc.

— Am înțeles, domnule disjunctor.

Nu observă obrăznicia, fiindcă, în chestia asta infinit de tâmpită care se numeşte conversație, oamenii nu dau atenție decât intonației. De cuvinte li se fâlfâie. Dacă am vrea, am putea să le fredonăm numai; dialogurile ar deveni atunci mai armonioase.

Zice, înseninat:

— înțelegi, dragul meu, se țin scai de mine cei de acolo, de sus !

— Bănuiesc, domnule director.

— Apropie-te, să ți-o prezint pe domnişoara Zouzou. Draga mea foarte dragă, iată-l pe faimosul comisar pe care îmi spuneai că ai dori să-l cunoşti. Cel mai bine înzestrat dintre toți discipolii mei. L-am învățat tot ce ştiam.

Discipolul se înclină în fața frumuseții fatidice care spera să-l întâlnească, strânge mâna întinsă de ea, meditând că persoana are nişte sâni de forța opt pe scara Playtex, şi un posterior căruia i-ar plăcea să-i confecționeze un slip din cele două mâini pătimaşe ale lui.

O privesc intens ca să-i imprim pe retină numărul meu de telefon, să o fac să înțeleagă cum că încă nu m-am molipsit de S.I.D.A. şi că în ziua când fabricanții de prezervative vor adopta măsura colos, voi încerca şi eu să fac din produsul respectiv o căciulită pentru marele meu pleşuv cu guler răsfrânt. Duduia pare să înregistreze totul, mă onorează cu o fluturare a pleoapelor care îmi indică măsurile ei intime, plus un surâs de fildeş lus-ti uit, ce ar vrăji un distribuitor de pastă de dinți.

Mesaj recepționat şi de o parte şi de alta.

Demoazela Zouzou ultimul model îl remarcă atunci, în arierplan, pe Jérémie şi şopteşte:

— Şi domnul este unul dintre colaboratorii dumitale ? Tataia se grăbeşte să spună:

— Vino, draga mea, întârziem la decernarea Premiului Bitanlhair, şi cum fac parte din juriu...

O îmbarcă pe bruna strălucitoare, şoptind:

— Nu ți l-am prezentat şi pe celălalt tip, fiindcă, fără îndoială, nu ți-ai dat seama: e negru.

II privim venind şi ne dăm seama imediat că tocmai despre el este vorba. Din pricina asemănării cu maicâ-sa ! Portretul ei leit ! Numai că adolescentul nu are mustață.

îl abordez de-a dreptul:

— Ia spune, băiete, eşti feciorul familiei Herredia ? Mutră lătăreață, ochi şi plete negre, pielea mată, iar

în zona bărbiei o aluniță cu sateliți.

Bătrânii lui trebuie că l-au pus în gardă contra homosexualilor pasivi, totdeauna la pândă după o trufanda de bărbat tânăr, fiindcă puştiul se închide în el ca o frontieră din Est.

— De ce ?

îi arăt legitimația trasă în coperți. de plastic ; foarte repede însă, ca să nu facă din ea un documentar pe ecran lat. Pe de o parte, asta îl linişteşte, pe de alta, îl îngrijorează ; ca şi cum în viață carburația nu se operează niciodată perfect.

— Ai două minute, băiete ? Am vrea să schimbăm câteva vorbe cu tine.

Abia dacă are optsprezece ani. E simpatic, cu privirea inteligentă. îl tulbură prezența domnului Blanc.

— Câteva vorbe despre ce ? întreabă. Nu am să-mi reproşez nimic.

— Doar nu-ți închipui că ne adresăm numai celor care au conştiința încărcată ? pufnesc eu.

în loc să răspundă, îl întreabă pe Jeremie:

— Şi dumneavoastră aveți legitimație de polițist ? Amicul meu scoate obiectul solicitat şi îl aşază la trei

milimetri şi jumătate de nasul tânărului nostru client.

—: Negru şi polițai, zice el, sarcastic; vezi, există şi aşa ceva. Şi ăsta nu-i decât începutul ; într-o zi, papa va fi negru, preşedintele Statelor Unite aşijderea, şi poate chiar regele Angliei ; eu nu-mi pierd răbdarea. Eşti mulțumit, pot s-o pun la loc în portofel ?

Băiatul nu răspunde. Ne îndreptăm spre maşina mea.

— Urcă în față, fiule !

Ascultă. Mă aşez la volan, iar domnul Blanc se instalează în spate.

— Vreunul dintre ai mei a avut necazuri ? se îngrijorează copilul.

— Nu, fii liniştit. Cum te cheamă ?

— Blaise.

— Să-ți fie de bine, glumesc eu.

Oare de ce simt această mulțumire confuză care îmi dă de înțeles că sunt pe calea cea bună ? Îmi pun coatele pe covrigul volanului şi mă întorc spre Blaise.

— Ştii, trec la atac, nu-mi place să fac pe şmecherul cu oamenii s.impatici. Aş putea să-ți torn o poveste de două parale, dar prefer să intru de-a dreptul în subiect. Destupă-ți bine urechile. Cineva pe care îl vom numi „X", ca în problemele tale de algebră, a folosit cheile de la apartamentul lui miss Alicia Surcouff, pe care le are mămica ta. De asta suntem convinşi, aproape siguri şi definitiv lămuriți.

îi arăt cheile.

— Remarci minusculul grăunte rozaliu ? E un plastic special, care se foloseşte la luarea mulajelor de mare precizie.

Spirit ascuțit, povestea îl interesează. Priveşte. Vrea să înțeleagă.

— Da. Şi pe urmă, domnule comisar ?

Ia te uită ! A avut timp să-mi citească gradul pe legitimație.

— Şi pe urmă, întrucât nu o suspectăm pe mama ta că ar fi încredințat cuiva cheile, deducem că, probabil, cineva s-a introdus la voi acasă pentru a le lua tiparul.

Nu-i nevoie să ridic tonul. Notez imediat schimbarea care s-a operat la puşti. E stacojiu. Obligat să țină gura întredeschisă, ca să nu piară sufocat. Jeremie îmi aruncă o ocheadă țeapănă ca o mănuşă de box. Jubilează echipierul. Interogatoriul fivdui Herredia e tot o idee de-a lui.

Ajuns la acest punct al acțiunii, îl privesc pe adolescent exact cum se cuvine s-o fac.

— Proverbialul nostru fler de polițişti ne şopteşte că tu îl cunoşti pe acest cineva.

Deloc joyce puştiul! Dacă n-ar fi ajuns la vârsta legală a majoratului, ar J:ace pipi în pantaloni ! Buzele — cea inferioară în principal — îi tremurăjuşor.

Priveşte în gol, acolo unde totul este atât de plăcut, atât de primitor ! îmi dau seama că i-ar face plăcere să intre acolo, să se topească asemeni unui sugar în apă caldă.

Atunci, compătimitor, îi pun mâna pe umăr.

— Ceea ce e pozitiv la tine, Blaise, e că ai cap, precum Pascal, al cărui prenume îl porți. Inteligent fiind, înțelegi imediat că cea mai bună cale de urmat este să ne spui totul. Nu, nu-ți vrem decât binele. Nu avem obiceiul să chinuim tinerii.

Jeremie, care până atunci mi-a lăsat întreaga inițiativă a interogatoriului, ridică un deget, negru în exterior şi cafea-cu-lapte în interior, cerând cuvântul.

Preşedintele dezbaterilor i-l acordă.

Atunci el o trânteşte de-a dreptul:

— O simplă poveste cu o damă, nu-i aşa ?

Şi iată, e ca o incizie cu bisturiul într-un ditamai furunculul numai bun de cules. Nu curge ; împroaşcă. Puştiul ne face fericiți, cu lacrimile în vârful lungilor lui gene portugheze. într-o zi, săptămâna trecută, pe când ploua cu găleata, se

întorcea de la liceu. Nu avea impermeabil, şi cu atât mai puţin umbrelă. O damă, care ieşea de sub o arcadă pentru a se urca în maşină, l-a strigat:

— Bietul meu băiat ! Unde mergi ? Aşteaptă, te conduc.

O fată superbisimă: blondă, cu ochelari fumurii şi un parfum care ar fi aruncat în aer şi un melc...

Abia ajunge alături de ea, că damicela începe să-l pipăie ca o nebună ! La primul stop, mână pe genunchi. La al doilea, palma urcă patruzeci de centimetri, în direcția deltei cu promontoriu ! Şi toate astea fără să sc poarte ca o prostituată. Dimpotrivă, făcea pe cucoana din lumea buna, înțelegi. Povestea cu impulsul de nestăpânit. Dama de treizeci de karate, străfulgerată de frumosul adolescent. Dorință abia încolțită. Şi atât de misterioasă frumoasa amazoană ! Ce mai ținută, când îi lustruieşte bărbăția ! Ce grație ! O uluitoare ştiință de carte ! Era în extaz puştiul ! Cerul care îşi deschidea amândouă uşile ! Somptuos !

Dupâ puțin, timp, s-a oprit într-un loc ferit, sub copacii de pe bulevard. După câteva săruturi voluptoase, l-a întrebat dacă nu are un colț unde să petreacă împreună o jumătate de oră. Nu putea să-l driveze la ea, dat fiind că locuia la Neuilly şi dentistul de bărbatu-său ocupa tot teritoriul, cu turbina lui de rahat şi celelalte catrafuse de tortură tâmpitul. Atunci Blaise şi-a amintit că era marți toată ziua, ține-te bine, marțea, în mod excepțional, mai-că-sa o înlocuia la mercerie pe doamna Manupied, care avea zi de amant. în celelate days. îi făcea menajul actriței şi se întorcea acasă o dată cu băiatul ; dar marțea nu, dat fiind că doamna Manupied se ducea să-şi facă treaba tocmai la Charenton, cu un babalâc jigărit care umbla greu, de pe urma unui accident. Acest Evariste putea călări pe viață şi pe moarte, îl țineau curelele, dar de mers, nici vorbă ; aşa că doamna Manupied se ducea la fața locului ca să se fericească. Cu care ocazie, tipul îi aranja şi problemele fiscale, în acelaşi preț...

Ca să revenim la subiect, Blaise avea marțea două ore de răgaz, singur acasă. Şi iată că, înțepenit în plină apoteoză, îşi aminteşte de toate astea şi îi propune doamnei să vină la ei, în Impasse des Ternes. Numai să nu intre împreună în imobil ; maica Foidevin, portăreasa, fiind o turnătoare dincolo de orice imaginație gata mereu să vorbească pe seama lui Pierre, a lui Paul sau Blaise, nemernica asta în carne şi oase !

Prin urmare, lucrurile se petrec cum fusese prevăzut. El urcă treptele câte patru o dată, îşi schimbă slipul la repezeală, ca să se asigure că totul e în ordine şi că nu va avea surprize supărătoare, de ultim moment, cu o izmana obliterată.

Dama apare şi ea. Nu reacționează în fața locuinței modeste. Puştiul se îndoapă cu lăcomie. Nu cunoştea dragostea decât pe apucate. O singură dată, în cursul unei aventuri, ejaculase între coapsele unei rapide, în baia părinților absenți. Dar fusese vorba de o deşertare a gunoiului, nu de dragoste cu adevărat. Acum frumoasa proaspăt întâlnită i-a oferit partida cea mare: feeria cey-loneză,

rasolul de vițel în aspic, cadranul supliciilor şi alte trucuri, al căror nume le-a uitat, dar care îți aruncă secrețiile ezoterice până peste zidul liceului !

— Şi apoi ? îl întreb. N-a plecat pur şi simplu, nu-i aşa ? Pariez că ați stat de vorbă amândoi.

— Ei, bine... da.

Ce şi-au spus ? îi e greu să-şi amintească. Se înmuiase definitiv, cu temperamentul stors, ajuns la zero. Da, de vorbit, au vorbit... Despre părinți, îşi aminteşte de asta: tata şi semiremorca lui, mama şi menajul de la Ali-cia Surcouff.

— La un moment dat, trebuie că ți-a vorbit despre chei, băiete, Ştiu că a adus în discuție acest detaliu. încearcă să-ți aminteşti ! Nu contează că aveai biluțele ofilite, chestia asta nu se poate s-o fi uitat. Trebuie că a luat-o pe departe, a făcut aluzie lâ încrederea pe care cumătră Surcouff i-o acordă mamei tale sau ceva de felul ăsta, dar musai ați abordat problema cheilor. Şi doamna aceea drăguță a întors-o de o asemenea manieră, încât tu i le-ai arătat, este sau nu ?

Blaise se înroşeşte până la rădăcina părului. încuviințează. Un mic exteaz. Nu încearcă să mă ducă de nas. Ştie că eu sunt cel mai şmecher şi că.i-aş demonta eventualele minciuni ca pe elementele unui joc Lego.

într-adevăr, conversația s-a îndreptat în direcția arătată de mine — să crezi că ascultam în spatele uşii. „Doamna" a zis că o cunoaşte pe Alicia Surcouff. Că aceasta e o actriță bună, dar o ființă neîncrezătoare. Şi el, nătărăul binevoitor, a declarat că nu — dovadă că i-a încredințat mamei sale cheile. Dama s-a făcut că nu crede. Atunci el s-a dus să le caute în sertarul din bucătărie, ca să i le arate. După aceea au schimbat subiectul. Frumoasa cucerire l-a rugat să meargă să ia din sacoşa ei un borcănel cu cireşe în alcool, ca să serbeze aventura ! Tocmai îl cumpărase, ca şi alte produse de băcănie de lux, Blaise n-a aşteptat să i se spună de două ori. Au halit toate cireşele. La sfârşit, tânărul Casanova era uşor amețit. A încercat să aştearnă iarăşi masa şi să-şi ofere o ultimă năvală căzăcească, dar ea a declarat că nu mai * are timp. A plecat, cu destul de vagi promisiuni de revedere. De atunci, drăguțul de Romeo tânjeşte după ea. I-ar plăcea s-o ia de la capăt ! începe să se ofilească. Nu se mai hrăneşte. Dacă ai ştii: păstrează sâmburii cireşelor mâncate de ea şi îi suge, seara, înainte de a adormi. Fanatizat de-a binelea. E frumoasă adolescența. Nimic nu-i seamănă ca autenticitate. Exact un moment privilegiat al vieții, când indivizii nu sunt prea dezgustători. Au fâşii de poezie răsucite pe după coadă. Dar povestea nu ține mult. Foarte repede devin scârboşi ca toată lumea. Deosebit de sălbatici şi de mincinoşi, cu dorințe murdare şi nici urmă de inocență !

Puştiul îşi bate joc de-ți vine să-i plângi de milă.

Inteligent micuțul portughez ; realizează că „doamna" l-a dus de nas. Că a făcut ce-a făcut nu pentru mutri-şoara lui de liceean, nici pentru cocoşelul lui de băiat mare, ci din motive de nemărturisit.

îl iau pe după gât.

— Nu plânge, flăcăule, n-ai nimic să-ți reproşezi. In fond, ceea ce ai trăit tu a fost o aventură frumoasă. Duduia te-a ospătat bine. Acum ştii că aşa ceva există. O să găseşti altele cu care să reîncepi operațiunea, dar adău-gându-i şi dragoste. Fete cu adevărat înfocate, care te vor iubi de-a binelea. Gata, să nu mai vorbim despre asta ! Domnul Blanc şi cu mine vom fi tăcuți ca două morminte. Mother a ta nu va şti niciodată nimic, nici ea, r.ici altcineva ; ți-o jurăm. -

Se simte reconfortat. Trăim un moment ca între

bărbați. Totul e perfect. Curentul trece nestingherit, de la

unul la altul. ,

— în schimb, ne vei furniza un maximum de detalii asupra acestei fete, a maşinii, a veşmintelor, a culorii ochilor, părului, pielii, a păsăricii.. Totul ! E de o impor-tanță capitală, băiete ! Şi să nu-ți închipui că, purtân-du-se astfel, o trădezi.

îmi scot carnețelul şi pixul.

— Vorbeşte în voia ta, Blaise, nu trebuie să ne ții o dizertație. Spune totul cum îți vine mai bine ! Să ştii că e vorba de o criminală periculoasă şi că fiece amănunt pe care ni-l vei furniza va fi un serviciu adus societății.

Imediat ce i-am notat mărturia, il ducem pe puşti la Quai Ca să nu-i facem necazuri cu bătrâna lui, a trecut pe la ea să-i spună că merge să repete la matematică, la colegul său Rigourdin, al cărui tată lucrează la Pompele Funebre Generale.

După două ore, am obținut portretul robot al sedu-cătoarei. O imagine stereotipă, ca întotdeauna în ast-fel de cazuri, dar ne dădeam seama perfect că era vorba de o gagică a-ntâia. Blondă, cu o privire dură şi pătrun-zătoare şi gâtul mai curând lung, â la Modigliani.'

Pe Blaise îi interesau metodele noastre. Nu-şi credea ochilor. „Este cu adevărat ea !*', ne asigura pipăind rezultatul acestui puzzle.

Şi, cum îi câtigasem încrederea, mi-a şoptit timid:

— Credeți că aş putea să am şi eu un exemplar ?

Şmecherul ! Ca să se masturbeze în fața icoanei, invocând clipele magnifice trăite la domiciliul din Impasse des Ternes !

— O să-ți trimit unul prin poştă !

— A, nu, fără glumă ! Sau.,, poale la camaradul meu Rigourdin.

— O.K., lasă adresa.

După care am poruncit să fie condus înapoi, în cartierul lui. In fond, trăia o aventură simpatică, nu crezi ?

Edițiile speciale au anunțat asasinarea Excelenței. Au urmat informațiile la radio şi pe diferitele canale teve.

Trupul mutilat al lui Tabâtâ Hungou, ambasadorul din Toufoulkan, fusese găsit pe un teren viran, la Porte de la Chapelle ! Aşa se scrie istoria !

Matahală a venit după noi la Cabană, mort de beat. Atât de beat, încât nu-şi mai putea zări mâinile la capătul braţelor ! O asemenea stare de beţie nu mai văzusem la el de ani de zile.

A intrat în biroul meu într-un mod bizar. Ai fi zis că e o creatură din paleoliticul mijlociu. Un precursor dintre cei mai îndepărtaţi. Te cam speria. L-aş fi preferat gol. Atunci l-am fi clasificat fără dubii în clasa animală, dar ţoalele jl înrudeau cu neamul omenesc, asemeni acelor uniforme de groom puse pe maimuţele ce cântă la flaşnetă şi care le transformă într-un fel de puştani anormali.

A deschis uşa şi a rămas b clipă în cadrul ei, clăti-nâhdu-se, ca un imobil dinamitat a cărui prăbuşire este filmată în ralenti.

Capul i se pipernicise. Obrazul stacojiu îi era numai păr. în locul privirii, avea doi scuipaţi de tebecist în ultima fază. Buzele au încercat să i se mişte, dar nu i-a ieşit din gură decât un capăt de dantură falsă. Atât reuşea să exprime Alexandre-Benoît: proteza dentară... A vrut să schizeţe un gest ca să şi-o vâre la loc în fleanca, dar mişcarea asta bruscă l-a dezechilibrat. Derapajul l-a purtat prin jumătate din birou, dar după patru metri s-a lovit cu genunchiul de un scaun şi s-a catapultat cu burta de pământ. Capul i-a zăngănit de tăblia unui birou metalic care adăpostea antediluviana noastră maşină de scris. După care — nimic: linişte, neclintire.

Spre a avea conştiinţa împăcată, l-am examinat, domnul Blanc şi cu mine, să vedem dacă n-a făcut cumva o criză cardiacă sau dacă nu şi-a spart bibilica în cădere. Dar nu: respiraţia îi era regulată ; starea, totuşi, pre-Comatoasă, Grasul îşi încărcase prea tare ghiozdănelul.

Mu mai ştia pe ce lume se află. Ne-am codit să-l transportăm la spital. Jeremie înclina să o facem, întrucât nU e încă obişnuit cu Beru bine beat ; dar eu, care îl cunosc al dracului pe Seniorul tejghelelor, ştiam că era mai nimerit să-l lăsăm să zacă pe podea. Am găsit într-un dulap uitat un pardesiu vechi şi putred. In clădirile administraţiei există totdeauna boarfe în curs de naufragiu. Epave de ţoale. Vechituri rău mirositoare şi găurite, care au însemnat ceva la un moment dat, fără a se şti prea bine ce anume. Ăsta ai fi putut jura că fusese un pardesiu. Lung, cu două mâneci şi buzunare făcute praf. Probabil că aparţinuse unui suspect, cotonogit odinioară. în epoca de dinaintea interzicerii incidentelor neplăcute. L-am întins peste Matahală. în ciuda dispreţului nostru, voiam să ne arătăm caritabili. Iată, ca să-ţi faci o idee despre cumsecădenia lui Jeremie: în pofida aversiunii sale faţă de Lordul Pleonasm, i-a aşezat acestuia sub cap trei-patru ziare împăturite.

Pe urmă l-am lăsat să doarmă. Nu era cazul să încercăm a-l trezi prea repede. Nu mai avea resurse să revină la suprafaţă. Depăşise stadiul când o cafea tare, botezată cu amoniac, îţi aduce un beţiv la realitate. Pe tembel numai timpul îl putea vindeca ! Ore în şir ! Poate chiar o zi întreagă, atât era de rătăcit.

Negroteiul and me am spălat putina. Maî aveam doar şi altele de făcut. O anchetă. Nu mai rămânea mult până la ora pe care mi-o stabilise Bătrânul ca să-i aducem cheia enigmei pe o pernă de catifea albastru franţuzesc. -

^ Sunăm Ia o poartă de fier mâncată de rugină, dar sarma clopoţelului nu mai este legată de nimic. Tirbuşo-nează pe deasupra zidului ca un cârcel de viţă-de-vie. împing canatul aşezat în prelungirea grilajului. Acesta s| deschide scârţâind, dezvăluindu-ne un fel-de grădină sălbatică şi lungă — aproximativ patru metri lăţime pe o suta lungime. O cărare bătătorită de paşii care o străbat în permanenţă duce către celălalt capăt al terenului, undr se află o bojdeucă dărăpănată, cu etaj, având acoperişul ascuţit şi semănând cu un mare coteţ de câine.

Pe alee, o fătucă deşelată, cu părul roşcovan împletit în cozi, se plimbă cu tricicleta. Maşinăria e concepută pentru un băiat de şase ani, aşa că fata, care măsoară un metru şaptezeci, e obligată să-şi depărteze mult picioarele pentru a putea pedala.

Trag la o parte zăvorul, după ce am vârât mâna printre bare ; portiţa se deschide scârţîind.

Totdeauna mă emoţionează cocioabele astea ale periferiei pariziene. Sunt atâî. de umile, atât de triste în ciuda înfăţişării odinioară pretenţioase ! Intr-o zi, un tip lipsii de mijloace, a vrut să lase impresia că le-ar avea. A cumpărat aproape pe degeaba această sărmană bucată de teren, iar urbanismul epocii, încă şi mai stupid cei de astăzi, l-a lăsat să-şi ridice coteţul.

Apoi totul a căzut în ruină.. Şi azi, colegul meu Akour-didé îşi creşte aici fiica slabă de minte şi cobaii, fără' să-i pese de decor.

Apariţia noastră îl sperie pe fătoiul cu tri ciclul.: care îşi abandonează bolidul, piuind ca o bibilică. Smior-căielile ei îl alertează pe pensionar şi iată că acesta apàre j în prag, precum omuleţul care, la barometrele de jucărie,; anunţă ploaia.

Când ne recunoaşte, face un gest amplu de bun-venit, apoi începe să-şi liniştească fata săracă cu duhul.

Poartă bluza cenuşie de odinioară. Cea pe care şi-o punea, bătrânul şobolan, ca să evolueze prin praful dej la Arhivă. Este un individ şters, mic de statură, cu o chelie în formă de dovleac, cu tenul livid, cu un început de burtă nesănătoasă deasupra picioarelor subţiratice. De departe, ai crede că ai de-a face cu un fel de picîorâng căzut în dizgraţie şi pe cale de a se jumuli singur, departe de ai săi.

îşi expediază puştoaica în interiorul bordeiului şi se apropie zâmbind.

— Comisare ! Zău dacă mă aşteptam ! Să vă depl saţi până aici în persoană !

Akourdide e un ins modest, pe care orice îl impresionează. O fiinţă difuză, subţirică, obişnuită cu strângerile de mână. Tocmai îi votez una, apoi i-l prezint

pe inspectorul Blanc care îi acordă şi el o alta, ca să facă pereche, pumni întregi de; strângeri de mână ! Formidabil !

— Intraţi, domnilor.

Dumnezeule ! A golit de mobilier tot parterul barăcii, iar pereţii sunt tapisaţi cu colivii. Când intri, te doboară duhoarea. Sute de cobai mănâncă, urinează, se împerechează sau se bat, alcătuind o vânzoleală formidabilă, însoţită de guiţături.

în mijlocul localului se află o masă supraîncărcată cu hrană pentru animale, iar în fund o scară strâmtă duce în partea locuibilă.

— îmi permit să v-o iau înainte, declară el, în timp ce se îndreaptă spre trepte.

într-un anume sens, partea de sus e şi mai groaznică decât cea de jos. Şi acolo se află o singură încăpere. Ce mizerie ! Două paturi de fier sunt aşezate unul lângă altul. O chiuvetă şi o maşină de gătit cu cărbuni. O masă metalică de grădină, scaune tot din fier (Akourdide nu parc să aprecieze lemnul). Un şir de şifoniere din pânză, dotate cu fermoare. Restul e ocupat de cărţi îngrămădite până în tavan.

Fătoiul redus mintal s-a aşezat într-un colţ, cu nasul la perete, ca o elevă pedepsită.

— Vă rog să staţi jos, ne invită Akourdide.

îl ascultăm, evitând să ne privim, domnul Blanc şi cu mine. Colegul meu duce o viaţă mai normală în peştera lui de negru. Desigur, la nevastă-sa, Ramade, se mănâncă direct pe gresia din bucătărie. Mucoşii lui fac un zgomot mfernal, iar lumina nu se stinge niciodată, fiindcă totdeauna există unul sau mai mulţi dintre ocupanţi care halesc sau ascultă muzică ; dar acela rămâne totuşi un apartament, cu nişte camere, un living, o baie. Aici e un fel de rulotă sedentară. Un coteţ omenesc. Simţi nevoia să plângi. Să ceri iertare. Te socoteşti răspunzător pentru un asemenea mod de viaţă.

—- Nu vă ofer nimic de băut. fiindcă n-am, declară ex-colaboratorul nostru,

Şi adaugă:

— Fata mea şi cu mine nu bem decât apă.

— Ai fost la Arhivă ?

— De acolo vin.

Zâmbeşte şi se duce să caute un teanc de hârtii aflate pe perna de la căpătâiul patului.

V-am ales două afaceri nerezolvate, în care a fost
vorba'de asasinat cu utilizarea cătuşelor.

— Magnific, Paul !

— Nu ştiu dacă veţi putea să-mi descifraţi scrisul comisare.

îmi dă hârtiile şi constat că par înnegrite de caractere arabe.

— într-adevăr, nu citesc Coranul în original, mărturisesc, înapoindu-i-le.

Râde.

— Nici eu, comisare. E în franceză, dar scriu urât..: — în cazul ăsta, sper că te poți citi măcar tu ? începe să-şi descifreze hieroglifele care i-ar fi luat piuitul lui Champollion *.

— La 14 aprilie '83, la Vesinet, în lipsa soției sal", care se afla la sora ei, la Deauville, generalul Hougro docq a fost asasinat cu un glonte de calibrul 11, tras direi; în inimă. De notat că, în ziua aceea, servitoarea avea liber şi că, la încheieturile mâinilor generalului au fost descoperite urme de cătuşe.

Note:

Autorul descifrării hieroglifelor egiptene (n. tr).

Aici Akourdide îşi înghite saliva lipicioasă, aruncă o privire dezolată spre sărmana-i fată şi reia:

— A doua afacere: aceasta a avut loc anul trecut.la Paris, într-o elegantă casă de rendez-vous, în apropiere de Champs-Elysees. Un important P.-D.G. austriac, Wolf-gang Deflanelh, care conducea o uzină de produse chimice, a fost doborât cu un glonte în inimă, de data asii de calibrul 9. Fusese redus la tăcere cu ajutorul unui plasture şi încătuşat de maneta de golire a bideului Glontele a fost tras prin spate. Arma avea amortizor Victima s-a tăiat la palme, tot încercând să scape din cătuşe. Se presupune că fusese adusă acolo de o femeie

patul nedesfăcut arată că victima a fost lichidată imediat după sosirea în casa de toleranță. Asasinatul s-a descoperit abia după şase ore de la comitere.

— A existat vreun semnalment al fetei ?

— Distribuitoarea de prosoape a pretins că era vorba ¿6 o persoană de o anumită vârstă, cu părui cărunt, purtând ochelari fumurii şi o haină de blană neagră. Crima a avut loc la 24 noiembrie.

— Femeia se deghizase, spun eu.

— Foarte probabil, este de acord Akourdide. Am găsit şi alte afaceri neelucidate, în care asasinul a ucis cu un glonte de calibru mare tras în inimă, dar acolo nu erau menționate urme de cătuşe. Pentru orice eventualitate, figurează şi ele în notele mele.— Dă-le încoace ! Le voi trimite spre decriptare lui Mathias, care e nițel egiptolog !

îmi dă, surâzând, hârtiile lui misterioase. Ce existență ciudată mai are şi funcționarul ăsta pensionar ! Ce amărâtă de viața mutilată, petrecută între un copil re-tardat şi câteva duzini de cobai, într-o maghernіță bizară ! Mai aşteaptă oare Paul Akourdide ceva ? Crezi că, pe undeva, mai nutreşte vreo speranță confuză ? De la cine ? De la ce ?

, — E rândul meu să-ți încredințez un document, Paulet. declar fluturându-i portretul-robqt realizat după indicațiile lui Blaise de Herredia. Desenul ăsta evocă vreo amintire în hambarul tăy cu idei ?

Examinează schița, cu agerimea unui vultur care observă un miel temerar îndepărtându-se de turmă. Totul durează peste măsură de mult. Ai crede că

Akourdide e in hipnoză, pornit, să navigheze pe mările Caraibilor, la bordul unor himere fragile.

Domnul Blanc îmi face cu ochiul. Presimțim că pensionarul va sfârşi prin a da naştere unui ou de struț. Pe neaşteptate, gloaba Iui de fată, mereu țăcănită, scoate un strigăt disperat, care iți îngheață măduva din nădragi despre care vorbeşte bețivograful acela de Berurîer.

Akourdide dă fuga într-acolo. mt~ Ramona ! Nu-ți fie teamă, omida mea ! O sa cântăm !

Şi începe să fredoneze „Henri Bâllanul, grozav d tâmpit, sugea de la o ciobăniță".

Puştoaica sfârşeşte- prin a fredona împreună cu e! E cumplit. Jeremie şi cu mine privim chiorâş la scen asta dureroasă. Ne vine să murim de milă. Fata se poto leşte. Tăticul îi şopteşte să meargă să se joace în gra dină. Ea consimte să se supună sfatului. Eu îmi zic că, îi privința portretului, s-a ales praful. Că amicul meu ; ratat momentul ; căutările lui mentale nu trebuiau tulbu rate. Lucra subtil. Se strecura printre munți de vechitui i

Dar. în. ciuda oricărei temeri, se întoarce la noi ş declară arătând spre portretul-robot:

— Afacerea din Varenne-Saint-Hilaire, de acum op ani. Văduvul bătrân care a fost găsit spânzurat în pre pria pivniță, de cremona gurii de aerisire...

Paulică ! îți dai seama ce mai enciclopedie a crimei Am fost teribil de inspirat să-i telefonez în dimineat, asta. Ceea ce-mi asigură mie succesul sunt elanuri1, necontrolctte. Oare de ce am început să mă gândesc 1, el în timp ce ieşeam de la puicuța Surcouff ? De ce ar alergat să-l sun din cârciumioara cea liniştită unde casiet îl jupuia la rece pe spălătorul de vase ?

— Povesteşte !

—.Un tip care locuia singur într-o casa mar. Numele... stai aşa. avea numele unei meserii. Ceva cai ca..Tapițerul". „Cizmarul", nu-mi mai aduc aminte. într zi. angajează o puştoaică pentru menaj. Bineînțeles, face felul îndată. O chema... O să-mi vină în minte. U prenume ciudat şi ăsta. Elodie ! Chiar aşa: Elodie E'.odie. ca un patronim nu prea francez, în genul Chmei rgue. Smirgue... Dar o să mi-l reamintesc. Fătuca tr< buia să fi avut cam optsprezece ani. Incendiară, nu alt;> A început prin a face în aşa fel încât să i se ofere maxi mum de avantaje. Dar pe urmă. fiindcă povestea nu mes gea destul de repede, i-a golit moşului sipetul. Naiv a depus plângere.^Elodie a fost arestată şi a recunosc faptele. Atunci patronul şi-a retras plângerea şi amând şi-au reluat traiul în comun. Până într-o zi când. întorcâ; du-se de la un bal de mahala, puştoaica l-a găsit pe mo neag spânzurat. A fugit, de teamă să nu fie acuzat.

Cel puțin aşa a pretins pe urmă, când a fost din nou interpelată... Judecătorul a acuzat-o de asasinat. Ea a negat cu încăpățânare. Totuşi a ajuns la Curtea cu juri. Avocatul a apărat-o ca un as, demonstrând că nu fusese adusă

nici o dovadă a vinovăției sale. A pus accentul pe forța şi greutatea bătrânului în comparație cu fragilitatea micii prietene a acestuia..". Pe scurt, a fost achitată. Iată, mi-arh amintit numele, domnule comisar: Elodie Smurgh !

— Eşti sigur că e vorba despre aceeaşi fată ?

—_ Precizamente, adverbizează el ; îmi amintesc un crochiu făcut în vremea audierilor şi absolut asemănător cu portretul ăsta robot.

— Şi ce i s-a mai întâmplat şoricelului ?

— Nu ştiu. Nu,, cred că pe urmă a dat vreun prilej să se mai vorbească de ea ; fie că a stat liniştită, fie că a adunat destule parale ca să nu se mai lase arestată.

Şi Jeremie a luat poza şi a întcrs-o cu spatele. Scrie Elodie, cu un creion moale, pe hârtia lustruită întreabă:

— Cum se scrie Smurgh ?

Manurier-pică-nas se chiorăşte la un microscop mare cat Michel Jobert dacă îți mai aduci aminte de el. La intrarea mea, nici măcar nu clipeşte, într-un pulover găurit, cu o cămaşă slinoasă şi o cravata de p;ele gata înnodată şi cu închizătoare metalică (a cumpăra t-o În1r-p vacanță la Sainte-Marie-de-la-Mer acum cincisprezece ani — ca să fie la modă — şi n-a mai lasat-o niciodată), seamănă cu un şoarece de bibliotecă. O stalactită umedă. îi atârnă de nasul ascuțit. O picătură sfârşeşte prin a se desprinde şi cade pe marginea lamelei de sticlă ce protejează chestia la care se benoclează el. *

Note: 1 Fost ministru de externe francez (n. tr.).

— E frumos, are acțiune ? îl întreb.

talmeş-balmeş ?

— De ce nu ți-ai sufia nasul, într-o zi. fie şi numai c să-ți dai seama de urmări ? îi sugerez eu. Vrei pacheti, meu de batiste de hârtie ?

Vexat, îşi şterge nasul cu un dos de mânecă (mâne.: ştearsă, după aceea, pe revere).

Ce bine doarme !

Cu un fel de sârguință angelică. Cu o bunăvoință

JVose-ul cu extremitatea roşiatică nu intârzie să-furnizeze o nouă secreție, mai limpede decât precedent;

însă, şi pe cel al instrumentului de nici una.

— Şi pe butoane, da ?

— Pe cel de la etajul trei abunda, ceea ce e logi se află cele ale Aliciei Surcouff, apoi ale noastre şi dumneavoastră, probabil. în schimb, pe butonul de parter n-am descoperit decât o urmă infimă, de ară tor, şi pot să pariez că aparține unuia dintre ucigaşi.

— De unde certitudinea asta ?

— Gândiți-vă: actrița a urcat, a şi a chemat poliția: atunci au sosit: procurorul, comisa

— Sunt la amprentele de pe butoanele ascensorului Vă spun imediat ce e cu ele; pe mânerul «ocanulu

e tăiat batatun nu extv

chef acest grăsan porc spinos ? Mister.

Care nu se va lămuri astăzi, fiindcă, aşa cum a început, ii prezic Matahalei încă douăzeci şi patru de ore de autonomie. Face parte din categoria celor fără escală. Dacă l-ar apuca niscai nevoi fireşti, artistul s-ar uşura pe el. Asemenea unui cosmonaut care, prizonier în rachetă, nu se poate duce acasă pentru a se uşura.

Eu, unul, dacă m-am făcut romancier şi nu cosmonaut, 2 din cauza latrinelor. Nu mă simțeam în stare să-mi dau descoperit drat turnul în combinezonul spațial. Când li se prezenta întoarcerea pe Pământ a vitejilor pionieri ai spațiului.

Lindberg, dar oricum, ăsta rămâne terestru. Ceea ce ' uluieşte sunt primele maşinării spațiale, nişte sfâr-tZ.e.enorme! ticsite de fire, condensatori, gogomârle şi chițibuşuri, cu, abia recognoscibile în toată această incălceală, două locuri pentru oameni. Trebuie să ai nişte

ru! de cartier, legistul, noi şi dumneavoastră. Vă d; ^tatorii nu se prindeau că aceşti eroi sunt plini d seama ce îngrămădeală ! Şi totul peste amprenta ci r/hat Dacă ai ocazia, într-o zi, să treci prin Washington, minalului ! întrucât însă imediat ce am sosit am li::'E**.să..vizitezj Muz?ul Aeronauticii. Bun, acolo e avionul amprentele, nici una dintre persoanele pe care le-'s citat n-a avut prilejul să se atingă de butonul peni parter. Este deci foarte posibil' ca ultimele amprer rămase acolo să fie cele ale asasinului.

— Bine zis. bătrâne Manurier î La prima vedere, vorba de o amprentă de bărbat sau de femeie ?

fudulii de spaimă ca să îndrăzneşti să iei loc înăunti şi să te laşi purtat în intersideral ! Pe indivizii ăştia, ai: căror nume au şi fost uitate, îi salut până la pământ. A* făcut din specia umană altceva decât o cârpă de ştr picioarele ! Crezi că îşi notaseră în agendă intîlnirile pro gramate pentru sâptămîna de după întoarcere ? Pro babil. Credința ! Poate în Dumnezeu ? în orice caz, îi tehnică ! Eu, unul, nu înțelegeam cum şi-au putut ca/, aceşti împătimiți ai spațiului boaşele alea colosale h lăcaşurile înghesuite unde erau siliți să stea unul c capul la picioarele celuilalt, ghemuiți peste măsură. Ş pe urmă s-au întors," şi de atunci au avut copii, au făcu burtă, au văzut la televizor serialul Dynastie. Au intr iar în atmosfera noastră oarecare, unde proliferează ten belii, prosperă viciul şi se moare de-a binelea, nu nu pricopsiți ca înainte de potop !

Jeremie o vizionează cu repulsie pe hahaleră, într-adevăr, e un morman de rahat, diagnosticheny el. Nu înțeleg. Degeaba îmi dau osteneală, asta îmi scap;

— Ce anume., Albă-ca-Zăpada ?

— Tu şi el. Prietenia voastră. Tu, mai curând u intelectual sub aerul ăsta de haimana, şi el exclusiv orgi nic. mai rău decât un animal ! Tu eşti remarcabil, vorbi serios. El e gras. jegos, împuțit !

— Dar fidel ! continui eu. Dar curajos ! Dar devt tat ! Dar plin de tandrețe ! Şi atât de odihnitor ! Atât d viu, domnule Blanc !

Pledoaria mea nu face decât să întărâte iritarea h Jeremie.

— Tipului ăsta i-ai încredințat o misiune delicat Şi el, în loc să aducă informații, vine cu o beție fer. menală. Şi mai spui că e un colaborator zelos !

— .Să aşteptăm să vedem cum şi de ce a adun toată băutura !

Ridică din umeri.

— Antoine. eşti într-adevăr atins de harul di vi; Trebuie să fii un tip formidabil ca să iei apărarea ceea ce nu poate fi apărat!

In clipa aceea, se face auzită o bolboroseală adâncă şi cavernoasă. Provine de la grămada de carne întinsă pe podea. Prin ce orificiu o fi ieşit ?

îngenunchez la țărmul lui Beru.

— Ai spus ceva. Grasule ?

Tăcere. O nouă bolboroseală. Iarăşi tăcere. Apoi se aude o indeterminabilă voce de ventriloc îndopat cu jahnie de fasole. Ciulesc urechile. Spune:

— Păzea ! E pe nasoale !

— Ce-o să se întâmple, Grasule ?

Dar nu se mai manifestă nimic. A căzut din nou în siropul de gudron integral. Degeaba îl îmboldesc, îl scutur, nimic nu se mai petrece. Aparatul e pe butuci, pană de benzină (dacă pot spune aşa !).

— Ştiam eu, murmur îngrijorat, abandonând pachidermul în voia inerției sale.

— Ce ştiai ? bombăne nemulțumit domnul Blanc.

— Că n-a tras fără motiv,o beție de asemenea amploare. Trebuie eă a intervenit ceva în timpul anchetei, care i-a permis sa descopere că „e pe nasoale". O să chem totuşi un doctor, să încerce să-i redea o oarecare luciditate.

îl chem pe doctorul Kopstetos, un grec, mai exact un cipriot. Homosexual îndrăcit, dar medicul cel mai simpatic pe care l-am întâlnit vreodată. Totul îl amuză şi el ii amuză pe toți. îi expun dilema mea: îmi promite să se 3bată pe la polițişti, cu materialul ad-hoc şi cu leacuri supraeficace. —

Ceasul meu indică optsprezece si douăzeci. E timpul xi mă cațăr la Achille.

— Aşteaptă.-l pe doctor şi oferă-i o mână de ajutor ?i asistență ! ii prescriu lui Jeremie.

El protestează cum că s-a angajat ca sticlete. nu ca infirmier, şi că a trezi din beție o grămadă de carne avariată nu intră în atribuțiile sale.

îl las să mârâie în voie şi ies.

în vremea asta, mă lovesc de „Picătură-de-Rouă", « cărui nasometru seamănă cu un vătrai înroşit în foc. 5i el, atât de morocănos de obicei, arborează o mutră adioasă ca un chiloţel de fată mare.

— Bravo, comisare ! îmi aruncă.

De-ar fi fost britis, ar fi adăugat: „Congratulation' Realizez atunci că totul merge strună. Şi un imt

nedesluşit răsună în pieptul meu mare şi drag ; cun

intri, pe stânga.

— Ai nimerit-o, continuă Manurier ; fărâma ci amprentă pe care am cules-o coincide perfect cu cele al numitei Smurgh.

îi apuc mâna şi i-o sărut, ca şi cum ar fi fost vprb de o dreaptă episcopală.

— Eşti muzical când vrei, Mânu, îl asigur. Cu prik' jul aniversării tale, îţi voi oferi o duzină de batiste !

Pentru a sărbători instalarea în noua garsonieră dh strada Muette, îşi făcură unul altuia câte un caduv Chochotte îi oferi lui Edmond o sticlă de doi litri d Chivas Regal, vechi de douăzeci de ani, iar acesta, ! rândul său, îi aduse fetei un coş superb cu flori albe, du acelea după care se înnebunea partenera lui.

El începu să soarbă dintr-un pahar mare whisky-n plin de cuburi de gheaţă, în timp ce ea scotea din valh lucrurile de îmbrăcăminte, spre a le aşeza pe umeraş în şifonier.

— Ţi-ai ales un nou nume ? întrebă distrat Edmoni Fiindcă asta făcea parte din ritualul lor. După

care „contract", îşi abandonau vechile pseudonime, c să-şi aleagă altele. Precauţia nu avea prea mare însemne tale, dar ei o urmau cu scrupulozitate ; întărea senzaţia siguranţă, ce îi obseda.

Chochotte agăţă o rochie de organdi negru, în ai parte a garderobului pe care şi-o rezervase, şi se întoar gânditoare. Privirea îi rătăci prin garsoniera elegav Se opri la coşul cu flori, şi fetei îi veni o idee.

— îmi voi spune Blanche-Fleur, exclamă.

El îi zâmbi.

— Ţi se potriveşte de minune, fetiţo !

'— Şi tu?

La rândul său. Edmond studie problema. Incitat de iniţiativa amantei, care îşi găsise inspiraţia la vederea florilor, privi şi el spre sticla enormă de scotch. Chivas Regal.

— Regalo ! zise.

Ea nu se împotrivi. Fiecare hotăra pentru sine, fără a încerca să-l influenţeze pe celălalt.

— O. K. Şi adăugă:

— Deloc, rău ales, în orice caz ; e adevărat că- mă regulez cu tine, şmechere !

Fiindcă acest gen de complimente flatează totdeauna orgoliul unui mascul, el îşi strecură mâna expert pe sub poalele capotului ei.

— Ador blăniţa asta ! o asigură Regalo.

— Ia-mâ ! imploră ea deodată, cedând unei bruşte dorinţe de plăcere.

El. nu făcea niciodată mofturi. Cu un gest calm, puse paharul pe măsuţa joasă din faţa lui, se ridică din fotoliu şi o îndemnă pe Blanche-Fleur să se aşeze în locul său. După care sprijini picioarele partenerei de câte un braţ al fotoliului. Slipul constituia un obstacol doar teoretic. Regalo începu să o „întreprindă" pe fată prin ţesătura subţire ca pânza de păianjen. Când' Blanche-Fleur se „încinse" de-a binelea, el scoase din buzunar un cuţit şi secţiona partea dintre picioare a slipului.

Era una din numeroasele lor fantezii. Fata îşi cum-ra chiloţi cu duzinile.

El îi dărui plăcere timp de aproape o oră, atât de bine pusă la punct îi era tehnica. După ce o îndestula, se duse să-şi ia paharul de whisky, adăugă alte cuburi de gheaţă şi se aşeză pe fotoliul de vizavi.

— Munceşte în draci lumea din cartierul ăsta, suspină cu voluptate Blanche-Fleur; nu se aude nici un zgomot.

Trecu un timp. Regalo îşi clătina în pahar noile Cuburi, făcându-le să se izbească de pereţii acestuia. Murmură „

— Orice aţ zice tu, n-ar trebui să aşteptăm prea mult până să v\ndem secretul ambasadorului. E genul de valoare ce poate scădea dinlr-un moment în altul. Dacă Excelenţa era în temă, înseamnă că mai sunt şi alţii. Deci nu deţinem exclusivitatea.

Ea se gândi şi în cele din urmă fu de acord.

— Atunci cu cine începem ? întrebă Regalo.

— Cine zice americani, zice dolari, răspunse ea duŢ'ă un timp.

Şi adăugă pufnind: — Iar eu ador dolarii!

Achille cel iute de picior a vrut să lanseze el însuşi operaţiunile. Să-l fi văzut cum citea notele pe care tocmai i le transmisesem ! Să te prefaci în om-şarpe: ca să-ţi poţi linge anusul, nu alta ! Tonul acela grav. aproape gaullian:

— Ordon unităţilor Scroum, brigăzilor Macheprot, secţiunii Burnecreuse...

Tremolouri ! Frazări ! O majestuoasă concordanţă de baltă ÎVoce din gât, apoi, pe unde se cuvenea, acute.

Numita Elodie Smurgh, născută la Pithiviers...

Tirada nasului din,,Cyrano", stanţele din „Cidul", cele către Sophie ! Declama totul corect: data naşterii fetei, ce se ştia în legătură cu pedigriul ei, ultima apariţie, semnalmentele, genul de acuzaţii care i se aduceau şi faptul că era, probabil, partenera unui ucigaş periculos. Mai cu seamă trebuia tratată cu precauţie. Umflată uşurel. Adusă vie şi-fără tărăboi. Trăia un moment de adevărată fericire directorul. îndopându-se cu prerogative. Impunând legea cu o energie surprinzătoare pentru vârsta lui !

In spatele său stătea noua domnişoară Zouzou. Şi eu alături de aceasta din urmă, pipăindu-i coapsa cu o mână expertă. Dintr-o privire, descoperisem traseul binecuvântat al unei jartiere. Am verificat: era exact. Cineva tresărea de nerăbdare în Eminența mea. Ea mă lăsa, zâmbind.

s-o investighez. Mâna aceasta puternică de mascul înfierbântat, care îi parcurgea emisfera sudică, îi producea o bucurie senzorială neamestecată cu nimic (cu ce ai fi vrut s-o amestec, şmechere ?). Ne simțeam bine. Ştii, grăuntele de fericire care dă peste tine fără să te prevină, aşa cum fac şi unele nenorociri. Fericit pe neaşteptate — nu.există ceva mai îmbucurător.

Ceremonialul a,durat o întreagă jumătate de oră. Când s-a terminat, tipa şi cu mine secretasem din belşug. Trebuia să finalizăm. Ea a pretextat în fața Bătrânului că trebuie „să se spele pe mâini". Apoi m-a privit şi eu am urmat-o. Achille continua să pălăvrăgească în fața unor „importanți" ; nişte şefi-şefi, dintre aceia care îşi mişcă fundurile prin birouri fără să prea ştie ce zi e, nici în ce sens trebuie răsucit capacul stiloului pentru a-l deşuruba.

Achilot le explica în ce fel reuşise, cât ai zice peşte, să-l identifice pe unul dintre asasinii ambasadorului. O treabă bună ! Se felicita. Nimeni n-ar fi ştiut s-o facă mai bine decât el. Să fii felicitat de un terț e mai puțin copleşitor. Ceilalți uită s-o facă, chiar când sunt animați de cele mai bune intenții din world. Lasă zone de umbră. Sar peste unele pasaje. Autofelicitatorul. dimpotrivă: îşi cunoaşte subiectul pe de rost. Complet exhaustiv ! Nu lasă nimic în schwartz. Directoraşul se complimenta cu minuție pentru zelul, eficiența, fierul său !

Şi, în vremea asta, la closet, eu o înjunghiam pe noua Zouzou până în plasele. Locul era lipsit de poezie, -dâr in cazuri urgente, decorul nu are nici cea mai mică importanță. Ea îşi scosese slipul, apoi mi se agățase de gât, cu admirabilele-i picioare în jurul taliei mele. O plimbam astfel dintr-un perete în altul al toaletei. La un moment dat, divizionarul Bordellacut a intrat because prostata care îi producea neplăceri. Când m-a văzut în cursul binefacerii, a deschis gura, ca pentru un strigăt de surpri/ă care n-a mai ieşit. în schimb, a slobozit în nădragi jetul îmbelşugat menit instalației sanitare. Apoi. discret, a ieşit Domnişoara Zouzou încerca să nu țipe. dar atunci câni i-am aşezat marginea poponeței pe chiuvetă, ca să cuplez viteza a cincea, a fost prea mult pentru ea, aşa că s-a

apucat s-o cheme pe mămica, pe aria nepieritoare a Mar-seillaise-ei.

A câta dintre puicuțele lui Achille era cea căreia ii făceam felul ? Continuându-mi perforațiile. încercam să întocmesc un catalog sistematic al drăgălaşelor copile. Dar erau prea multe. Trebuie să spun că Patronul le alege pe toate după gustul meu. Există un fel de complicitate obscură în aventura noastră. Venerabilul e credincios genului pensionară a caselor de toleranță. îi

convine fata de treizeci de ani aproximativ, rafinată, gen Lady Di, cu posteriorul perfect şi vicioasă în măsura în care e de bonton. Tipa ce-şi supraveghează talia, lenjeria intimă, limbajul şi masculii frumoşi de la asistență. Fecioarele lui Chilou nu ai bafta să le tăvăleşti prin pădurea Cucului. Sunt prea bine făcute pentru îmbrățişări forestiere dămi-țele astea. Bun, la marea viteză şi cu ceva frenezie, poți să le descăpăceşti la privată, cum făceam eu acum, dar asta în mod excepțional. în caz de urgență extremă, con-simțeau să se împerecheze şi într-un hotel cu ora, chestie de încercat senzații noi ; ba chiar să-mi bibilească beber luşul pe bancheta din spatele unui Maserati, dar şi atunci rămâneau mereu în pas cu moda, practicau plăcerea în stil croitorie de lux, înțelegi ?,

I-am tras marea rafală căzăcească, ceva ce nu s-a mai văzut de la căderea Romanovilor. Țipetele ei au devenit -tridente. M-am temut ca Achille să nu intre în alertă şi <a apară cât ai zice râmă (imposibil de întrebuințat cuvântul..peşte" în împrejurarea asta delicată !). însă bătrânul curcan alerga după aiurelile lui. îşi trântea ultimele complimente la care se expusese. îşi aşeza pe chelia strălucitoare ultimii lauri, stil încoronarea lui Napoleon. Auditoriul gemea prea tare, cu o slugărnicie indicibilă, pentru ca naşul să mai poată auzi cântecul de mulțumire a noii sale cuceriri.

Ospățul m-a lăsat absolut dezorientat.

Cu punguțele secătuite, dar -cu sufletul nemulțumit. Nu pentru că aş fi simțit cel mai mic scrupul încornorm-du-l pe Tătic. Bătrânul bandit nu mai făcea dragoste docât perorai şi asta de secole, cu excepția unor ocazii rarisime, gen spectacol de gală.

Ultimele sale coituri țineau de legitimă apărare. Se hazarda doar după o lungă pregătire de artilerie, şi atât cât să-şi facă sieşi dovada că încă există. Dar în cea mai mare parte a timpului juca în alcov..Naufragiul Titanicului". „Război cu Troica nu se face". „Pe frontul de Vest nimic nou" ! Astfel încât ceea ce ar fi putut fi luat din partea mea drept încornorare, nu era în realitate decât ajutor acordat unei persoane în pericol.

Dacă post coitum mă simțeam trist, era din pricina insatisfacției sentimentale. Pentru frigare, bravo, dar pe urmă ? O dată dorința potolită, cum se spune în cărțile adevărate,. nu-mi mai rămânea decât o urâtă săpuneaiă administrativă, care să mă readucă la realitate.

Din ce în ce mai mult, după ce îmi ofeream câte o păstoriță, resimțeam acel gol căcăcios, acea micuță moarte cenuşie, din care îți revii, dar, vai, în ce hal !

— A fost uluitor, m-a complimentat frumoasa brună. Uite, ăsta-i salariul ciomăgelului ! „Uluitor !" Termenul era măgulitor, dar mă lăsa indiferent.

Am sărutat mâna la cucoană, înainte ca ea să-şi reintegreze diabolicul slip de dantelă.

— O seară plăcută, domnişoară !

Şi apoi am plecat să-mi urmez destinul la etajul de dedesubt. Acolo unde drăguțul şi nebunaticul doctor Kopstetos se ocupa în mod activ de Grăsan.

*

— Ce crezi, doctore ? l-am întrebat.

Domnul Blanc era absolut pleoştit. Din privirea lui de prepelicar breton care n-a ştiut să găsească în baltă rața doborâtă, mi-am dat seama că bietului nostru copilaş îi mergea rău.

— Trebuie spitalizai de urgență ! a zbierat poponarul medical. Cum l-ai putut lăsa pe omul ăsta pe podea ore întregi, Antoine ? Pe cuvântul meu, ai înnebunit !

Am croncănit:

— II credeam beat mort, doctore !

— Beat. pe fundul meu ! Târtița lui Kopstetos trebuie că văzuse multe în viata

ti. Băietică ăsta îşi vâra probabil îh profundor, pe post de supozitoare, ouă de struț.

N-am comentat nimic, ar fi riscant să ajungem prea departe de impetuoasa realitate.

— Dar dacă nu beat, ce Dumnezeu are. doctore ? a sângelui şi o spălătură stomacală. Nu-ți dai seama că e

— Ce să-ți spun, trebuie să-i fac mai întâi o analiză în comă. nătărăule ?

Nătărăul devenise ca un sloi de' gheață. înțepenisem, cum se spune în romanele polițiste ; niciodată nu trebuie să ratezi ocazia: în orice book de acțiune dacă nu citeşti că pe undeva, cineva a înțepenit, înseamnă că autorul nu-şi cunoaşte meseria. Am aflat că unora, care publicaseră trei cărți fără cuvântul..înțepenit"' li s-a retras licența. Aşa că. îmi dai voie ! Fără mofturi, Lisette ! înțepenesc şi eu.

Ce cretin fusesem !

Beru al meu se împleticeşte, se prăbuşeşte. Şi eu să-i pun o zdreanță pe spinare, câteva ziare sub căpătânâ şi bye-bye. Alexandre-Benoît ! Bolnav de-a binelea ! Pe cuvântul meu, sunt un criminal !

Stetoşkop, iartă-mă: Kopstetos dă un telefon.

— Spitalul Empetrillere '. Vă rog, dați-mi legătura la Serviciul profesorului Le Bezouyeur vă rog.

Autoritar şi exact, îi explică internului de serviciu ce se petrece. Bun, ni se trimite un cardiobuz. Până atunci, îi va injecta sărmanului meu Grăsan cinci centilitri d< Petahouche:î, cu efect prelungit.

După ce a făcut injecția, îi şoptesc:

— Totuşi, adineauri a putut rosti câteva cuvinte ! — Şi asta ce dovedeşte ? exclamă doctorița.

Note:

1 2m.petrer — a intra, până peste cap, în încurcături fără ieşire (n. ti\).

2 Baiser — argou — a poseda sexual (n.tr.)

3 Petaouchnock — echivalentul franțuzesc al românescului Cucuieții din Deal (n.tr.).

;— Dacă era în comă. nu..:

— Taci din gură, Antoinette, nu ştii ce spui ! Dacă tipul moare, vei purta întreaga răspundere.

Sunt zile când pur şi simplu ar fi.mai bine să nu fi existat niciodată.

De obicei mă am bine cu cipriotul. Ca doi bărbați cu apucături normale, bineînțeles: îmi cunoşti religia, care este aceea a strămoşilor mei ! Dar acum, latura profesională primează asupra amiciției, deci e cumplit de supărat pe mine. Jeremie îmi împărtăşeşte culpabilitatea, deşi, după prăbuşirea.grăsanului, îmi ceruse să-l ducem la spital. Totuşi amândoi l-am abandonat pe Beru în agonie. Pentru o asemenea ticăloşie merităm Curtea cu juri.

Aşteptăm în tăcere apariția specialiştilor. Sosesc presto, cu brancarda pliabilă. Dar Mamutul cântăreşte două tone, deci îi ajutăm şi noi să-l coboare până la cardiobuz. înhă-mându-ne fiecare la câte un colț al brancardei. Capul mi s-a golit. Aş vrea să am puterea că-l car singur pe camaradul meu. în brațe, ca pe un sugar gras şi rozuliu.

* *

Abia pe urmă ne recăpătăm energia. O dată năuceala risipită iar vehiculul sanitar ajuns departe. Ne revenim în fire arboricolul şi cu mine ; nu prea măreți, dar hotărâți.

— Trebuie să aflăm cine l-a aranjat în halul ăsta, declară domnul Blanc, ll trimiseseşi să ancheteze la ambasada Toufoulkanului, nu-i aşa ?

— Exact.

— Atunci, Rai să scotocim pe-acolo !

— E nouăsprezece şi zece, îți dai seama că birourile sunt închise.

— Rămâne familia şi personalul de serviciu, nu ? Ce vrei să obiectez ? Are dreptate !

Aşa că iată: ne prezentăm la ambasada despre care ți-am vorbit. Mai cu seamă să nu-ți închipui că ar fi marea

cu sarea. Nu aduce deloc cu Trianon Palace ! Numai două nivele într-un confortabil imobil modern, de pe bulevardul Machot de Pys* în arondismentul al şaptesprezecelea. Faiterul (fiindcă nu-i vorba de o moschee) este rezervat birourilor, iar etajul întâi adăposteşte apartamentele de serviciu.

Deci întrucât nu ni se răspunde la soneria de jos, urcăm scara împodobită cu un covor roşu somptuos, cu două canaturi, de la etaj.

Acolo, activitatea e în toi, şi ne deschide o cameristă cu tenul oacheş. Are ochii tulburi, ca urmare a durerii recente şi copioase, fiindcă îşi adora patronul căruia i se întâmpla, în unele.dimineți, să-î mângîie testiculele cu o pană de struț. Excelența Sa Tatâtâ Hungou înnebunin-du-se după acest gen de mângâieri, puțin practicat pe piață.

O informez că suntem de la poliție şi i-o dovedesc, iar ea mă întreabă cu un ton plângăreț, arătând spre Jeremie:

— Şi el V

— Şi el, confirmă domnul Blanc ; e negru ca un negru, are miros de negru, dar e sticlete.

Fata zice „a, bine, mulțumesc' şi se nelinişteşte de obiectul vizitei noastre.

— Am dori să avem o întrevedere cu doamna ambasadoare.

— Nu cred că poate să vă primească imediat, răspunde slujnica ; tocmai plânge împreună cu nişte prieteni.

Şi ridică un deget, pentru a ne atrage atenția. într-adevăr, percepem un zgomot ciudat, aproape melopeic, care

duce cu gândul la mai multe damigene cu ulei răsturnate, şi al căror conținut se răspândeşte pe o scară *. Subreta mai spune că secretarul ambasadei. domnulKadmir Saabit, se află acolo şi îi va face plăcere să ne primească ; ceea ce eu accept.

Note:

* Machot de Pys — savant francez născut la Vetefere (Mor- bihan, 1950—1789). I se datorează invenția celebrei idei de spăla!

putina, de care s-a folosit din plin armata franceză în 1940 (n. a.).

* Simțul comparațiilor a făcut din San Antonio primul scriitor berjallian al timpului său.

Marc Perry (de la Academia franceză, în contumacie) (na.)

înainte ss^ece în căutarea celui interesat, îmi îngădui s-o rețin pe servitoare de braț.

— Spune-mi, fata mea (are cincizeci şi opt de ani şi doar patru dinți din față), ați primit azi dimineață vizita unuia din colegii noştri, nu-i aşa ?

Ea încuviințează la întâmplare.

— Unul gras, precizez eu, cu pălărie ?

— Care mirosea urât, completează femeia bună la toate alea.

— Exact.

— Da, a venit.

— Pe cine a înTâinit aici ?

— Pe doamna.

— Şi pe mai cine?

— Pe domnul Kadmij- Saabit.

— Şi ?

— Pe mine.

— Aţi avut o discuţie împreună ?

— Dacă vreţi. După cinci minute m-a pus să pipăi chestia aia grozavă a lui. O maşinărie înspăimântătoare. Voia să o încerce pe mine. Era de domeniul nebuniei ! Are o chestie, nu vă mint, lungă cam atât şi groasă cam aşa.

— Sunt la curent, i-o tai ; am văzut filmul în ver-, siune originală.

Mai curios e că draga de ea nu se indignează. Mă întreb chiar dacă nu deplânge supradimensionarea scumpului meu Alexandre-Benoît, care a împiedicat-o să facă o cunoştinţă "mai amplă cu el.

Şopteşte:

— în familia noastră, noi, femeile, suntem foarte înguste, trebuie să ne operăm înainte de căsătorie.

— Şi dumneata ai rămas celibatară ? j| — Da.

— Biată micuţă scumpă, ai trecut pe lângă multe bucurii.

— Sunt abonată la.Noi doi", mă linişteşte ea.

— în cazul ăsta, problema dumitale e rezolvată. In afară de pipăitul ăla, care văd că te-a lăsat perplexă, ce alt raport ai avut cu al nostru confrate ?

— Voia să stie dacă domnul avea duşmani. Vă ima-
ginaţi ! Un bărbat atât de drăguţ ! Atât de blând ! Atât
de generos ! .

— Când te-a vizitat, trecuse şt pe la birourile de jos ?

Nu, nu cred, dat fiind că m-a întrebat la ce oră se
deschid.

— Mulţumesc, eşti foarte cooperantă şi sunt convins că Excelenţa Sa trebuie că te aprecia mult.

începe să plângă, în maniera exerciţiu de alarmă. G adevărată sirenă de uzină ! Altădată, uzinele trâmbiţau lung si sfâşietor, ceva ca de vapor sedentar. Dar făcea parte din viaţă. Era urletul necazurilor ce-i loveau pe oameni. Zola !

în prezent, totul se petrece fără zgomot. Asemeni ordinatoarelor. Manufacturile noastre seamănă a spitale.

Stagnăm o vreme în anticameră, înainte ca secretarul să se anunţieze (apostolic). E un bărbat scund, înfrigurat, plin de ticuri si înţolit perfect, de un croitor englez. Foarte brun. cu nasul la fel de lung ca acela al lui Manurier. purtând nişte ochelari de vedere enormi, cu sticle super-groase: are buza

inferioară ca un jgheab şi mişcările iuți, se îndreaptă spre noi cu un pas hotărît, asemenea unui portărel hepatic care vine să-ți înhațe mobilierul.

Saluturi de circumstanță.

Stie că un asasinat implică relații repetate cu poliția şi ne consideră drept un rău necesar ; numai că se abține să-l privească pe dl. Blanc — un fel de a-şi marca rasismul primitiv.

Cei doi peşti exotici urâți care, de fapt, sunt ochii lui. rămân îndreptați în permanență spre persoana mea. îl întreb pe neaşteptate:

— Ați fbst la morgă să identificați cadavrul ? încuviințează foarte repede. în genul său. tipul e un

adevărat şobolan. Mi-l imaginez hrănindu-se cu grăunțe, chiar coji de brânză.

— Cum vi s-a părut ?

— Mutilat în mod îngrozitor.

— Nu vă întreb dacă îi cunoaşteți vreun duşman, ştiu că era un fel de înțelept, apreciat dş toată lumea.

Continuă să mă privească. Cred "că ne-ar fi putut primi altundeva decât în anticamera asta mobilată cu două fotolii Ludovic al XlV-lea şi cu o tapiserie de Aubusson-les-Bains care o reprezintă pe Diana privată, săgetând o o cervidă nedumerită. Dar în cătunul secretarului, curcanul nu este o mâncare apreciată. Ne acceptă şi atât. Nu-i trece deloc prin cap ideea că suntem nişte funcționari ca şi el. Aşa încât continuăm să ne cercetăm din priviri şi să ne vorbim mutându-ne de pe un picior pe altul.

— Excelența sa nu putea avea duşmani: era...

— Bun, blând şi generos, ştiu ; ni s-a mai spus. în cazul ăsta. cum se face că a fost torturat şi ucis ?

— Fără Îndoială, un fanatic.

— Domnul Hungou avea opinii combătute de elementele din opoziție ?

— Dimpotrivă, era omul tuturor reconcilierilor, tuturor indulgențelor.

— Uneori asta e de ajuns ca să declanşeze ura, remarcă Jeremie.

Dar celălalt se face că nici un decibel nu ira ajuns la timpan.

Degeaba este domnul meu Blanc de un negru intens ; avem impresia că pentru secretarul de ambasadă e transparent. Pe deasupra, şi insonor şi inodor. Chiar impalpabil. Ar trece prin el, asemeni cuiva care trece printr-un zid fără să-şi dea seama.

— în plan familial avea vreo problemă ?

— Cel mai bun dintre soți, cel mai răsfățat, dintre părinți.

Pe scurt, un si'ânt i Ceea ce nu-l împiedica pe cel mai bun dintre soți să o soarbă' pe micuța Surcouff. consacrată (şi ea !). la Noaptea premiilor Gaspard, drept cea mai bună actriță a anului trecut. Tabîtâ Hungou nu prea |or-mea pe acasă. Continua totuşi să-şi îndeplinească îndatoririle conjugale ? Numai pentru supraviețuirea speciei ?

Ipocrit până în măduva oaselor, întreb:

— Nu-i ştiați vreo legătură ?

— Ce oroare ! El ! Un asemenea om al datoriei...

Auzindu-1. ar fi trebuit să-l pictezi pe ambasador cu aur şi să-l aşezi in Ir-o firidă, fp Atac direct:

— Deci, după dumneavoastră, relațiile lui cu domnişoara Alicia Surcouff fuseseră platonice ?

Acum. cei doi peşti exotici fac un tur al acvariulu înainte de a mă înfrunta. Privirea tipului execută o miş care ca aparatele de la locurile mecanice. Apoi se opreşte fără să declanşeze totuşi jack-potul. Dar nenea a încasai lovitura !

— Nu ştiu despre cine vorbiți, minte el.

— Fiindcă suntem la capitolul revelații, dragă dem -nule Kadmir Saabat, lăsați-mă să vă dezvălui că excelent; Sa Excelență nu a fost ucisă pe un teren mai mult- sa' mai puțin viran, ci la domiciliul acestei admirabile actri țt care a fost premiată noaptea trecută, în timp ce domnii Hungou era ucis în baia ei. începutul de anchetă inpudie; faptul că ar fi fost victima unui ucigaş plătit. Or, oameni ăştia lucrează la comandă, pe socoteala cuiva. Aşa încâ revin la întrebarea mea inițială: cine putea dori dispn riția ambasadorului dumneavoastră ? Să nu-mi răspun deți iar:,,un fanatic", fiindcă, în cazul ăsta, execuția as fi avut loc cu totul altfel.

îmi ştii simțul psihologic înnăscut ? Eu, unul, mă j<» cu ființele. Menuhin cu scripca lui e un Zavatta, compara cu mine în materie de suflet omenesc !

O chestie mă frapează în expresia tipului: stupoare
care i-a marcat fizionomia, când i-am destăinuit că am
basadorul fusese ucis la domiciliul actriței. Legătura i->
cunoştea, ți-aş pune mâna în foc pentru asta, dar loci:
asasinatului nix. <

Curge un lapsus de timp, cum spune dragul mei Beru, a cărui salvare o recomand Domnului Dumnezeu Toii trei începem să obosim al dracului, stând in pieioar asemeni unor bâtlani pe o plajă în plin reflux. Dat fiii» că se ştie transparent, domnul Blanc profită ca să-ş depună posteriorul de negru între brațele compătimitoar ale unuia din cele două fotolii. Uf. ce noroc pe el !

— Aşadar ? îmi hărțuiesc gazda.

O uşoară manevră cu vătraiul, pentru ca secretari! să-şi ațâțe meningele, ce dracu' ! Tăcerile nu trebuie 15 sate să se îngroaşe, altfel devin ca nişte ziduri.

Are de gând sâ-şi scuipe minciuna ? Sau ce mara dracului !

— Nu văd.

Bun, se abține să mintă, tocmai pentru a se cantona Jn evaziv.

— Domnule Saabit, nu puteați ignora legătura Exce-. lerițe-i Sale cu Alicia Surcouff. Discreția faee parte din meseria dumneavoastră, ştiu, dar suntem într-o situație care obligă pe toată lumea să dea cărțile pe față ; cel pUțin cei care au conştiința curată.

Cei doi peşti chinezeşti se întorc să vadă dacă nu sunt în altă parte ; şi negăsindu-mă, revin pe vechiul loc.

— Nici doamna ambasadoare nu putea ignora că soțul ei avea o amantă. Care erau relațiile lor matrimoniale ?

— Păreau excelente, se bâlbâie Kadmir Saabit.

Bun, apostolul e prea deprins cu finețurile diplomației ca să răspundă deschis.

— La ce oră a părăsit ambasada ofițerul de politie Berurier ? atac, schimbând mingea.

— Despre cine vorbiți ? ocoleşte răspunsul individul miop.

— Despre polițistul care v-a chestionat azi dimineață.

— Dar eu... nu ştiu...

— Hotărât lucru, a nu şti nimic constituie linia dumneavoastră de conduită t Sau poate un fel de sport ?

Nu se dezminte ; ridică din umeri.. — Când nu cunosc răspunsurile la întrebările dumneavoastră, vă declar că nu ştiu. Ați prefera să inventez ?

Franceza lui este foarte corectă, totuşi puțin cam dulceagă, cu frânturi de volubilitate pe care şi le reprimă conştient, ca şi cum s-ar teme să se lase antrenat. Dacă vrei să ştii, genul ăsta de client e cel mai rău dintre toate. Un peşte alunecos, pe care nu reuşeşti niciodată să-l apuci !

— Colaboratorul meu a venit aici, v-a interogat, ca şi pe ambasadoare şi pe servitoare, apoi a coborât în partea administrativă a ambasadei, pentru a adresa întrebări personalului. De fapt, câte persoane aveți aici ? Fără a vrea să vă jignesc, probabil că ambasada Toufoulkanului iu e clădire administrativă a Regiei Renault. Lumea dor-iică să meargă in țara dumneavoastră nu stă la coadă

:um la raionul de solduri de la Galeriile Lafayette !

O polonie oarecare zbiară după ajutor ! Ai tot timpul să fii târât, vrând-nevrând, în război. Cu cât îți întârzii intrarea, cu atât economiseşti vieți omeneşti ; punct şi de la capăt !

Ajutate de primul secretar, cele două moderatoare sfârşesc prin a dobândi controlul asupra situației. Bruna grăsană îşi preschimbă văicărelile în planşete. Se prăbuşeşte la pământ şi, cu genunchii sub ea şi capul în piept, umple şirazul de lacrimi. Şi-au făcut-apariția şi alți indivizi. Patru persoane. Un bătrân cărunt, gen mag deshidratat, o puberă, două dame „din partea locului", înțolite în stil oriental. Urmează o perioadă mai curând confuză. Toată lumea pălăvrăgeşte

volubil, cu excepția puberei, care mă soarbe din ochi cu o privire care o ia înaintea fecioriei. Nu înțeleg dialectul, dar, din gesturi şi expresii, reiese că fiecare îşi dă cu părerea asupra atitudinii de adoptat. La sfârşit, cea a primului secretar prevalează, fiindcă el are. gradul de ofițer de jandarmi. Dama de pe jos. apucată de subțiori, este obligată să se ridice. E luată şi dusă pe sus.

— Părerea ta, doctore Mabuse ? îl întreb pe Jeremie. Ghinion: omul meu nu mai e acolo, iiț "Nu l-am văzut eclipsându-se. Să fi ieşit prin uşa cea mare a salonului sau prin cea de la palier ? lâBrlăcăul Kadmir Saabii reapare gâfâind, mai plin de ticuri decât oricând. Acestea constau într-o uşoară ridicare din umeri; repetată de vreo zece ori cu toată viteza şi punctată cu o strâmbătură a gurii.E surescitat ca un cocoşel încăput pe mâna prințesei Sarah, prietena roşcată a Lady-ei Di, ajunsă cumnata ei datorită jocurilor amorului. Umărul lui ai zice, pe bune, că e ca levierul unei pompe manuale, intr-o zi de incendiu comunal.

— Penibil ! face el. Dezolant ! Ce înseamnă supărarea !

- Era vorba de doamna ambasadoare, dacă am înțeles bine ? întreb.

într-adevăr. A avut o criză de nervi. Moartea Ex-vței Sale i-a provocat un traumatism teribil. De alt-fost nevoit să chem doctorul...

— înțeleg, lac eu. O asemenea dramă, intr-o fam atât de unită ! Aşa că nu vă voi inoportuna mai m domnule Saabit: dați-mi numele şi adresele colabor; rilor dumneavoastră, şi eliberez terenul.

Are un scurt moment de surpriză.

— A. da ?

— O, da !

— Bun, vă rog numai o clipă...

Iese. Constat atunci că domnul Blanc s-a întors, adevărat magician negtoteiul ăsta !

— Pleci în croazieră fără să mă anunți ? îi repro

— Am profitat de confuzia generală ca să viz locurile.

— Interesant ?

— Foarte.

Adaugă, nu fără o undă de melancolie:

— în fond; e bine să fii negru: chiar în plină nimeni nu te bagă în seamă.

Fiindcă e ora mesei, că suntem în Franța şi că mandea e francez până la cel mai umil fir de păr din dos, îi propun lui Jeremie să mergem să înghițim ceva într-un bistrou descoperit de mine.

Fiindcă e un tip atletic, dotat cu un apetit solid şi familiarizat cu bucătăria occidentală, floare rară a scumpei noastre patrii, el acceptă imediat.

Şi iată-ne la Bezuquet, bucătărie provensală, pulpe la tavă, anşoauri, prăjituri cu fistic şi alte chestii delicioase, pentru care merită să dăm pe gât un Estandon roze, ca să ne facilităm masticațiile carnasiere.

— Hai, zic după un timp, dă-i drumul fără să te mai descos !

Fac, bineînţeles, aluzie la ceea ce a descoperit în apartamentele ambasadorului, şi el înţelege foarte bine, fiindcă îmi răspunde fără să se codească:

— Soţia s-a îmbolnăvit, şi asta cu mult înaintea decesului soţului ei. Sistemul nervos, care probabil o ia la vale. Dacă i-ai vedea camera ! Te-ai crede înt-o clinică ! Există chiar şi chingi la patul ei; care-i de fier ! Pentru o ambasadoare, pică destul de prost, nu-i aşa ? Trebuie că face crize cumplite mămica ! Nu-ţi mai vorbesc despre dulapul de farmacie, înţesat cu medicamente ! Dar ceea ce face ca locul să fie dramatic sunt pereţii împodobiţi cu postere reprezentând doi copii de aproximativ opt şi doisprezece ani. Un băiat şi o fată. în afară de asta, patul este plin cu jucării din pluş: tot felul de ursuleţi, koala, căţeluşi şi mai ştiu eu ce. Dacă Tabâta Hungou se ducea aiurea să se desfete, o făcea probabil pntru că doamna ajunsese pe jantă. Având în vedere poziţia lui diplomatică, lovitura îl copleşea. Una dintre femeile care o potoleau pe ambasadoare este, în mod evident, o infir*-mieră aflată în serviciul ei.

Revelaţiile preţiosului meu colaborator nu mă surprind peste măsură, cum zice croitorul meu (Cerruti, omul care îi face pe om să vorbească — publicitate riguros gratuită). Imediat ce maica Hungou a pătruns în anticameră, am realizat perfect că i se cam băşicase materia cenuşie.

— Camerista a pretins că Berurier a interogat-o pe ambasadoare: crezi că a fost posibil aşa ceva ?

— Nu prea; chiar în perioada de calm pare scoasă din circulaţie.

— Deci subreta ne-a tras pe sfoară ?

— E foarte probabil.

— In ce scop ?

Fiindcă o fi fost pusă s-o facă.

— Ticălosul de prim secretar ?

— Nu-i exclus.

— Tipul nu prea pare în regulă !

— Nici nu este.

Atacăm delicioasele pulpe la tavă ale maicii Bezuquet (ea se află la casă, iar tipul ei, în restaurant, face pe Von Karajan).

Mă simt delicios de moleşit. Saturat de sentimente contradictorii. Revăd cadavrul mutilat al Excelenţei Sale, purtarea calmă a Aliciei Surcouff cea premiată în seara cu pricina şi văduvă de amant. Pe tanti Herredia şi puştiul ei, portughezul precoce care călăreşte de pe acum automobiliste încântătoare, cu păsărică în călduri. Şi apoi pe bravul meu Paul Akourdide. in mijlocul cobailor, şi pe fata lui smucită. Pe Bătrânul împreună cu noua sa cucerire atât de înfocată. Şi mai ales pe Beru, pe care îl credeam beat mort şi care era în comă !

în câteva ore, ce de periferii, cum ar zice Curajosul ! Un punct pozitiv — o, şi încă cum !: am stabilit- identitatea ucigaşei şi asta, crede-mă e un pas de uriaş.

Masa se desfăşoară în tăcere. Mestecăm ca nişte rumegătoare, gândindu-ne aiurea.

După brânză, dat fiind că refuzăm desertul, Bezuquet mascul aduce o sticloanță mare, plină cu un lichid deschis la culoare, unde marcerează plante misterioase.

— Un păhărel din partea casei, comisare ? propune el îmbietor..

Flaconul ăsta e arma lui atroce. Intr-o zi, am comis imprudența să accept, şi urmarea pentru stomacul meu a fost o gaură, mare cât o monedă de cinci franci.

Trebuie să fii nebun să torni o asemenea chestie pe gâtul oamenilor cărora tocmai le-ai răsfățat.papilele gustative. Bezuquet e un inconştient ! Când refuzăm ne ține o întreagă pledoarie. Mărturiseşte că e un preparat de fabricație proprie. Ioachim ! Un secret de famil'e, transmis, pe patul de moarte, de la tată către întâiul născut. Adevărat testament al familiei Bezuquet ! Sunt mai mândri de el decât a fost Fleming de penicilină.

Nea gâtlej pretinde mit uns că tipul care ar rade o înghițitură pe zi din porcăria lui şi-ar asigura traiul până la o sută de ani ! Poate că-i adevărat, ține minte, numai că tipii care s-au încumetat să o facă au murit înarnte l Nici o şansă !

— Ai avut timp să stabileşti un program ? bombăne Jeremie. In calitate de comesean, eşti remarcabil, bătrâne ! Să clămpăni fără să scoți un cuvânt, fără o privire către cel de alături, nici chiar Victor Hugo nu şi-ar fi permis; iar generalul de Gaulle cu atât mai puțin !

îi întind lista cu angajații ambasadei Toufoulkanului, pe.care mi-a întocmit-o Kadmir Saabit.

— Te duci să le faci vizită oamenilor ăstora, bătrâna mea crenguță de liliac alb. încearcă să afli câte ceva despre ancheta lui Beru de azi dimineață. Şi. fireşte, şi despre ambasador şi sărmana lui nevastă cu scufița scoasă' din uz.

'— Când trebuie să-i vizitez ?

— Imediat.

Cască ochii, ceea ce îl împodobeşte cu nişte lampioane mari „cât farurile unei Hispano-Suiza de la începutul secolului.

— Ştii că e nouă şi jumătate ? x — Ceasul meu e la curent.

— Tipii ăştia mă vor arunca afară, văzând că dau buzna peste ei la o asemenea oră ! Nu-i legal ! Şi, pe urmă, negru cum sunt, o să-mi facă de petrecanie !

— Jeremie ! Eşti frumos, inteligent, diplomat, seducător; nimeni nu posedă ca tine simțul contactelor umane: sunt sigur că misiunea asta va fi o joacă

pentru marele meu vrăjitor negru ! Fă tot ce-ți stă in putință, domnule Blanc; în felul ăsta, vei avea o conştiință curățată lună cu detergentul Ariei, cel cu dublă acțiune.

Achitînd nota de plată, îmi iau rămas bun.

— Mă laşi aici ?

— Citeşte-ți lista, măturătorule, dama însărcinată cu relațiile culturale ale ambasadei locuieşte la două străzi de aici.

— Şi tu, dacă nu sunt indiscret, tu ce faci ?

— Război nu, ricanez, mai ales nu război ! Poate dragoste, cine ştie !

* *

Să-ți explic cum de m-a apucat dorința asta în timpul mesei n-aş, fi in stare. Un impuls, pricepi, asta e ideea care îți tabără în minte, te învăluie, îşi bate joc de toate obiecțiile tale şi hotărăşte.

M-a lovit val-vârtej. N-aş fi renunțat la proiect nici dacă aş fi fost anunțat că locuința noastră de la Saint-Cloud e în flăcări. Nici faptul de a-l sti pe Beru în spital nu mi-a modifica? cu nimic traiectoria. „Chemarea adâncurilor", te prinzi ? Ucigaşul din nopțile cu lună plină, când îl invadează nevoia de a sfârteca o pipiță, urmează instinctul în mod inexorabil.

Umblu cu repeziciune printr-un Paris cumințit de 0ra aceea a zilei. Direcția, al 13-lea ârondisment. Care îmi place mult. Am acolo ceva amintiri. '

Şi voi mai avea. Totdeauna trebuie să-ți pregăteşti melancoliile de mâine. Totul se țese zi de zi, fără să prea bagi de seamă. Laşi compoziția să se răcească şi pe urmă, la un moment dat, pescuieşti din memorie frânturi de clipe pe care, trăindu-le, abia le remarcaseşi; şi atunci devin confortabile.

Strada Glacière a rămas liniştită, în ciuda canstructii-lor noi. Când ne-am cunoscut, ea era bătrână şi eu imberb. Apoi timpul ne schimbă şi arătăm invers.

In fața numărului 18 bis, găsesc un loc exact cât maşina mea, ca şi cum mi l-ar fi pregătit destinul însuşi. Pătrund pe sub o arcadă. Cutii de scrisori desperecheate se bălăbăne pe lângă zidul nu prea proaspăt. Imobilul nu are decât două etaje, cel de al doilea fiind mansardat. Citesc pe una dintre cutii M.-J. Montclair, al doilea apartament pe stânga, scris de mână pe o carte de vizită.

Câte salturi crezi că îmi trebuie ca să le vin de hac celor treizeci şi patru de trepte ? Ai pierdut ! Mei puține ! Am impresia că mi-au fost de ajuns doar două pentru fiecare etaj, aşa că vezi.

Pe uşa din stânga a fost lipită o fâşie de plastic negru pe care literele albe spun: „Mărie-Jeanne Montclair". Trag cu urechea. Din locuință răzbate o muzică clasică. Pariez o strâmtoare Gibraltar contra unele din cele două ale mele că e Mozart. Aşa că scot hârtia pe care ea şi-o scris numele şi adresa, o strecor pe sub

uşă şi ciocănesc uşor în panoul vopsit într-un maro urât. Curând, dé cealaltă parte a uşii se produce o mişcare.

O voce gingaşă, neliniştită, întreabă:

— Ce e ?

în aceeaşi clipă, proprietara ei observă hârtia mea, o ia de jos (foşnet uşor), apoi deschide.

Stă în picioare, detaşându-se pe fondul de lumină galbenă, subțire, într-un tricou care îi ajunge până la ge~-

nunchi. E alb, cu litere mari în față „J" (inimă) Paname cu negru şi roşu. A devenit clasic, acest I Iove grafic

E în picioarele goale, dar pariez că pe sub tricou poartă un chilot. Fundul gol nu-i pe măsura look-ului eurasia-ticei mele plăpânde.

îmi zâmbeşte.

— Când vi se dă o adresă, nu pierdeți timpul — ciripeşte ea.

— Pot să intru o clipă ?

Ridică din umeri, ca şi cum chestia n-ar fi de la sine

înțeleasă ! *

Atunci pătrund într-o locuință modestă, desigur, dar plină de farmec. Se compune dintr-o încăpere mare, cu o bucătărie într-un colț şi un intrând, în chip de alco\ pentru divan. în mijloc e o masă de restaurant, gata să se prăbuşească sub cărți şi caiete. O lampă arde, alimentata printr-un prelungitor, iar abajurul ocru răspândeşte în apartament lumina aceea galbenă.

0 cutie de Cola deschisă, o farfurie conținând firimituri de pâine.

— Lucrai ? .

— Da. -— Atunci te deranjez ?

— Aproape terminasem.

îmi arată cel de-al doilea scaun (fiindcă nu există decât două, plus două taburete de bucătărie vopsite' în alb):

— Stați jos. Vreți o Cola ? Altceva n-am.

— Nu, mulțumesc, nu mi-e sete.

Iau loc, cu spatele foarte drept şi genunchii strânşi, cu mâinele aşezate deasupra, ca o fecioară în fața domnului preot Captez ambianța acestei garsoniere bătrânicioase, pe care ea a rafistolat-o cum a putut mai bine. Tapet din pai de orez brut (ereditatea, probabil), pe caro a prins afişe turistice şi altele ale unor concerte sau expoziții de pictură. E sălaşul unei intelectuale. Pe o comod:" se îngrămădesc cărți. Sunt pană şi pe jos. Singurul lux: o instalație hi-fi, cumpărată la preț de reclamă şi discui i rânduite pe un clasor din plastic.

Note:

1 Iubesc Parisul (n.tr.).

— Vă deranjează muzica ?

— Nu, fiindcă e a dumitale.

— A mea ? Mozart ? face ea râzând.

— Cea care-ți place, vreau să spun.

Ei bine iată, Antoine ! EA e aici, sau mai precis iată-te la EA. Ți se potoleşte foamea ? Şi acum ce speri ? Să sari la ea şi s-o duci în patul acoperit cu un şal ? Nu, aşa e ? Aveai nevoie de altceva. De altceva mai suav. probabil că, în mod stupid, îți trebuia doar privirea ei. Ochii ei oblici, asemănători unor sâmburi de fruct exotic, având strălucirea sâmburilor încă,,la fața locului', în fruct.

Mint când ii răspund că nu mi-e sete. Ba da, mi-e sete ! De ea ! De prezența ei. Pentru ce mă torturează în secret Marie-Jeanne ? Care e clenciul ? Un avânt al inimii ? Tâmpenii ! Totul vine mai de departe. Am trăit asta şi cu Marie-Marie ! numai că ne cunoaşteam prea îndeaproape, muza aceea a mea şi cu mine; familiaritatea noastră era prea puternică, şi asta a distrus misterul. Fără mister, dragostea nu-i nimic altceva decât o pătură de încălzit.

— După" dumneata, ce e viața ? rostesc. Schițează surâsul ei binevoitor, meditează.

— Nu prea ştiu: să muncesc pentru a încerca, într-o zi, să-mi fac o situație.

— Și după aceea ?

— După aceea voi aborda o viață mai puțin sărăcăcioasă. Voi putea să-mi cumpăr îmbrăcăminte convenabilă, să călătoresc, să mănânc lucruri care să nu aibă totdeauna gust de congelat sau de celofan.

:— Asta e visul dumitale ? Ridică din umeri.

— Ceva care să te împiedice să crezi că nu există nici un vis posibil; sau mai curând că nu există decât visuri care se schimbă necontenit, ca imaginile unui caleidoscop.

- Căsătoria ?

— Dacă întâlnesc un bărbat care să-mi inspire dorința de a trăi cu el, de ce nu ?

Am impresia că eşti o fată sănătoasă şi plma ac energie.

— Am dorințe şi slăbiciuni, ca toată lumea. — Ai si un prieten ?

— Nu.'

— De ce ?, B

— Fiindcă nu sunt disponibilă.

— Cum poți trăi fără dragoste ?

— Pentru că am despre dragoste o părere deosebi Î de bună. Nu vreau să risipesc un sentiment atât de nobil, domnule comisar.

— Vezi vreo semnificație în faptul că mă aflu aici. la dumneata, la ora zece seara ?

— Un interes.

— Care ?

— Ei bine, sunteți un om cu experiență şi seducător.

— Mulțumesc.

înaltă din umeri; „mulțumescul" meu este în plus. E banal, idiot, n-ar fi trebuie să-l rostesc.

— Şi atunci ? insist.

— Mă surprinde că vă interesați de mine; încerc si înțeleg. Desigur, există sexul, pe care îl caută orice bar bat, dar presimt că în cazul de față, pentru dumneavoastră, asta reprezintă o problemă secundară. Aşa înc; îmi spun că, pe undeva, există în viața dumneavoasti; o zonă de singurătate pe care ați vrea s-o mobilați. Aț venit la mine, aşa cum alții s-ar duce într-un bar 6> noapte liniştit, unde un pianist cântă o muzică ce te fac să uiți şi unde alcoolul e de bună calitate.

— Mâine la ce oră te trezeşti ?

— La cinci.

— Şi te duci să faci curățenie la sticleți ?

— Ca în fiecare dimineață.

— Pe urmă te întorci să te schimbi şi mergi la facultate ?

— întocmai. De ce ?

— Cât câştigi de pe urma prestațiilor matinale ?

— Aproximativ cinci mii de franci pe lună.

— Dacă ți i-aş da eu, ca să dormi dimineața ?

— Nici vorbă.

—- înțelegi că simt nevoia să-ți propun asta ?

— Cred că da. însă nu e posibil. Aş deveni dependentă, oricât de sinceră ar fi oferta dumneavoastră şi oricât de dezinteresată. Sunt elanuri frumoase, pentru care vă mulțumesc ; dar acceptându-le, v-aş decepționa. Nu imediat ; dimpotrivă, ați fi foarte fericit, dar după un timp oarecare ați sfârşi prin a mă detesta.

'— Drept cine mă iei ?

— Drept un bărbat. Şi eu Ia fel, aş sfârşi prin a vă detesta. Astea fiind spuse, este totuşi absolut formidabil că v-a trecut prin cap ideea unui asemenea gest. Nu ştiu dacă sunteți realmente un tip bine, însă în orice caz simțiți dorința să deveniți

Ii întind mâna. Ea mi-o dă pe a ei. Şi îmi sprijin fruntea de dosul palmei sale, cum aşezi la tâmple un pahar cu apă rece, ca s'ă le răcoreşti. Iar tânărul

Mozart continuă să ne vrăjească. îți spuneam eu că voi avea noi amintiri din strada Glacière: unele simpatice, muzicale.

Sfârşesc prin a-i elibera mâna. De la femei iei totul: mâna,- sânii, gura, sexul. Dar eşti obligat să le restitui, fiindcă au nevoie de ele, ca să meargă mai departe. Şi tocmai asta e regretabil.

Iată, am trecut de pagina încântării. Va trebui redevenim ființe de sine stătătoare. Cu nevoi, griji dureri.

Fata ia inițiativa conversației:

— Aveți vreo afacere interesantă în clipa asta ?

— Foarte. Caut un cuplu de ucigaşi plătiți. Deloc banal, nu ? Un cuplu ! Nu s-a mai văzut niciodată asa ceva ! Cunosc de acum identitatea fetei... Marie-Jeanne şopteşte:

Acționează,

— Nostimă ocupație pentru o femeie, fără îndoială, din dragoste pentru un bărbat ?

— Nu-i sigur: presupun că acționează mai curând din sete de câştig ; poate şi din plăcerea de a ucide.

Şi atunci îmi vine o idee. Foarte simplă, adică o idee bună.

— Tu, care eşti o fată inteligentă, mă vei ajuta să reflectez.

Deschid nițel o paranteză:

«— Te supără dacă te tutuiesc ?

— Nu, cu condiția să nu-mi cereți acelaşi lucru ;

n-aş fi în stare să vă spun tu. _ '.

:— Chiar dacă într-o zi ți-aş deveni amant ? Ridică din umeri.

— Nu cred că veți ajunge vreodată amantul meu, domnule comisar. Ne simțim amândoi prea bine aşa cum suntem acum.

Decepția îmi veştejeşte tot elanul. E ca o amărăciune stranie, venită de aiurea. Dar eu — îmi cunoşti spiritul combativ ! îndată ce recurge la un asemenea limbaj, hotărăsc să o fac să mintă.

— Spuneați că vă pot ajuta ? reia Marie-Jeanne.

— Chestie de psihologie feminină. înehipuie-ți că eşti o ucigaşă acționând în înțelegere cu un asasin: ce precauții ai lua ca să-ți asiguri securitatea ?

Clatină din cap.. — Eu nu sunt ucigaşă. — Presupune.

— Cred că mi-aş schimba mereu identitatea şi "domiciliul.

— Asta iti vine în minte în primul rând ? V — Da.

' — Şi altceva ? — Le-aş schimba după fiecare dintre execuții. Mi-a, schimba totodată şi înfățişarea: culoarea părului, coafura, felul de a mă îmbrăca. într-un cuvânt, aş simți nevoi să devin o altă ființă. După o asemenea operație, trebu: să simți nevoia unei băi generale, care să-ți curei toate urmele crimei, înțelegeți ?

— Poate că perechea nu există decât pe durata operaţiunii ! visez eu, cu ochii deschişi.

Marie-Jeanne întreabă:

— Fata e tânără ?

— Nu are încă treizeci de ani.

— Atunci fiţi sigur că e vorba de o pereche adevărat i I— Şi dacă ar avea un bârlog undeva, departe şi discret, la ţară, aşa cum am văzut că proe^wă unei cupluri de terorişti ?

îmi analizează obiecţia şi strâmbă din nas. wp'-r- Nu cred. Motivaţia teroriştilor nu este aceeaşi, gi au o anume ideologie, cultivă un anume fanatism, ţjcigasii plătiţi, după cum îi arată numele, acţionează pentru gologani, deci pentru a-i cheltui. Banii nu-i cheltui bine într-un fund de provincie, câtă vreme Parisul eaici. cu toate tentaţiile lui.

— Deci îi,.simţi" în oraş ?

, Râde.

— Ştiţi, nu sunt medium. Vorbesc bazându-mă doar pe ceea ce mi se pare de domeniul evidenţei. îmi închipui ca amândoi criminalii o ţin într-o petrecere şi trăiesc într-un lux la care originea lor probabil că nu-i îndreptăţea.

Cuvintele ei mi se par limpezi ca apa de izvor. Totul devine clar şi infailibil.

într-un elan de recunoştinţă, încep să-i povestesc aventurile stranii de peste zi. Nu-i ascund nimic, ceea ce dovedeşte încrederea spontană pe care mi-o inspiră. îi descriu metodic faptele şi gesturile mele, începînd din momentul când ne-am despărţit de ea, azi dimineaţă: apartamentul din strada Meissonnier, ce-am găsit acolo, Jta la femeia de serviciu, confidenţele flăcăului, soiul de ivire căruia i-a căzut victimă zelosul Beru, climatul at ce domneşte la domiciliul ambasadorului. Ştii care st reacţia ei ?

jp Şi, prins într-o anchetă atât de pasionantă, aţi t de cuviinţă să mă vizitaţi ! exclamă. ! Suflet nobil !

tât de puţine lucruri ne jalonează calea ! Ştiam
că această aproape copilă e demnă de interes.
§Fu mă pot opri să nu-i prind, cu amândouă mâinile,
chipul dulce, aşa cum la teatru prinzi cupa şlefuită con-
d filtrul dragostei, bătrâne ! Nu face nici o mişcare
I ferească. Ştie perfect că e vorba de un elan al
ii. îmi aşez buzele peşte ale ei. Un sărut cast. puţin
ftt, dar care, spre deosebire de Hexomedine. nu e
tizător. .,. '"

Apoi îi dau drumul-şi deschid din nou pleoapele, cobo-pate o clipă sub efectul emoției intense ce m-a cuprins, Pielea ei. de piersică pârguită. îmi încălzeşte chipul.

— întâmplarea mea fericită ! suspin.

îşi păstrează aerul de copil cuminte, doar uşor tul-j burată de atingerea cu buzele mele. Un nou zâmbet.

sper că nu \<

— Aveți o meserie pasionantă, zice săturați de ea ?

— Pentru mine e totdeauna nouă !

*— Cu atât mai bine. Descifrarea acestui gen de rrusJ

țere stimulează inteligența. Trebuie să interpretezi fiecare! detaliu, să emiți ipoteze, să tragi concluzii, să urmăreşti fire. Cred că mi-ar plăcea aşa ceva.

Nu-i pomenesc că am mai recrutat până acum util măturător senegalez, care face minuni.

— Nu, asta rămâne încă o meserie de bărbat. O femeie care flutură un revolver ar face pe toată lumea să râdă.

începe să reflecteze.

— E limpede că. în ultimul moment, s-a produs cevaj intre ambasador şi ucigaşii săi.

Ridic capul.

— Crezi ?

Ciudat e că, în mod spontan, am şi eu acelaşi sentil ment. Ceea ce mă face să bănuiesc că mergeam în direcți(cea bună.

— Bineînțeles. Cuplul a venit să-l ucidă pe diplom Să-l ucidă numai. Şi pe urmă l-au obligat să le dezvălui un secret.

— Cum ar fi aflat că omul deține aşa ceva ?

— Păi chiar el le-a spus-o, fireşte ! răspunde Mărie Jeannfe, mirată de întrebarea mea. Când a înțeles că îl vot ucide, sărmanul om a încercat să-şi schimbe cursul des-tinului, negociind cu ei. Le-o fi propus ca. în 'schimbul vieții, să le dezvăluie un lucru care trebuie că reprezin" o mare valoare, ceea ce a fost o reacție lesne de înțeles) Dar cuplul n-a marşat pe deplin la propunere, iar cei d* ticăloşi au vrut să împace şi capra şi varza ; atunci ai

început să-l tortureze până ce a voibit, după car«,i Uau

îichidat ! E oribil _! '

Auzi, nu exact acelaşi lucru îți spuneam şi eu pe strada Meissonnier, analizând ciocanul, foarfecă de bătături şi mucul de țigară ? Ştii că are cap, frumoasa jnea asiatică ?

— în ce priveşte modul de a gândi, ai tot ce-ți trebuie, o admir. Iată ce înseamnă un raționament de mare clasă !

Nu-mi ia în seamă complimentul.

— Sunt convinsă că din pricina secretului s-a hotărît uciderea ambasadorului dumneavoastră. Cu ocazia asta, cei care au plătit pentru execuție nu s-au ales cu nimic, deoarece diplomatul a încredințat numai călăilor lui ceea ce ştia.

— Poate că n-a vorbit ?

Mă priveşte cu un aer neîncrezător.

— Sper că nu credeți aşa ceva ! Dacă a avut slăbiciunea să dorească să negocieze, n-a putut avea forța să reziste torturilor !

în concluzie, după tine, există în momentul ăsta Paris un cuplu de ucigaşi ce dețin secretul care a cau-moartea lui Tabâtâ Hungou ?

— Sigur !

Duce la gură cutia de Coca. Licoarea trebuie să fie călduță. O privesc cum bea şi îmi spun că mă aflu acolo uzurpându-i somnul. Dispune de atât de puține ore de:ună drăgălaşa ! I— Şi spui că azi s-au mutat ?

— Dacă n-au făcut-o astăzi, o vor face mâine. Şi am convingerea că nu locuiesc în hoteluri ; sunt prea periculoase. Practic, toată lumea dintr-un hotel figurează m nişte fişe. Trebuie că închiriază garsoniere mobilate.

O prind de mână.

— Ştii ce e aceea o destrămare, Marie-Jeanne ?

Da: arta de a scoate firele de aur sau de argint tr-o stofă prețioasă.

— Bravo pentru cultura tal Ei bine, eşti o destră-are superdotată, draga mea !

Ridică din umeri.

— Lucruri elementare, dragă San-Antonio ! La rân-

0ul.m£u,jaflkS&JiăJSBsl ° întrebare ?

— Tot-ce-ți trece prin minte !

— După dumneavoastră, de cine au fost angajați ucigaşii ?

— Dacă mi-ai fi spus şi asta, ți-aş fi făcut un abonament pe o sută de ani la Micul ecou al modei.

— Când veți fi găsit ucigaşii, îi veți aresta ?

— Ai vrea să-i propun pentru o viitoare promovare în ordinul Legiunii de onoare ?

— Nu vă vor putea dezvălui identitatea celui car,' i-a angajat să-l ucidă pe ambasador.

— De ce ?

— Fiindcă nu-! cunosc !

— De unde ştii ?

— Mi s-a spus totdeauna că abeceul meseriei (dacă pot îndrăzni să spun aşa) de ucigaş plătit este de a nu-si întâlni sponsorul (dacă iarăşi pot îndrăzni să spun aşa !)

Iată că acum îmi etalează principiile lui Paul Akour-dide ! Simte totul puştoaica asta ! Eu. unul, o să încep să mă complexez de-a binelea !

— Există totuşi un intermediar, fiindcă are loc un târg !

— Bineînțeles, dar trebuie că rămâne foarte „ocult". Petrecându-se într-un mod atât de subtil, încât anonimatul celor două părți este perfect apărat.

înțelegând că îmi ține un curs de criminologie, se grăbeşte să se bâlbâie, încurcată:

— Cel puțin, aşa îmi închipui !

Şi eu, pleoştit, curcan nătăfleț, îi arunc, cu o suficiență glumeață:

— Iți închipui corect, fetița mea !

Sărman tembel ! Nu-i ajung lui Mărie-Jeanne nici la degetul mic !

Dar când fecioara asta are o idee fixă, n-o poît face să renunțe ! Insuportabilă tipa !

— Atunci, ştiți ce va trebui să faceți ca să încercai; să obțineți „comentariile" ucigaşilor, în ziua când îi VEȚI aresta ?

Să fie o chestie de telepatie ?

Oricum, sub ciutul meu cade o fisă:

— Da, spun, ştiu: nu-i voi aresta !

Ei bine, acum e mulțumită ? Da, este ; ca dovadă că încuviințează, cu un zâmbet fermecător.

Mă ridic şi şoptesc ;

— Iertare că v-am inoportunat, domnişoară Mont-clair ! Credeți că aş mai putea reveni ?

— Da, cred, răspunde ea. Bun. Mă retrag, cu coada între picioare.

teaplă ultimele ştiri de la tele. Regalo rade o că, stând cu un picior peste brațul fotoliului. Blanche-Fleur cronțăne migdale în caramel, cum se vând pe la bâlciuri. In ciuda biştarilor pe care îi câştigă şi a cotețelor extra unde locuiesc, au rămas amândoi foarte din topor... vreau să zic, din popor !

Totuşi Regalo a dobândii oarece cultură. A citit mult cât a fost la mititica. închisoarea e un bun prilej de a-ți mobila spiritul. A înghițit toate cărțuliile de la bibliotecă. L-a interesat aria mai ales. Când era zgâmboi, desena bine. Ar fi vrut să se „facă pictor". Şi-apoi vezi, viata, parşivă mai e: iată-l, la ora asta, ucigaş plătit!

țSmisiunea despre reproducerea crabului cu şperaclu SE termină, in sfârşit, şi o damicelă cu zâmbet la comandă anunță ultimul jurnal televizat.

Ediția de noapte ! Amanții încetează care să bea, care să mestece. Viteazul mo. hseph un tip pe care întregii Franțe i-ar plăcea să-l FL'B« de tată-mare, își arată mutra de gardian-șef binevoitor, în lucarna de la Una și bună. Pentru început, scoate la vedere titlurile. Nasulii cu Iranul și pe urmă Wfată ALTOR, asasinarea ambasadorului din Toufoulkan. "6 vede moaca bietei Excelențe, în mare ținută de una-WTA, TRECÂND in revistă trupe evazive și ținundu-și jobenul \"Pit de inimă, stil american.

După care, un flash cu fața lui torturată. Și iată relatarea crimei.

Regalo și Blanche-Fleur ascultă înspăimântați. Nu-și cred urechilor ! Li se înșiră un morman de minciuni. Când basmul se încheie, cu precizări de te umflă râsul, închid televizorul și se privesc. Blanche-Fleur e nițel cam palida.

— Ce vrea să zică asta ? bâiguie ea.

Regalo se smiorcăie de vreo două-lrei ori. deși căile respiratorii îi sunt degajate precum arterele din Tirana (Albania).

— Minciuna diplomatică, asigură el, perspicace ; le-ar fi picat ca dracu' dacă un ambasador era lichidat la o actriță.

Ea încuviințează, oarecum ușurată de explicația gagiului, dar nu și pe de-a întregul liniștită. își spune că atunci când poliția se apucă să mintă publicul, înseamnă că aici se ascunde ceva (mânâstire-ntr-un picior !).

Ca orice femeie, are presimțiri. Pe măsură ce trecea ziua, o spaimă obscură a pus stăpânire pe ea, stricându-i bucuria biștarilor înfundați în teșcherea și a averii potențiale profilate la orizont:

Zice:

— Dacă vrei să mă crezi, când e o chest;e de secret, nu trebuie să mai pierzi vremea. Și dacă ai aat o gaura țeapănă, trebuie s-o zbughești în străinătate. Să o duci un an în sabaturi, cum se zice, până te uită lumea.

— Nu-i poți uita decât pe ăia de-i cunoști, obiectează Regalo ; or, pe noi nu ne știe nimeni.

— Nu chiar nimeni !

— E ca și cum.

— Nu, nu e ca și cum, și tocmai asta-i deosebirea.

In petto, el recunoaște că ea nu greșește să aibă dreptate. Să plece, ar fi, într-adevăr, o hotărîre înțeleaptă. — Unde ne ducem, păsărico ? Păsărică se gândește.

— Să nu cădem în greșeala cu țările pline de soare, unde dau năvală toți amărâții care fac pe ei de spaima. Caracas, Rio și chiar întreaga Americă de Sud sunt o capcană pentru proști. Locuri ticsite de turnători, care denunță la grămadă. Știi, să alergi după soare găsesc

Că e prea ușor, la o adică. Te poți simți bine și fără să pleci musai la treizeci de grade la umbră. Prin firea, mea, eu una prefer temperatul și chiar frigul. Ne

văd în Finlanda, într-o vilă mare, de lemn, pe malul unui lac. Am pescui, ne-am plimba prin pădure... Dar el protestează:

— Şi am flali/ţren şi elan. slrivindu-ne ţânţari pe ochi ! Pare-se că e plin pe-acolo de aşa ceva.

Continuă să flecărească. Până la urmă, se pun de acord pentru Londra. Nu e departe, înstrăinarea e garantată şi găseşti la teatre câte bistrouri sunt la Paris. Şi pe unnă ar învăţa engleza, ceea ce e indispensabil în ziua de azi.

— Te previn că mâine mă duc să iau biletele, anunţă ea.

— Pentru când ?

— Pentru poimâine.

— Iţi închipui că o să pot încheia..afacerea" în douăzeci şi patru de ore, Blanche-Fleur ?

— Poţi prea bine s-o începi aici şi s-o termini în Anglia, nu ?

Hotărăsc să tacă întocmai.

Ramade Blanc poartă o foarte frumoasă rochie mov, flori de begonia imprimate. Să crezi că e o baltă în fini it, garnisită cu nuferi. Sunt surprins să găsesc perechea de negri la căpătâiul lui Berurier, când intru în camera celui din urmă ; dar îmi amintesc că Ramade, fiică de vrăjitori, deţine reţete magice pentru a vindeca pe oricine de orice şi că a mai avut ocazia să-şi exercite harul chiar asupra persoanei lui Alexandre-Benoît, într-unui din romanele mele 'e succes (mersi !), al cărui titlu l-am uitat ; fiindcă eu literatura o scap pe mine. îmi curge în jet continuu, şi nu te apuci să pui câte un titlu fiecărei micţiuni pe care o [scoţi: sau, in orice caz, să-ţi aduci aminte de toate !. în ziua când n-o să-mi mai picure, fie o să port un raglan de brad (am gusturi simple), fie o să mă aflu într-o Kmică şaretă, deci inapt sau inept pentru totdeauna. Deşeu de aruncat în urzici după întrebuinţare. Ca lamele Gilette. I Numai că eu am ras lumea doar cu perdaf.

Scena la care asist e foarte frumoasă în anacronis-pul ei. De o parte ai pacientul, perfuzat pe toate părţile ţeapăn în aşternut, cu figura albastru-de-steag ; de alta, Ramade, în picioare pe pat. cu braţele riguros întinse în tt'uce, în postura lui Corcovado din Rio psalmodiind o

chestie bizară, care, transcrisă fonetic, sună cam aşa:

Akou yeye Akouye rabattu. Akou yeye Akouye rabattu:

Ad libitum l, cum spunea Piiniu cei tânăr.

Jeremie, foarte grav, ca şi cum asistă la o slujba gioasă oficiată de un prinţ al Bisericii, se smulge dm evlavie pentru a mă prinde de braţ.

— Vino. îmi şopteşte, să n-o tulburăm pe scumpa mea soție, cu atât mai mult cu cât se apropie momentul când se va slobozi pe figura lui Berurier.

Ieşim pe coridor.

Mă străduiesc să-mi păstrez seriozitatea, fiindcă nsc să ajung cu stocul la zero.

— Ar fi păcat să intre tocmai acum un doctor sau o infirmieră, spun.

— Cu atât mai mult cu cât nici n-ar înțelege. Ii face descântecul Chariva Rî 2, care e foarte eficient.

îl privesc.

— Ciudat, murmur, şi totuşi tu eşti contrariul unui nătărău, Jeremie.

— Asta ne şi deosebeşte, mi-o taie el, tu eşti sinonimul.

Şi comentează, cu asprime:

— Pentru tine, inteligența constă, înainte de orice, în a nega supranaturalul. Aici e prostia, bătrâne. Fiindcă socoteşti drept supranaturale practici pe care nu le înțelegi şi a căror eficacitate nici măcar nu vrei s-o admiți. Ți l-am mai vindecat o dată pe burdihanul ăsta plin de ciorbă, dar n-ai fost stupefiat decât treizeci de secunde. Imediat spiritul tău cartezian de tembel de alb de rahat a învins.

Are dreptate. Apoi, ca s-o dau cotită:

Note:

1 Ad libitum — Ia alegere (n.tr.).

2 CUarivari — harababură (n.tr.).

— îl dispreţuieşti şi îl deteşti pe Grasul ; şi totuşi, îndată ce e în pericol, i-o aduci pe dama ta de companie ca să-l îngrijească prin sistemul cabalistic.

— Când o persoană e în pericol, nu o întreb, înainte de a o salva, nici de naționalitate, nici de gradul de inteli

tău a şoptit

gență. Şi în afară de asta, cred că pachidermul avut cunoştință de un lucru foarte serios. N-a el, din adânc de comă, că,,e pe nasoale" ?

— Ce-i drept. Deci vrei să-l reanimi ca să poată vorbi ?

— Vreau să-l salvez, şi după aia n-are decât să şi vorbească. Eşti în pom, bătrâne ! Voi toți, albii, sunteți în găleată ; cu neîncrederea şi cu mintea voastră slabă. Mergeți pe alături de viață, şi sunteți în stare să vreți să o controlați. V-ar face al dracului de bine un secol sau două de aservire ! Dacă într-o zi negrii iau puterea pe planeta asta de doi bani, ai să vezi şi aşa ceva !

— O să ne cățărăm pe stâlpi, zic, şi ca să telefonăm, în loc să folosim instrumentele potrivite, o să batem în cazanele de rufe.

Răsună un țipăt puternic, cum doar cele mai bune păduri virgine îl repercutează. Provine din camera Grasului. Ne repezim înăuntru.

Rarnade în prostrație, s-a ghemuit, gâfâind, peste picioarele lui Nătăfleață. Cât despre Malac, acesta are fața udă, prin grija doamnei Blanc. Dar ochii îi sunt deschişi. Priveşte în jur plin de curiozitate. Pare absolut în regulă. Bine dispus. Cu antebrațul în care e înfipt acul zdravăn al perfuziei, îşi şterge ochii şi gura şiroindă.

— Drace, duhneşe a sparanghel ! declară el. Ce clămpănim la prânz ?

— Ei, liber-cugetătorule ? mă interoghează Jeremie. Convins ? Până în după-amiaza asta, nu ? După care vei spune că marele Papă-lapte s-a trezit pur şi simplu.

în loc să răspund, mă apropii de Maiestatea Sa afhi-stropită.

— E-n regulă, Grasule ?

Mă priveşte şi pare să reflecteze, ceea ce la el e totdeauna tulburător. Nimic nu deranjează mai tare decât un câine ce te contemplă cu aerul că se gândeşte.

mi ți-i

— Ne cunoaştem cumva ? mă întreabă.

— Mă iei în balon sau eşti încă dărâmi

Dar el nu se emoționează.

— Ştiu ! exultă Annibal: eşti patronul tutungeriei de pe strada Dumaine.

Atunci o solicit pe Ramade:

— Dragă doamnă Blanc, dacă tot faceți minuni, sunteți drăguță să-i redați acestui vițel memoria ?

Dar Ramade clatină din cap:

— Asta nu pot. se plânge ea, fiindcă ce-i la cap este guzi. înțelegeți ? Ce nu-i la cap este guza. Aşa că guza, da, pot. însă nu când e guzi.

Luminat până în cele mai mici ascunzişuri ale anu* sului, încuviințez. Şi întrucât nu pot conta pe ea, risc o nouă tentativă:

— Berthe a fost oare prevenită de spitalizarea ta, Grasule ?

Alexandre-Benoît se încruntă.

— Ce spuneți ? Berthe ? Care Berthe ? — Nevastă-ta.

Atunci se strică (de rîs).

— Nenea ăsta e prost făcut' grămadă ! Păi nu sunt însurat, mă, amărâtule ! N-ani. ajuns într-aşa un hal ! Stau cu mămica, la Saint-Cloud ; cât despre pițipoance, prăjesc tot ce-mi pică-n labă.

Mi se pare că visez. Privesc la domnul Blanc. Jeremie

şopteşte: ,'

— Am trăit s-o auzim şi pe-asta ! îl întrefj pe Beru:

— Şi cum o cheamă pe mămica ?

— Felicie, spune. E băbuța cea mai şucară de-ți poți face idee, micule ! Şi ăl de se-aținge de ea, o să-i vărs mațele. : »

— Pot să ştiu cum te numeşti ? fac eu, în vederea unui ultim test.

— Santonio, răspunde ; şi să nu zici că nu mă recunoşti, pretine. Sunt sticletele nambăr oan din Franța. Mai taie ca mine nu-i decât de Gaulle şi eventual Pas-teur: şi cu asta, basta !

Nici o îndoială cu putință ; Mamutul a făcut un transfer de identitate, se ia drept mine.

Domnul Blanc plasează o întrebare ambiguă:

—Alexandre-Benoît Berruier... pe ăsta îl cunoşti ?

Maiestatea Sa rage.

— Ei, bravo, da' cine mama dracilor i-a dat voie acestui spanac să mă tutuiască ? Şi ce se bagă negroteiul ? Să ştii câ-l anunț la echipele de măturători ale lui Le Pen '. Vezi tu atunci, nătărăule, cum o să mi ți-l învețe

- pe traistă de funingine ăsta ce-i aia politețe. Lasă, că apucă el hățurile bretonul ! Maică ta, ce-o să mai dea la ciomege ! Ai văzut damicela aia a lui care se tot încontra icu el, ce-a pățit ? Să juri că, intrase femeie de serviciu la firma Vânătăi şi Cucuie, amice ! Zău ! Aş zice chiar zgău ! Nu le prea glumeşte bălăiorul !

— Acum pot să plec ? solicită madam Ramade. Trebuie să gătesc oleacă ; soră-ta, Cadillav V 12, vine la masa cu logodnicul ei.

Mărinimos, Jeremie autorizează. Puterea maritală e intactă la alde Blanc. De altfel, ne cărăbănim toți trei, îeputând face nimic pentru Maiestatea Sa delirantă. înainte de a ieşi. o sun pe infirmieră ca să-i arăt..minunea".

şi ea negresă, una micuță şi dezghețată, cu un zîmbet larg cât coroana (dentară) a Elisabetei a Il-a. Nu rămâne stupefiată. Murmură numai, arătând spre cei doi Blanc:

— Pun prinsoare că i-a făcut cineva descântecul Cha-iva Rî.

O depunem pe Ramade la domiciliul ei, după carele îmi |întreb colaboratorul cum a fost în vizitele sale tardive din Bun. El îşi ciripeşte raportul, în termeni concişi, ba chîar | Circumcişi.

De la cele patru persoane interogate, rezultă că Beru le-a pus tuturor aceleaşi întrebări privind-o pe fosta Ex-jjbelență: relațiile, obiceiurile, duşmanii de luat în considerație. I s-a răspuns, în unanimitate, că ambasadorul nu avea decât prieteni, că era cel mai fermecător dintre oa-

Note:

' Jean-Marie Le Pen, şeful Frontului Național, partid france* pe extremă dreaptă (n.h\).

meni şi cel mai devotat dintre soţi. Confratele nostru a plecat de la ambasadă singur.

Deci nimic deosebit de semnalat.

— Impresia ta despre personal, Negreaţă ?

Fiindcă trece un timp nesfârşit fără să-mi răspundă, deduc că e distrat, că nu mi-a auzit întrebarea ; şi o reiterez. Atunci domnul Blanc declară:

— Ascultă, comisar, de rahat ! N-o s-o ţinem tot aşa până la Sfântul Găoază, când e onomastica ta. Dacă îmi mai spui o dată Negreaţă,te las baltă şi pe tine şi poliţia ta de cioflingari. Trebuie să-ţi fi pierdut orice urmă de demnitate ca să-ţi permiţi asemenea banalităţi !

— N-am vrut să te vexez, mă scuz ; în gura mea, e un cuvânt afectuos.

— O.K., atunci o să-ţi spun şi eu Albeaţă sau Cadavericul, decide Jeremie.

— Oricât pofteşti, Negreafă ! Oricât pofteşti !

Bun. Dintr-una într-alta, ajungem până la urmă să râdem de toate astea, ca după fiece criză care îl apucă de câte ori faci aluzie la culoarea lui. Şi, în sfârşit, îmi răspunde la întrebare. Secretarul doi, un anume Châia-four Partouh e un băiat tânăr, mai degrabă frumuşel şi simpatic. Nimic de spus despre cele două dactilografe, pe care le-a găsit de o banalitate nebunească. A rămas însă perplex in privinţa însărcinatului cu Afaceri culturale, o fată „frumoasă de să-i taie răsuflarea unui copilaş murdar ele teapa ta, Albeaţă". Ochii ăştia insolenţi — „dar poate fiindcă sunt un biet degenerat de slav negru", faţă de care ea îşi sublinia dispreţul ? — locuiesc într-un apartament de la Royal Casiro „prea luxos pentru o fată cinstită", pretinde schwartzmann. Presupun că l-a sechestrat acolo. E încleiat în resentimente Jeremie. Fără îndoială că pipiţa şi-a bătut joc de el.

— Am înşfăcat-o într-un târziu, declară omul meu, era trecut de miezul nopţii. Chefuia cu unii pe care nu i-am văzut la faţă şi, ca să putem vorbi, m-a primit în camera ei. Auzeam din salonul învecinat râsete şi glume in englezeşte. Dama purta o rochie de mătase crăpată într-o parte mai sus de târtiţa pe care i-o vedeam cum te văd Când i-am spus de Beru, a pufnit în râs. Mi-a zis că ştiecíetele ăla gras şi împuţit încercase să se dea la ea şi că -atunci i-a ars o scatoalcă peste bot, ceea ce, fie zis confi-I denţial, merita cu vârf şi îndesat. Jignit, Grasul a şters-o, trântind uşa. Să ştii că dacă animalul ăsta începe să se ia E de toate femeile care au de-a face cu el în cursul unei anii chete, va trebui pensionat cu anticipaţie sau îndopat cu I bromură.

— Va să zică, rezum, nici o scofală în ce priveşte cazul Bérurier ?

— Absolut.

— Batem pasul pe loc, tipule ! Ne poticnim.

— Ce planuri ai ?

— Să trec pe la Baraca Mare, să văd dacă serviciile competente au noutăţi despre donzela Smurgh.

Ne ducem, ne informăm. Sufletul ! Neant ! Să crezi că maimuța s-a dezintegrat după afacerea cu rentierul spânzurat.

Nenea Jérémie tună şi fulgeră.

— Rutină, rutină ! Merge ca pe roate, bătrâne ! Ah ! Sunt formidabili arcaşii tăi ! Nişte funcționari. Care nu funcționează.

— O.K., îi zic, atunci şi noi o să schimbăm tactica. ;Vino !

Lângă biroul meu, în Casa Curcanilor Şmecheri, există „*un altul, încă şi mai sinistros, mai strâmtuț, jegoşel şi du-. hornicesc, cel pe care şi-l împart Béru şi Pinaud. Pute a rasoale de pifani la sfârşitul unui marş forțat, a vin risipit, a chiştoace vechi, a boarfe nespălate, a cârnați râncezi şi pârțuri niciodată aerisite.

împing binişor uşa. Ceea ce caut se află acolo, înghesuit într-un fotoliu metalic, cu găina pleoştită pe ochi şi mâinile descărcate puse în cruce peste un prohab fleşcăit.

Pinuche !

Nimeni nu-l mai deranjează aproape deloc pe Căzătură. Situația fiind precum o pereche de izmene, iar viața-arhi-împuțită, e lăsat să stagneze în dărăpănarea lui. îşi sfârşeşte cutezătoarea carieră în cutia cu vechituri, moțăind în propriile boarfe, cu un veşnic capăt de țigară înşurubat în gura decolorată. Din timp în timp, ne amintim că există că va fi fost, fără nici o îndoială, unul dintre cei cinci

sau sase cei mai buni sticleți ai Republicii. Atunci ne ducem să-l trezim şi să-i încredințăm câte o misiune de care se achită impecabil. După care îți povesteşte despre toate noile boli ale babei lui şi adoarme la loc. ghemuit în eternitate.

înaintez cu paşi de pisică. îi apuc pălăria de calotă şi i-o îndrept pe cap.

Se trezeşte. Zâmbetul său produce un zgomot uşor, asemeni unui plic pe care îl deschizi fără să-l rupi.

— O, tu eşti, Antoine ?

— Iartă-mă că te scol pe neaşteptate, după numai trei luni de somn, bunul meu César, dar am să-ți încredințez o misiune delicată şi urgentísima.

Dragul de el îşi reiterează surâsul preafericit, de ins ce se ştie destinat, mai devreme sau mai târziu, canonizării.

— Uite nişte fotografii vechi, un portret-robot recent şi identitatea unei fete care trăieşte în tovărăşia unui ucigaş plătit. Vei mai găsi, în fişa asta. şi pedigriul ei ; aşa, puțin, cât îl cunoaştem. Sunt îndreptățit să presupun,că femeiuşcă în cauză îşi schimbă frecvent domiciliul şi că locuieşte prin camere mobilate ; dar, îți repet, e vorba de simple supoziții. Dacă se dovedesc exacte, damicela tocmai s-a mutat iarăşi. Ştiindu-ți flerul atotputernic, te însărcinez s-o găseşti. însă, cum zicea Bătrânul, nu-i nici o grabă, şi dacă mi-o descoperi până înainte de ora prânzului, e în ordine.

Râde umed.

— Contează pe mine, simt nevoia să-mi cheltuiesc energia, începusem să ruginesc.

Altruist până între labele picioarelor, risc întrebarea ce-i procură întotdeauna delectarea maximă:

— Cum o duce soția ta ?

Şi atunci, ei Sine, ştii ce ? Vrei să-ți povestesc ? Ține-te zdravăn de balustradă. împotriva tuturor temerilor şi pentru întâia oară de când ne vizităm, Moş Tăgărță îmi răspunde:

:— O duce foarte bine, îți mulțumesc !

Se dă lumea peste cap, băieți ! Se dă cu rotițele-n sus I n, daca nu, am eu rău de mare şi mi-am pieHitf blân-ețea de nătărău.

Nu poți fi şi cal, şi măgar ! Fraza asta mă sâcâie prin mansardă. Mergem cu paşi mari pe străzi, domnul Blanc şi eu. '-aş spune chiar că el mă urmează..ca o umbră", dar se zice iarăşi că fac rasism primitiv, de trei dolari oala butade.

Intru într-un bistro şi mă proptesc îh coate la bar. Panul, gen bătrân încornorat chelbos, cu varice şi o fla-ă de corp înnoită la începutul anului printr-o prelun-" tacită a contractului. întreabă cu glas înregistrat dina-

şi absolut invariabil: —i Şi la domnul ce să fie ?

— Un beaujolais mare, de țară ! răspund eu.

— Vin roşu. dimineața ? se miră domnul Blanc. Nu-ți frică pentru restul zilei- ?

— Ce-ți veni s'te bagi. mă ? Zambilieă ofilită ? îl tri-it la plimbare.

Mă scrutează, nehotărât, în pragul exploziei, apoi se loleşte.

O să m'oeup de însărcinata aia culturală din Tou-ulkan, hotărăsc eu. Aia de-şi dă aere de Royal Castro.

— Nu cred că o să scoți de la ea mai mult decât am ținut eu, replică el, înțepat.

— Treaba mea. Albă ca Zăpada ! Nu prea le ai p'astea ştiința, iar darurile mele de anchetator sunt majore şi

ccinate. pe când ale tale mai scâncesc în leagăn. Pare îngrijorat Jeremie, cu paharul lui de limonadă-

-lămâîe între degete. îmi doresc ca viața să nu fie decât ngă aşteptare nehotărâtă, isprăvindu-se în moarte, dar e cazul să mă formalizez în privința asta. Văzându-1, ai impresia că a depus o bombă în imobilul de peste drum şi acum aşteaptă ca aceasta să-şi scuipe veninul.

— Te simți bine ? şopteşte.

— Ce idee tâmpită ! Dacă nu mă simțeam bine, naă lăsam simțit de altul, nenică !

— Ai un aer ciudat.

— De un' te-ai prins de-asta, băiete ? Mă port ca un fag, o salcie sau un carpen.

Şi uite că mă umflă un râs nepotolit.

— înc'o stacană, cârciumar al iadului îi arunc bir-tasului.

Tipul, numit Borţoşilă sau Nătăfleaţă, nu se formalizează ; lui îi pasă doar de sertarul cu bani, pe care-l clo-'ceşte cu damigeana atinsă de hidropică.

— Iţi jur că în dimineaţa asta nu mai eşti acelaşi, murmură domnul Blanc. în primul rând, te-ai congestionat, ai chiar pungi sub ochi. Şi pe urmă, scuză-mă că ţi-o spun. ai o mutră de dobitoc.

La chestia asta, fac front comun cu mine însumi. îi inşfae, într-un punm de bronz, gulerul frumosului prince-de-galles.

— Măi. acesta, ştii tu cu cine stai de vorbă ? N-o si mă las eu insultat de un poponar de negru, şi încă într-un loc public, mânca-mi-ai ! Oi fii tu drăguţul şi protejatul personal a! lui Sana, dar asta nu te face mai cu moţ, pu-ţică ! Şi dacă omul coboară din tine, nu înseamnă că ai şi dreptul să te porţi ca un maimuţoi ! Şi-acuma uşcheşte-te fuguţa. până nu mă apucă năbădăile de zile mari !

Mânjitului i se umplu ochii de lacrimi.

— Drace, ce l-a apucat ? bâiguie. Ei. nu, că asta-i prea de tot ! Am mai văzut eu cazuri nenorocite, dar unul nenorocit ca ăsta niciodată ! Drace ! Cum o să putem ieşi dintr-un asemenea rahat ?

— Ţi-am spus o dată să te cari, mă, Vineri ! Du-U şi fă-i o bucurie lui Robinson !

Şt iar mă stric de râs. Să-mi pierd răsuflarea, nu alta ! Să mi se strâmbe coastele. De i-ai lookeri muia lui Bam-boula J O mască de cauciuc, ştii, ca în vitrinele magazinelor jjfe jucării. Cu două big gogolaie care se rostogolesc ca bi-fpele din borcanul Loteriei Naţionalizate.

Şi fiindcă mă sâcâie prea tare acest individ, îi propulsez beaujolais-ul d.e ţară nou-nouţ, drept în moacă. începe fgă-i picure de pe nasometrul larg precum hornul unui şe-Inineu Louis XIII. Mistăr Black şi cămăşuţa lui bleu 'au pneasat-o ţeapăn, ca şi reverele hainei. Nu-i mai rămâne anibalului decât să dea fuga să se schimbe. De data asta u prea mai râde. Ostreţele babane, ca de misionar, care-i |luiesc la înfulecat, îi stau pitite pe după cele două mănuşi He box purtate pe post de buze. Şi uite-l că plânge prin molan, ca un blenoreic.

— Vino, să ne întoarcem la birou, şefu' bolboroseşte, cred că a apărut o problemă.

— Dacă nu te topeşti imediatly, macacule, în treizeci le secunde o să umbli de-a buşilea, să-ţi aduni clănţăni-orii, ca să-j faci mărgele la papacioacă ; hai, uşchea, că e-am văzut destul.

în sfârşit, îşi ia tălpăşiţa. Patronul îmi zice:

— Uite-aşa trebuie să vorbeşti cu ăştia ! Matale, cel iuţin, nu te laşi invadat.

Portarul de la Royal Castra mă priveşte fără ochelari amabilitate. Am impresia că nu mă place ; poate din >ricina imensului râgâit, parfumat din plin cu beaujo-lus, pe care i l-am bazookat pe dată în găurile nasului.

— Din partea cui ? se nelinişteşte el.

— Oîițer de poliție Alexandre-Benoît Berurier, fac !u, şi acuşica dă-i bice şi anunță-mă, dacă nu vrei să mă «ap pe frumoasa ta bancă de acaju.

— Ei, nu, că e culmea !

— Alo ! N-am auzit bine ! îl răstignesc, săgetându-i Irsoana gălbejită cu o privire bună să vindece depresiu-Be nervoase ale tuturor leilor din Atlas.

El deschide gura, o in__ şi sfârşeşte prin a sălta receptorul.

— Miss Lamouar ? articulează cu o voce de bariton

"ăscroit ; e un indiv...

Privirea îmi devine vitriolică.

— Un domn, rectifică sclavul în uniformă, care se

pretinde...

Un nou jet de venin.

— Care este polițist şi doreşte să vă vadă ! încheie

Gută.

Uf ! A fost anevoios. Dar am făcut-o.

îl răsplătesc cadorisindu-l cu o pârțulică asemeni unet bubuituri de flintă într-o catedrală?

O pereche de englezoi bătrâni tresar pe ei — aşa o necuviință într-un aşa loc select !.Le votez un zâmbet dezarmant.

— Very biutiful pârtz, no ? îi arunc (perechii) ; nici la Vuestminster, nici la Bachi.nham n-aveți parte de o marfă ca asta. ladies and gentil m-am.

Jignit de moarte, porcul cel mai păzitor al hotelurilor pariziene îmi declară că pot urca la patru, camera 422.

— DouăVdoi, sticleții 1 ! râd eu (dis-de-dimineață, fiindcă totdeauna trebuie să râzi devreme !)

Mă îndrept spre uşa indicată. Locatara o ține întredeschisă, astfel încât, atunci când eu cioc-cioc, se deschide de-a binelea.

Miss Maite Lamouah 2 e goală sub un halat de baie care îi sublimează frumusețea de bruneiină (de vreme ce se zice şi blondină, aşa-i ?).

Umblă de colo-colo prin cameră, ocupată cum e să-şi facă geamaidanele: două superbe Louis Vuitton, aşezajle deschise pe pat.

îmi azvârle o privire de o mare indiferență, fără a înceta să-şi facă de lucru.

-r Salut, splendoareo ! îi ciripesc, plin de veselie.

Surprinsă de atare familiaritate, îmi acordă patru se-

1 Echivalentul francez al argoticului,.şase" ! din română (n.tr.).

Mettez-la ă moi — argou —faceti-mi felul (h.tr.).

fcnde de uitătură reprobatoare. Marginile halatului i s-au %»sfăcut. şi disting o coapsă lungă precum Nilul, cu o um--ă creață spre izvoare, ca şi o momeală de țâțâiici foarte irnice de oaspeți.

— Ce te-a apucat ? dă ea semne de nedumerire. In loc să mă pierd în flecăreli nebuloase, intru în su-

fect:

ÎU iei zborul, puică ? mi ți-o întreb, arătând vali-acele.

O dată-şi înfige pumnii micuți în şoldurile violoncelice. r— Ei. nu, chiar eşti polițist ? j— De jos până sus dragă ! — Arată-mi legitimația ! I-o bag sub nas. O citeşte.

— Nu-i numele pe care mi l-a anunțat portarul, no-iză frumusețea de fecioară.

| — Fiindcă dobitocul ăla de idiot e prost ca noaptea, puştoaico !

I Şi luându-mi înapoi cartonaşul, o simt atât de caldă, de aproape, de ispititoare, că îi scap mâna- printre margi-""î halatului, să controlez minunăția aceea de poponel. Şi atunci, să te ții zbierete !

— A. dar ce-a pățit poliția asta franceză de angajează rnai negri şi sadici ? Ieşi imediat, individ dezgustător eşti !

— Ce vrei să scot, mămicule ? Asta ? Şi cu o mişcare a fermoarului, il dau la iveală pe Mi-ică. în plină turgescență, fercheş, trufaş, lucitor ca o că de pompier în razele soarelui.

"rumos obiect, calibrul lucrător de forță ! Cum e mai pentru cucoane. în duminicile ploioase, la țară, şi în ile fără electricitate. Pe damă o apucă năbădăile. |— Asta-i viol ! urlă.

jp încă nu, păpuşico, numai că s-ar putea să devină, e repede pe culoar, strigând după ajutor. Un bătrân 'alet. cu vestă în dungi, spaniol de nu se mai poate, Hkcat de o cameristă obeză, care trebuie să-i fie nevastă, ^nd în vedere părul de la subțioarele ei, îşi fac apariția, râd i

Se răscoală !

Urmează o furtună cumplită. Năvălesc rând pe rând: nenea de la securitatea hotelului, fost paraşutist reeonver-tit în lenjeria de pat ultraluxoasă, un subdirector înțolit în negru, un harap măturător de etaj, un mecanic de lift, un pastor mormon venit să asiste la congres, echipa de tir cu arcul clin Zimbawe, în deplasare la Paris, un diplomat turc vânjos ca un francez, un abonat la gaze şi două sau trei persoane despre care nu posed informații precise.

Abia am avut timp să mă reşlițuiesc la pantaloni. Fata istoriseşte actul meu de violență. Eu neg. îmi arăt legitimația. Cea ce stârneşte nehotărâre. Până la urmă, printre zbierete şi vorbe proaste, subdirectorul mă roagă s-ă-mi iau picioarele la spinare.

Înțelegând că scap ieftin, mă supun. Şi cum aceşti coate-goale mă conduc cu alai până la uşa turnantă, mă las vârât într-un taxi unde, cu un aer lamentabil, îmi bâigui adresa.

Drace, e cazul să mă calmez un pic, băieți ! Nu ştiu ce mi se întâmplă de câtăva vreme, dar mă aflu într-un rut constant. Cum îmi apare la îndemână o donzelă comestibilă,cum e musai să mă înfig în ea. O chemare mai presus de mine. Câteodată, chestia asta ia sfârşit cu o preafrumoasă pereche de jamboane în tavan ; dar altă data iese cu nasulie şi îmi dau seama că adineauri era cât pe-ac: să se termine prost pentru moaca mea. Dacă află Bătrânul că dau buzna peste surioare cu ciomăgelul în mână. o să-l apuce pandaliile, şi nu prea-l văd pe amicul Sana să poala deschide umbrela să mă pună la adăpost.

Bun. Hodoroaga mă descarcă la intrarea locuinței şi urc scările, furios la culme. Teribil ce m-a stârnit bruneta ! De n-ar fi fost atât de înțepată şi dispreţuitoare, ai fi văzut ce straşnică împunsătură de spadă îşi mai oferea această miss Lamouah !

E cazul să spunem aici cate darnicele sunt fraiere uneori: preferă să treacă pe lângă o tăvăleală de mari proporții, numai ca să păstreze convenienţele sociabile ! De parcă un steeple-chase din cele ţepene ar putea fi prins din urmă ! De parcă n-ar fi mai sănătos decât toate fasoan ' mondene, lua-le-ar dracii !

Iată-mă-s la uşă Rahat ! N-am cheile ! Cele pe care le scot din poznar nu se "potrivesc în broască. E o încurcătură pe undevaşilea. Aşa că sun.

Trece o clipă, apoi Berthe a mea iese la deschidere. E taman cum îmi place, în chiloțel mov, cu dantelă neagră, şi parapet antiavalanşă, din acelaşi metal.

Văzându-mă râde cu gura până la buric.

— Ia poftim ! face ea drăgăstoasă. Ce surpriză plăcută! Iar eu, cu cele două mâini împreunate peste, îi arăt,

fără să mai pierd vremea, amploarea sentimentului ce-i port:

— Uite-aici surpriză, puişor ! Eşti singurea, sper !

— Nu, cu madan. Şofran, femeia care face curățenie ; dar nu mă jenez de ea

închid uşa cu o lovitură de picior şi dăm năvală în dormitor, ca doi rugbişti care marchează un eseu. Madam Şofran tocmai ne face patul, străduindu-se să întindă cearşaful de deasupra.

Madam Şofran şchioapătă, ca urmare a unei operații de artroză care nu s-a desfăşura* cum trebuie. E o cucoană măruntică, deloc frumoasă, cu părul vopsit eu şase-patru-doi nuanța coadă de vacă ; are un tender deosebit de larg ş^ nişte piepp' ce-i cad îr. buzunarul ventral al şorțului. Dar chestia cei; mai nasoală la ea sunt negii ; s-ar zice c£' are o crescătorie Pt ioată moaca el ingrată. Tip tartă cu corcoduşe. Unii dintre ei a,,, şi pene de egretă, ca nişte maharadjahi.

Berthe îi strigă:

— Lăsați, lăsați, madam Şofran, avem chiar acum nevoie de pat: dar puteți pune aspiratorul, ca să nu pierdeți vremea, că nu ne deranjează.

Superbă grăsana mea, când dă dovadă de pasiune ! Frenezia poponeței, la o persoană ca ea, este feerică în felul său. Ai zice că fumegă precum o baligă pe timp de iarnă !

— Iute, iute. golanule î mă imploră. Nu pe dezbră-|Eate, nu merită osteneala. Smulge-mi slipul cu dinții, fcandit frumos, să mi se pară că mă violezi. Da ! Daaa !.-şa ! O, ce grozav e monstrul ăsta ! Vă dați seama ce mai întinzâtor, madam Şofran ? Cine-ar fi zis că apare aşa, la marea improvizație, şi că nu mă preinvine. Eram aici, gata să mă îmbrac, după ce-mi făcusem toaleta, când aud soneria. Mă duc să deschid, sperând că e poştă, şi când colo cine-mi stătea pe ştergătorul de ia uşă ? Domnul, cu pantalonii precum capota unui Ferrari. O, dar ce, credeți că-mi lasă timp să-mi revin din surpriză mân-căciosul ? Oricum, cu un bibiloi atât de consecvent, hu-ți prea arde să a iei cu binişorul. Ați văzut toroipanul acestui domn. madam Şofran ? Să nu-mi spuneți că şi bărbatul dumneavoastră cară după ei un baston de cauciuc tot aşa feroce ! Nici la căile ferate nu sunt asemenea săbii căzăceşti. Acum ce-c mai fi vrând ? Micuțul ? Pe unde se tot vâră ? Asta nu înseamnă ca fac mofturi, la o adică, dacă se mai greşeşte adresa, dar numai cânrj e vorba de domni rezonabili ca înzestrare. O, dar insistă scârba mică ! Uite-l că se depravează pe rupte ! Ce l-o fi apucat, pe nepusă masă, să vină să mă curteze, el care de obicei nu-mi dă nici o atenție ? Credeți că-i din cauza vremii, madam Şofran ? A barometrului în urcare ? Excită ? O ! O. la. la ! O să-mi paradească profundoiul mațe-fripte ăsta ! A, javră ! îți place de puştoaică ?.Hai. brută ce eşti ! Şi madam Şofran care nu se mai poate ține ! Ia uite la ea. cum îşi suflecă degetul şi începe să se gâdile la banjo, în loc să dea cu aspiratorul ! Să nu-mi treceți la plată şi lucrul ăsta manual, madam Şofran, că nu sunt de acord ! Oh. nemernicul ! Adevărat ciocan pneumatic ! Ați avut parte vreodată de-o asemenea tărbacă, madam Şofran ? Ştiți, nu e de ajuns numai dorința, trebuie şi forță şi suplețe. Mă înşurubează cu zece noduri pe secundă ! Batem recordurile, fără să ne dăm seama ! Am mai lustruit eu câte o clanța în viața pe care mi-a dat-o Dumnezeu, dar s-o lustruiesc chiar în halul ăsta, nicio-dată.

Mă apucă nebunia ! Ticălosul mi-o face de mă ia cu leşin. Valeu ! Văleleu ! Simțeam eu că dă pe dinafară de temperament monstrul. Sunteți martoră, madam Şofran ? Dar ce faceți acolo ? Cu țeava de scos praful de prin colțuri ? Sunteți în călduri, madam Şofran ? N-aş fi bănuit niciodată, o femeie ca dumneavoastră, şchioapă şi pocită, aproape babă, să-şi destrăbăleze găgâlicea chiar aşa, e bol-nă-vi-ci-os. Ştiți ceva, pariez că, sub înfățişarea dumneavoastră ; ruşinoasă, desămânțați frumuşel o grămadă de nene. Ei, poftim ! Uite-o că începe să şi țâpu-rască, parcă-i un dihor prins in cursă. O să asmuță vecinii ! Care-o să-şi închipuie că facem un sex-partv ! Gata oricând să umble cu şoalda japițele astea. O dată ce-cm intrat în gura lor, pedigriul nostru o să semene cu un perete de căcăstoare. Nițică demnitate, madam Şofran, că nu eşti la bordel ! Şi-acuma.

na. că dama ne joacă, de una singură, şi campionatul interjudeţean. Ah. apele a-dânci ! îmi voi aduce aminte de asta ! O plăteşti cu şaizeci de franci ora. şi ea nu face altceva decât să-şi mureze gogoneaua cu aspiratorul, chiuind ca la nuntă ! îmi strică plăcerea cu orăcăitul ei, ştoarfa ! O şchiopârţă, fir-ar ea a dracului ! Să juri că a urcat-o în furci însuşi Iulică Iglesias. Madam Şofran. rămâi printre noi, canalie fără pereche ce eşti ! Ptiu ! Na ! Că l-a făcut pe găinar să piardă aer. Ajutor ! A luat un cui în anvelopă ! închide [putoarea aia de fleanca, babomiţo, doar nu vreau ca ^domnul să arunce prosopul ! Bietul de el, începe să se jretragă în cochilie ! A. asta nu ! Vreau să mă isprăvească ! jNu sunt de acord să aibă lapsus tocmai în momentul ăsta şal piesei ! Nu-mi pot permite ! Pentru mine nu mai e cale de întoarcere. Dragul meu, nu lua seama la căzătura asta ! Uit-o ! Ar fi trebuit s-o trimit să cureţe cartofi pentru iahnia de la amiază. Am fi fost mai liniştiţi Boar noi doi. Te conjur, nu te scofâlci, îngeraşule ! Gân-Heşte-te la ceva deocheat ! Vrei să pun la video un film porno ? Ca să-ţi dea puteri ? Gata ! S-a dus pe apa sâmbetei ! Total descompus ! Mă lasă ! Atârnă ! S-a jerpelit ' Tthifleşcăială ! O ghiftuire ca asta şi să capoteze — pe-eapsă de la Dumnezeu ! Ce aveam oare de ispăşit ca să ec printr-o încercare atât de grea ? Mă scoate din fire ! să fiu bună pentru cămăşuţa de forţă. îmi dau duhul ! rprumută-mi nenorocitul ăla de aspirator, madam Şo-an, până n-apuc să mor de-a binelea.

Ştii ce e acela un coşmar ?

Ai avut şi tu aşa ceva, ca toată lumea, fireşte !

Eşti în plină dramă ezoterică, şi deodată o răsturnare teribilă are loc în spiritul tău, ba chiar în întreaga fiinţă. Te scaldă sudorile, gâfâi, umbli înnebunit. Priveşti în jur. Nu mai înţelegi nimica. Pe urmă, în tărtăcuţă, lucrurile revin la normei. Dar subzistă un soi de traumatism bizar.

Mă bălăbân în indescriptibila cameră de baie a familiei Berurer. Mă aşa şi pe dincolo cu o grămadă de apă, în ciuda greţii care-mi vine de la săpunelul rozaliu, plin de peri de diferite provenienţe. Apoi îmi vâr capul sub robinet — pe celălalt, cel adevărat.

îmi pun ţoalele în ordine.

Coridorul care tot timpul trăzneşte a prăjeală arsă. Tînguieli şi suspine venind dinspre dormitor. Ajung pe palier, cobor scara, lovindu-mă de ziduri, genul Raskol-nikov, după ce a aranjat-o pe proprietareasă. Curtea interioară, unde pubelele, deşi goale, n-au încetat să pută.

Lumina, strada ! O umbră lungă. Ştii cine e ? Domnul Blanc. Cu spatele sprijinit de canatul porţii.

Se uită cu ochii mari, aidoma unor sulfuri, cum apar pe neaşteptate.

Privirile ni se întâlnesc. Citesc într-a lui o liniştire progresivă. Un zâmbet uşor dar bun îi luminează mutra de negrotei.

Fără o vorbă, pornim spre maşina parcată de mântuială, ceva mai încolo. Intrăm în ea.

— Cum se face că eşti aici, Jeremie ? Ridică fruntea:

— Ştiam că o să te găsesc.

— De ce ?

— Era înscris în logica fenomenului.

— Care fenomen ?

— Ştii tu care.

Vreau să spun ceva, dar nu scot nici un cuvânt ; cel puțin nici unul care să merite osteneala de a fi enunțat. Gândesc alandala. Rănit undeva, în subconştient.

El ia inițiativa:

— A avut loc o permutare momentană de personalități, Antoine. Timp de câteva ore, ai devenit Beru, iar Beru a devenit tu ; aşa e ?

încuviințez.

— I-am făcut felul Grasei ! mărturisesc. Nu până la capăt, dar ce era esențial s-a întâmplat. Aş vrea, de-ar fi cu putință, să-mi tai ruşinea şi s-o dau la rațe.

El oftează.

— Fii cuminte, băiețică ! Nu TU ai pus Balena pe uscat, ci BARBATU-SĂU. -

— Pentru ea, nuanța a trecut neobservată.

'— Nu contează ; în ce te priveşte, e fundamentală. In momentul infamei penetrări, nu-ți mai „aparțineai".

Vorbeşte peremptoriu amigo. Sunt cucerit de certitudinea lui, ştiind bine că „are dreptate".

— Nu e mai puțin adevărat, continuă Negreață, că burdihanul ăla şi cu tine ați trăit o experiență revoluționară.

— Crezi ?

— Ia gândeşte-te ; e nemaiomenit ce poate decurge dintr-o astfel de putere. Reagan devenind Gorbaciov, şi Gorbaciov deveninnd Reagan. Deloc rău.

— Şi cum explici fenomenul ?

— Nu explic nimica, nici n-aş putea. Consider faptele şi trag din ele concluzii. Ieri, în cursul investigațiilor lui, Berurier a întâlnit pe cineva care l-a medicamentat grav. Mulțumită îngrijirilor scumpei mele Ramade, şi-a revenit, dar o dată vindecat se credea San-Antonio, ceea ce, în clipa aceea, te-a lăsat cu gura căscată. Şi totuşi, ceva mai târziu, te-ai crezut Berurier şi te-ai purtat ca atare. Fe-no-me-nal ! Trebuie să ne ducem să-i povestim despre

a lui Mathias, nu crezi ? Un spirit ştiințific ca al lui a avea poate nişte soluții pe care să ni le propună. Acționează demarorul.

Chestia asta se petrece a doua zi după cea de-a doua zi.

E o vreme de-ți vine să scoți afară pe toată lumea, inclusiv nasul Cleopatrei.

In covată de zinc de la institutid medico-leyal, Excelența Sa începe să fie mai puțin rigidă decât justiția din Berna. Peste câteva ore i se va face toaleta, va fi cârpă-cițâ, dichisită, pentru ca mai apoi sa fie transpórtala la ambasadă, unde corpul diplodotic va veni să-i prezinte onorul.

*

Regalo (ex Eămond Auveiţjnatul) a ieşit la geamul garsonierei. Şi ai putea ghici yt codată ce. face ? Udă un ghiveci cu rezeda cumpărat ui ajun. Puel. Ucigaş, dar cu sensibilități de adolescentă. îi place, să vadă cleschizan-du-se florile, îumulțindu-se lăstarii, crescând frunzele. Misterul germinuliei îl ațâță.

într-o zi, dacă Dumnezeu îi dă cale liberă, va avea o proprietate frumoasă, cu un colț pentru jardinierele lui. Continuă să citească plin de interes cronici ale lui Daniel Gélin, acest Vilmorin al artei dramatice.

După ce îi acordă rezedei îngrijiri atente, aruncă o privire pe strada Muelte O vede pe Blanche- Fleur (ex-Chochotte.) venind în grabă. Duce mai multe sacoşe de hârtie, ale căror toarte de ibrişin dau ele ințeles^ că provin de la un magazin de lux.

Admiră mersul felin al tovarăşei sale. Blanche-Fleur ü excită prin simplul fapt că se mişcă. Ai crede că întruna face amor sau se pregăteşte de asta.

Bun. Traversează cuminte carosabilul, pe zebră, şi intră în imobil. Regalo îi pândeşte paşii. Numără secundele, acordându-i câte una pentru fiece treapta. Ea se abține să ia liftul, ca să nu renunțe la acest exercițiu suplimentar, menit scumpei de siluete. Are cheia şi deschide singură. Regalo priveşte mai departe în stradă.

Când ea ajunge în spatele lui la fereastră, punându-şi mîinile peste ochii ucigaşului, acesta se desprinde destul de brusc, ceea ce nu-i stă în obicei. Dimpotrivă, orice atingere a femeii e pretext de zbenguială.

— Ce s-a întâmplat ? întreabă Blanche-Fleur. Regalo îi arată o siluetă bizară ce se îndepărtează.

— îl vezi pe tipul de colo ?

— Cel cu pălărie şi impermeabil ponosit i — Arn avut impresia că te urmărea.

Ea are o uşoară tresărire.

— Crezi ?

— Se ținea după tine şi, când ai traversat strada, a fost cât pe-aci să facă la fel. Pe urmă s-u răzggăndil şi a țrămas proțăpit o clipă pe marginea troioarului, privind |spre imobil. A văzul că îl observam şi atunci a plecat.

Ea urmăreşte cu ochii silueta aproape hazlie. — Ce părere ai ?

— Nu ştiu. Tipul pare prea bătrân ca să fie polițist. Poale că, pur şi simplu, îți admira dosul. Când mergi, îi 'pine omului să umble şi el, dar în propriii lui pantaloni.

— E dărâmat rău nenea ăsta ! pufneşte Blanche-leur.

— Cu cât sunt mai bătrâni, cu atât sunt r/tăi lubrici! ace Regala, cu. dispreţul plin de siguranță al tinereții.

Gata, insul a dispărui. Cei doi au şi începui să uite de el.

— Ai luat biletele spre Londra ? întreabă asasinul lățit.

— Da, dar nu pentru mâine, din cauza grevei avia-orilor.

— Atunci pentru când '! — Peste trei zile.

Regalo nu e contrariat. în ceea ce-l pri\eşte, sau aici, au în altă parte...

— O să mă duc la expoziția lui Magritte, care se des-hide poimâine, hotărăşte satisfăcut.

Ea îl priveşte cu o admirație gânditoare i

— E ciudat că te pasionează pictura. De ce ?

— Nu-ți imaginezi pe cineva ca tine colini&nă gală; riile de artă sau muzeele.

— Fiindcă oamenii sunt îndopați cu idei preconcepute. Sub pretextul că îmi cătig pâinea omcrănd lumea, ar trebui să jiu un tip incult, lipsit de orice simț artistic ?

Ridică din umeri şi se întoarce la fereastră. Bătrânul

individ gen domnul Şoarece s-a şters din peisajul burghez.

Ai vreun plan pentru azi ? chestionează Blanche-

El reflectează un moment, cântărind posibilitățile.

— O set iau legătura cu ambasada U. S., decide ;

Asta o amuză pe tovarăşa lui. ' _

— De când ai pus piciorul în diplomație, nu mai ieşi din ea!

Se sirâmbbă de râs amândoi.

Si au toate motivele, fiindcă nu va dura.

De la surprinzătoarea mea aventură nefericită, ce m-a |condus la monstruoasa împerechere evocată mai înainte — şi pentru care nu cer scuze de la pudici, de lâ prost dispuşi, de la cei săraci cu duhul şi pipernicițîi de orice fel, pe care îi contrariez fără să-mi pese, îi neg, îi refuz, fac pe ei —, mă loveşte un soi de epuizare de mari proporții, obiigându-mă să mă întorc la mine acasă şi să mă odih-«îesc. Față de mama alarmată, pretextez un început de gripă. Ea vrea să-l cheme pe doctorul Purgon *, un vraci Bou, instalat de curând în imobilele uriaşe (de mare clasă) ce ne înconjoară ; însă refuz.

Simt doar nevoia să mă odihnesc. Şi înainte de toate Isă mă spăl bine. Deci baie fierbinte şi duş rece. Pe urmă fşă dorm. Deci o pastilă de Tenebral. Am un fel de re-ie intensă față de existență. O dorință de transfor-are, Crisalidă — fluture.

Zburătoarea asta trebuie să tie ce simt eu. Cel mai grozav cocon dintre voi doi e altul ecât cel pansat (cum zicea o infirmieră drăguță, pe care m. cotrobăit-o mult).

Le soilesc vreme de cinci ore, nu mai mult. Dar cu o icație nemaivăzută.

După care mă trezesc în formă, nițel cam încețoșat I. creier because pilulă; un strop ide cafea de-a Feliei- ; mele îmi va face iarăşi ordine în mansardă, la moment.

Sun la birou.

Dau peste Jéremie.

Aud că Tăgârță jubilează din toate puterile ! Dac Mathias n-are nici o noutate în privința fenomenului ra ruia i-am căzut victime Alexandre-Benoîț şi cu mim moş Puțică, dimpotrivă, a găsit-o pe fată ! Când îți spuneam că în anumite domenii e de neînlocuit bătrânul meu César bâțâitorul !

Note:

1 Numele medicului din comedia „Bolnavul închipuit" de loliére.

— Eşti în stare de funcțiune, întreabă domnul Blanc sau va trebui să luăm noi înşine unele decizii ?

— Biet nătărău ! îi arunc eu, închizând telefonul.

Să ia ei înşişi decizii, tembelii! Visează, şi mai multe nu !

Mă îmbrac cum scrie la carte, în culori sobre. Mai cu seamă fără neglijențele spre care înclină toți tinerii din ziua de azi. Când îi văd, nu-mi vine să-mi cred ochilor. Bluzonul slinos, din imitație de piele, jean-ul jegos, plin pe dinainte de pipi, tee-shirt-ul Mickey, cu arsuri de ți gară şi pete abjecte, ca să nu mai vorbim de baschet., murdari şi informi, fireşte, pe care nici un cerşetor nu s-ar încumeta să-i pescuiască dintr-o pubelă.

Țoalele astea le-au devenit uniformă. S-ar socoti dezonorați dacă ar fi văzuți în haină cu o cămaşă.adevărat., şi o cravată, cu pantofi de piele şi mutra bărbierită !

în privnța asta, Bătrânul va rămâne un exemple pentru mandea. Fără să fiu, ca el, pus la paişpe ace, au; avut totdeauna grijă de ținuta mea. Omul bine îmbrăca se bucură de un credit capital (dacă pot spune aşa). L. la bun începu e primit şi ascultat cum se cuvine.

Peste patruzeci de minute, iată-mă la palatul înşfăca torilor, sigur de mine şi dominator.

Biroul mi se află în stare de asediu, din cauză de moş Smiorcăială, tolănit în fotoliul meu pivotant, cu un chişti aprins în fleanca şi gaibaracele la orizontală. Douăzeci u< colegi îl hărțuiesc cu întrebări. Iar el. Desperado al Curca-năriei, sclipăreşte ca un diamant între flotoarele lui tanti Taylor. Zâmbetul său e cel al statuilor de sfinți foarte recomandabili, pe care le găseşti în bisericile din

Italia. E un ce ceresc înăuntru lor, blândețe nesfârşită, o

prodigioasă acceptare f a'ță de toate şi de restul. r

Fiindcă e un subaltern prea conştient de subalterni-tatca lui, se ridică atunci când intru, ca să-mi restituie pcaunul. Dar eu, mărinimos, i-l consacru, cu un gest atât -de plin de noblețe. încât văzându-1, bunul rege Ludovic cel Sfânt ar fi defecaĨ în anteriu.

I Mi-am scos la vedere înfățişarea pentru marile ocazii. Care produce asupra" as'stentei un efect trăznet (efectul fulger nefiind genul meu). Inspectorii adunați aleargă să se lipească de pereți, preschimbați, din instinct, în cariatide. Numai Jérémie nu-şi pierde cumpătul şi rămâne cu mâinile în buzunare, fredonând un cântecel bănănăit, din ținuturile lui cu bantustane.

îndrept asupra asistenței o privire circulară, descriind cu ajutorul tocurilor un 360 de grade despre care nu spun ş|mai multe. Omul are ciudata însuşire de a încerca să se Vindece de murdărire printr-o demonstrație de autoritate.

Cedez şi eu acestei tâmpite şi penibile reacții, atât de jal-Kîce, într-adevăr, deşi nu s:mt nevoia de purificare ; ei, da. priceapă cine poate ! Simțind în mod confuz că, dacă Bun piciorul pe scena prostiei universale, renunț delibe-pat la statutul,meu de om inteligent, pentru a-mi recunoaşte greşeala. Mă cobor, ca să mă condamn eu însumi. Nătărău în chip voluntar, pot încasa mat bine vestejirea Jjumbrei acuplări cu tanti Bérurier. O cămaşă a penitenței, nite să mortifice tot ce e nobil în mine. Aşa că dă-i drumul, Sana ! Fă pe marii şefi vrednici 1 milă, grijulii eu autoritatea lor, cocoțați pe fragila pi-amidă a prerogativelor. Fă pe tembelul, temhslule ! oale că, prin grația divină, vei deveni la rândul tău un prost, în sfârşit încorporat ; eliberat de agerimea inutilă are îți îngăduia. r.ă.tăCleț mîzgălitor de hârtie, să te jrezi chior în țara orbilor. Amin !

S-a lăsat o tăcere adâncă, ignifugată şi perfect etanşă. Aşa că depun pe colțul biroului optsprezece centimetri pătrați din fesa stângă şi spun, simplu, adresându-mă lui Pinocchio:

— Ei bine ?

El îşi suge cu voluptate chiştocul din pănuşă de porumb, galben ca vitrina unei izmene vechi. Are loc o anumită combustie sfârâitoare. Moşul expulzează o țără de fum care îi face să lăcrămeze ochiul cu care nu vede (celălalt e doar „nu prea grozav").

— Am găsit-o după cinci ore şi patruzeci de minute, declară.

Are vocea gâtuită de emoție. Ce mândru e de performanța asta divinul divinator ! Şi pe bună dreptate, cum zice curtea cu juri. Dragul de el !

— Şi cum te-ai prins, nobil bătrân al cărui nume ya fi încris pe frontul tuturor vespasienelor, pentru a le reaminti prostaticilor Franței cine ai fost ?

— Trebuie să recunosc că şansa m-a ajutat mult, declară cu loialitate fumătorul-şobolan-de-canal. Un vech: dicton ne asigură că în meseria noastră...

Dar eu îl întrerup cu blândețe:

— Cesar, iedul meu frumos, aduni toate vechile dictoane, le răsuceşti strâns şi ţi le îndesi în rectum, după ce l-ai uns pe cel dn urmă cu vaselină. Acum treci la fapte, strămoşule !

El îşi scoate relicva de clop, ia asistenţa drept martor şi jubilează arătând spre mine:

— N-o să se schimbe niciodată ! E băiatul cel mai glumeţ pe care l-am cunoscut în poliţie. La începutul ca-rirerei mele, nici brigadierul Brizardin nu era rău ; se arăta deosebit de înzestrat pentru jocurile de cuvinte şi răspunsuri în răspăr. Cred că el a inventat-o pe aia cu „Madame O. Bella-Duncott, care se traduce... (râs pinul-ceros, piţigăiat, precum clinchetul unui clopoleţ dogit).

— Procedează şi cu amintirile cum te-am sfătuit si faci cu vechile dictoane, Pinaud, îi tai avântul, suntem în criză de timp.

Devine grav. Câţiva neuroni paradiţi plesnindu-i în disjunctor, mormăie plouat:

— Despre ce vorbeam ?

— Despre ucigaşa pe care ai izbutit să o găseşti după cinci ore şi patruzeci de minute.

— A, da ! Mi-am făcut următoarea socoteală: dacă fata asta schimbă des camerele mobilate, trebuie să fie în combinaţie cu o aceeaşi agenţie de închirieri, în loc să se prezinte de fiecare dată la câte o alta şi să trebuiască să-şi facă un nou dosar. Aşa încât, prieteni, m-am dus glonţ la Bottin *. Există mai multe pagini de agenţii locative, vă daţi seama. Fără să-mi pierd curajul, am început cu prima. Şi m-am apucat să telefonez directorilor fiecăreia. Tuturor le-am turnat aceeaşi istorie: „Aici Prefectura poliţiei. Căutăm o tânără, în vârstă de circa treizeci de ani, care închiriază în mod frecvent garsoniere mobilate. Această fată a închiriat de curând o altă asemenea locuinţă..." Etc. Notam agenţiile ce pretindeau că au genul respectiv de cliente. După ce sunasem la toate, dispuneam de o listă cu vreo douăzeci de nume şi atunci m-am dus să le fac o vizită. La cea de-a doua unde am ajuns, am şi dat lovitura. Tipii care lucrau acolo au recunoscut-o îndată, în fotografia vârâtă sub nasul lor, pe donzela Smurgh.

Îmi întinde o hârtiuţă.

— Iată adresa agenţiei cu pricina, Tonio ! Pe verso o ai pe aceea a garsonierei unde fata şade de ieri, în strada Muette. îşi spune Hildegard Staube, se pretinde nemţoaică, născută la Koln, şi a declarat profesia de secretară la Frankfurt Bank, agenţia "din Paris ; nu răspund pentru rtografie, fiindcă nu cunosc germana.

Bătrânul constată că, în cursul explicaţiilor, chiştocul i s-a stins. Suflă asupra extremităţiii lui, să-l reanime, dar ca şi cum ar sufla în propriul ţâmburuş, să-l pună în linie de bătaie ! Aşa că oftează şi scoate, dintr-un buzunar fără fund, o brichetă adusă de tăticul lui din războiul din 14: o chestie

de aramă decolorată, cu fitil, şi care, când acţionezi rotiţa, trage un foc de artificii înainte de a-ţi oferi o flacără de lampă de benzină.

Operaţiunea reaprinderii e atât de periculoasă, încât toată lumea îşi ţine respiraţia. Pinuţă îşi apropie torţa de faţă, pe care acest aflux de lumină o face sublimăr I Degeaba şi-a ţuguiat din răsputeri buzele — în cameră începe să pută a păr (din nas) carbonizat şi a bor de pălărie (de fetru) pârlit. Triumfând în această încercare, închide capacul brichetei, dar flacăra continuă să ardă, re-cuzând să moară. Ca să-şi stingă aparatul de sudură, e constrins să-l astupe cu batista. Un ultim miros de ars, şi totul intră iar în ordine.

— Aş vrea să mai adaug ceva, declară Pinaud. Ducân-du-mă să reperez adresa donşoarei Smurgh, am văzut-o pe când ieşea din imobil. Printr-un reflex profesional, pe care toţi cei prezenţi aici îl înţelegeţi lesne, am urmărit-o. A fost mai întâi la o agenţie de voiaj de pe Muette, pe urmă a cumpăi'at de-ale gurii dintr-un magazin le lux. Când s-a întors la domiciliu, un bărbat tânăr se afla la fereastră. După felul cum o urmărea cu privirea, aş pune prinsoare că era vorba de drăguţul ei. Am impresia că m-a remarcat. O senzaţie absolut fugară. Note:

Anuar de comerţ si industrie (n.tr.).

Mi-am văzut de drum. făcând pe prostul, dar e preferabil să nu mă mai arăt prin sector.

Un elan de gratitudine mă face să-i întind mâna. în care el îmi aşază o litră de carne congelată, cu oase, iar eu o strâng ca şi cum ar fi apetisantă.

— Bravo, Cesar.

Şi, întorcându-mă spre slinoşii prost îmbrăcaţi ce ne înconjoară:

— Omul acesta să vă servească drept exemplu, domnilor ! El e sufletul ingratei noastre meserii.

Pinaud plânge.

îi acord un minut de emoţie. După care ţin piept trupelor reunite. O luptă aprigă se dă în mine. împărţit între ceea ce mi-a spus Marie-Jeanne, scumpa supradotată întâlnită printr-o fericită întâmplare, şi buna şi vechea tactică poliţienească, mă chinuie ezitările. Dacă ince'r-cuiesc imobilul şi îi salt pe cei doi, cum îmi comandă logica, risc să nu pot urca spre izvoare. Dacă îi ţin pe cei doi ucigaşi în libertatea supravegheată, aceştia pot, printr-o înşelătorie imprevizibilă, să spele putina şi să mă lase ţuţ.

Ah, cât de greu e să iei o hotărâre !

Şi perplexitatea asta nu trebuie să se eternizeze, fiindcă îmi aduce deservicii prestigiului. Subalternii nu mai cred în şefii indecişi. Simt nevoia să aibă în fruntea lor oameni care tranşează totul fără greşeală.

Timpii morţi, asta da. asta chiar prinde bine în peisaj, arată că the king îşi coordonează ideile. Dar, la dracu'. să nu-ţi. instalezi tabăra în imprecizie ! Asta never l. De^-a dreptul never !

îmi interpelez pe muteşte, micul spiriduş cu simbrie: „Ce hotărâm, isteţule ?"

îmi şopteşte o propunere pe care eu, sincer să fiu, o găsesc frumoasă ca un buchet de violete.

Un val fierbinte îmi aprinde atunci vinele.

— Prieteni, zic, vă clocesc o operaţiune cum n-aţi mai văzut niciodată.

La drum !

*

— Nu crezi că e cam târziu pentru un mutat ? murmură Jeremie, aşezat lângă mine în camion..

— Ziua e lungă, obiectez eu. şi pe urmă hodoroaga noastră are numere de circulaţie olandeze. Când vii de departe, ajungi când poţi.

— Portăreasa nu-i prevenită, n-o să facă tărăboi ?

— Se ocupă Monestier de ea ; e un ins foarte convingător. După informaţiile pe care am reuşit să le obţin, soţul ei lucrează la Renault, la Flins ; în clipa asta, e chiar în schimbul de noapte.

Mathias, înghesuit între o pianină şi o berjeră Ludovic Cutare şi stând pe geanta cu scule, de muncitor la Tour de France, mormăie:

— O să meargă foarte repede.

Camionul greu, de mutări mobilier — „Transporturi Internaţionale Hieronymus VAN AEKEN, BOSCH, Ţările de Jos" rulează paşnic în liniştitul arondisment al şaisprezecelea. Printr-un vizor, privesc defilarea unui Paris pe care îl cunosc bine şi care lunecă, în acest sfârşit de zi, într-o moleşeală burgheză. în marea cabină din faţă stau patru inspectori îmbrăcaţi în salopete albastre. Nici unul nu pălăvrăgeşte. Sunt încordaţi de iminenţa acţiunii. Să juri că-s membrii unui comando cu misiunea de a arunca în aer palatul Buckingham.

I-am ales cu grijă. Fiecare ştie ce are de făcut şi se pregăteşte pentru asta. Gravitatea lor îmi place. Cu excepţia lui Monestier, care a trecut de patruzeci de ani (e nevoie de un sticlete cu mutră serioasă, ca să se „ocupe' de portăreasă) i-am luat tinerei şi zdraveni ; mamă. Doamne, ce mai hamali ! Şi încă blonzi ; iarăşi mamă, doamne, ce mai batavi1).

Iată, cotim pe strada Muette. Căsoiul pe roţi încetineşte. Trage în faţa imobilului ucigaşilor. Prepusse, Un novice, sare din camionul greu, în mână cu un vraf de hârtiuţe multicolore şi începe să „verifice" numărul imobilului. Toate astea într-un mod cât mai bătător la ochi Dacă „clienţii" noştri stau la pândă, trebuie să nu le dăm de bănuit, să nu miroasă, nici un moment, capcana, ori dacă se tem de aşa ceva, să-i liniştim repede prin felul nostru de a ne purta.

Note:

1 Popor germanic ce locuia în actuala Olandă înaint» de cucerirea romană (n.tr.).

Prepusse adresează acoliţilor lui un mare semn de încuviinţare. Şoferul aprinde luminile de avarie. Monestier coboară la rândul lui şi se înfundă în imobil ca să o vrăjească pe cerberă. Ceilalţi doi trec în spatele camionului căruia îi deschid uşile dinapoi. Lumina pudrată cu aur, fiindcă e de acum în declin, ne face să clipim. Ajungeam bufniţe, noi tustrei, dacă mai stăteam mult în fundul afurisitului ăstuia de lădoi. Rămânem la posturile noastre Prepusse a intrat şi el în blocoteţ şi, conform planului dinainte stabilit, se caţără la etajul de deasupra garsonierei, Sună la uşa domnului Vergustin, fost ofiţer de vamă, acurn în retragere, pe care l-am contactat telefonic şi care este de acord să ajute poliţia. Tânărul inspector vorbeşte germana. Spune, într-o franceză chinuită, cum că au venit mobilele din Olanda. Că au întârziat din cauza porcăriei de vamă (strâmbătură din partea bunului domn Vergustin !) Dar, în fine, este de acord să-i aducă sus mobila chiar acum ? Ca să împiedice mai puţin circulaţia ? Pensionarul răspunde că „Bineînţeles, după o zi întreagă de aşteptare într-un apartament gol, acesta-i deranjul cel mai mic". Şi totul e O.K.

Eu jubilez văzând, în imensul retrovizor din exteriorul camionului, convenabil orientat, cuplul ieşit la fereastră. „Drace, îmi spun cu familiaritate, îi găbjim ! N-o să dureze mult. După acel început de anchetă dezlânat, în care unul zicea hăis şi altul cea... Sunt mulţumit de mine. Şi de ceilalţi. De Pinuche mai ales, şi pe urmă de Akour-dide, care a aprins lanterna. Şi de micuţa eurasiatică, atât de isteaţă, care şi ea m-a ajutat să văd limpede. Mulţu-"mit de băiatul femeii de serviciu portugheze, mic şi viteaz iubăreţ precoce.

Perechea nu rămâne mult timp la geam ; fata.se grăbeşte să se retragă. Tipul mai stă o clipă. Nu pare neliniştit. E căzu) să spun că pe trotuar s-a şi instalat un tal-jjtneş-balmeş de zile mari. O oglindă înaltă, cu picior, un şifonier olahdez fotolii de piele, o maşină de spălat somiere îmbrăcate în pânză de sac. Furnicar. Inspectorii încep să cocoaţe mobilele la bietul moş Vergustin, şaptezeci şi şapte de ani, dar cu minţile acasă. Văduv. O fată călugăriţă. Semănături în cutii mici. Creşte muşchi bizari, are marota tasta străbunul, de parcă n-ar fi şi aşa destul de mucegăit el însuşi. Dar nu — nişte copii cu toţii, patriarhi au ba. Hobby-ul ! Al lui sunt lichenii din Nordul îngheţat, acolo unde cormoranii nu se duc nici măcar să se găinăţeze. Unde, în materie de viaţă animală, poţi găsi doar infuzori {târâtori ; sau nici atât.

Mutatul începe. Tactica e simplă — creăm un baraj de «nobilă deasupra garsonierei şi altul dedesubt, astfel încât ucigaşilor să le fie tăiată orice retragere.

Prepusse vine să ia din camion un mic birou cu serr e, stil secolul al XVIII-lea.

— Operaţiunea A terminată, zice, acum e rândul stru.

Mă benoclez prin marele retro ; nobody la fereastra căloşilor ; aceştia, deci, n-au cum ne vedea. Sărim din odoroagă.

Portalul. Privire spre lojă. Monastier o flirtează pe irtăreasă — grăsulie micuță, bună de flirtat în zilele ^ând metresa ta de mahala a pierdut trenul şi nu vine să lustruiască.

Notează că nu merge prea departe. Genul: „Ştii că nu lăți deloc rău, în genul dumitale ?" Cau:..Mi-aş da al treişpelea salariu ca să 'ajung în locul soțului matale!" Cobzăreli de doi bani, ce mai ! De la gagicari de baie, cum se- zicea-odată,- pe vremea când lumea umbla şă se spele, duminica, în stabilimentele concepute pentru. în plus şi cu săpunelul şi prosopelul, ca la hotelul Mon Bijou.

Sub portal, demnul Blanc, Mathias, Prepusse şi mandea înhățăm o canapea de cel puțin trei metri cincizeci lungime. Şi tuspatru nu suntem prea mulți ca să târâm catafalcul de-a lungul etajelor. Ajunşi pe palierul tâlharilor, tânărul Prepusse îmi arată uşa acestora. Bun, va să zică ; de vreme ce am aranjat cum trebuie şmecheria, facem în aşa fel încât să înțepenim canapeaua. Care se loveşte de uşa lor. înjurăm, azvârlim nişte „Mein Gott, mein Gott", lipsite de orice valoare, având în vedere că doar Mathias care e poligon, ciripeşte neerlandeza. Efectul nu întârzie să-şi arate roadele. Uşa sfârşeşte prin a se deschide puțintel, atât cât îi îngăduie lanțul de siguranță. Zărim un colț de față femelă. O voce ne aruncă, indispusă:

— Dar ce se întâmplă, Dumnezeule ?

Mathias explică în olandeză că târfa asta de canapea nu poate trece de scară. Fata ne răspunde în germană, fiindcă e alsaciană de origine, iar limbajul mâncătorilor de varză l-a învățat de la bătrânii ei, prin osmoză. Prepusse îi înlocuieşte, în limba lui Schiller, explicațiile ba-tavice ale Roşcovanului. Toate astea compun un realism de cazi pe spate. Mathias îi spune ceva lui Prepusse. Prepusse răspunde că „ja, ja" şi îi traduce damicelei:

— Dacă ar fi posibil să deschidă uşa, ca să împingem nu numai colțul canapelei la ea în cameră şi să putem lua virajul.

La care jupanul donzelei îşi aduce şi el mutra '

— Ce vor mamei ucii ăştia ?

— Să deschidem nițel, ca să-şi poată învârti monumentul.

Tipul ricanează:

— Dacă şi ăştia mai sunt hamali ! N-au decât să ridice canapeaua pe 6 dungă. '

Pe urmă nu mai zice nici pâs, întrucât Mathias i-a lucrat la țanc, stropindu-i, aproape drept în bot, cu unul dintre gazele acelea drăguțe, al căror secret îl deține şi care ne-au fost atât de: folositoare în Harlem, în cărticica mea precedentă.

Mână de maestru, ce să-ți spun ? Ca un fulger. Brațul întins, ținând un cartuş metalic „Fsssssstttt, îngeraşul meu". Trosc ! Cei doi gâfâie de câteva ori, cu

disperare. Apoi se prăbuşesc. Cu o izbitură de umăr, smulg lanțul de siguranță. Deloc greu,e de ajuns să tragi uşa spre tine şi să te înfigi în ea țeapăn.

Mathias îşi plasează pe nas o mască mini şi intră primul în garsoniera căreia se duce să-i deschidă larg ferestrele, ca şi ferestruica de la baie, ca să provoace un curent curățitor.

Se întoarce puțin mai târziu.

— Aşteptați câteva minute înainte de a pătrunde, ne sfătuieşte.

împart ordine către echipă: '

— Duceți înapoi materialul, tipilor ; misiunea reuşită sută la sută. Mîine o să stropim performanța.

Docili, ei operează în sens invers. Jeremie, Roşcovă şi măndel intrăm în posesia împrejurimilor. începem să pregătim trezirea ucigaşilor, punându-le cătuşele (e rândul lor sa aibă dreptul la ele !). Apoi îi târâm în garsoniera propriu-zisă, un colțişor cochet, unde trebuie că- ți pică bine să înşurubezi o donzelă operațională.

— Avânt şi energie, scumpilor, legați-le şi umblătoarele ! recomand.

întreprind o percheziție ultra a locuinței. Descopăr două puşcoace mari cât coapsa mea, două perechi de cătuşe, un purcoi de parale, pe care renunț să le mai număr şi o foarte sofisticată trusă de spărgător care lucrează prin blocuri.

O dată aceste formalități îndeplinite,i-i arăt lui Mathias pe cei doi.

— Mai au mult până să se trezească ?

— Depinde de organismul lor. Cu siguranță că fata va dormi mai mult decât bărbatul. Să zicem că o oră, cel puțin.

Mă apropii de telefon, să-l anunț pe Bătrânul. Acesja uită.

—Bravo, micuțul meu drag ! Şi încă fără vărsare de ânge !

Pentru o clipă, coboară glasul:

— Apropo de sânge... Presimt că se pregăteşte o căcănărie. Şi cum el întârzie

să continue, risc un:

— Vă ascult, domnule director !

Nu prea e joyce ce are să-mi zică. Ba chiar excesiv de'neplăcut, o ghicesc după cum îşi drege glasul, încurcai

— Afacerea asta ține de mediul diplomatic, San-Antonio. Eşti cumva singur ?

— Eu nu, dar timpanul meu da, puteți vorbi.

îşi curăță din nou țeava aruncătorului de gunoaie.

— Tocmai am ținut un consiliu de război cu instanțele cele mai înalte... Cu instanțele absolut cele mai înalte, San-Antonio. De aici rezultă, conform părerii unanime, că nu trebuie să aibă loc... ăă... nici un proces al asas-sinilor ; şi nici... ăă... o anchetă, înțelegi ?

Fac pe zăpăcitul:

— Atunci trebuie să-i punem în libertate, după ce îi obligăm să ne promită că n-o iau de la capăt, domnul e director ?

Moşul se oţărăşte ! Tonul îi devine aspru.

— ‚Nu mă înțelegi, San-Antonio ! Se cuivne să... Să-i interoghezi pe oamenii ăştia la maximum. Pricepi ce vreau să zic ? La maximum. Şi pe urmă să-i faci să dispară fără gălăgie. Accidentele de maşină nu sunt pentru câini.

— Adică, ricanez, trebuie să găsesc nişte ucigaşi plătiți ca să-i suprim pe aceşti ucigaşi plătiți ?

Bătrânul izbucneşte într-un hohot de râs care sună la fel de fals ca monedele de plumb.

— Ce nostim ! Ce spirit ai, micuțule ! Ei bine.... ăă..., într-adevăr, ai rezumat dorințele guvernului nostru....

— Dorințe neformulate, desigur ? insist eu.

— Fireşte ! întru totul neformulate.

— Vă pot pune şi eu o întrebare, patroane ?

— Oricâte vrei, copilule, băiețelule, bebeluşule.

— Drept cine mă luați ? îi trântesc, exact înainte de a proceda la fel şi cu telefonul.

Alexander Branlbitt, prim-ataşat (de asemenea moravuri) al ambasadei V.S. la Paris, apăsă pe interfonicul cu mustață centrifugată.

— Să intre Ben Wilby ! aruncă el scurt.

Era un quinquagenar înalt şi atins de cuperoză, cu părul de un blond aproape roşcat, cu ochi spălăciți, cu fruntea plină de cute ca a unuia care se străduieşte, la umblătoare, dar e al dracului de constipat.

Un drapel american, nemaiauzit de decorativ în suportul lui pentru umbrele, desăvârşea mobilarea funcțională a încăperii.

Noid venit semăna cu un reprezentant al prânzurilor la plic (goleşti unul într-o jumătate de litru de apă caldă şi obții o savuroasă rață cu portocale ori un cuş-cuş cu toate ingredientele). Avea în înfățişare ceva de ins jerpelit şi totodată de spion, care te deconcerta. Costumul lui uşor părea să fi petrecut şaisprezece nopți în transsiberian, iar cămaşa descheiată la guler că a făcut drumul dus şi întors.

Purta o pălărie de fetru, cum aveau „Incoruptibilii" în serialul cu Elliot Ness. Nu se sinchisi să o scoată decât după ce se aşezase în fotoliuldin fața interlocutorului său.

— O urgență, Dick ? întrebă.

Dacă şobolanii ar vorbi, glasul lui ar fi fost de şobolan. Chițcăia în loc să se fornăie. Se uita la ataşat cu un aer detaşat, dar privirea îi era atât de arzătoare, încât îl incomoda totuşi pe vizaviul său.

Peste câteva clipe, nu mai avea înfățişarea unui reprezentant al halelii false, ci semăna cu un cerşetor sau un copoi new-yorkez neglijat.

— O chestie bizară, Ben !

Ca orice ins al cărui timp este preţios, Alexander Branlbitt intră de-a dreptul în subiect:

— Ieri am primit vizita unui bărbat, un francez, care îmi propunea să-mi vândă un secret.

— tn jobul dumitale, trebuie să se întâmple deseori, obiectă vizitatorul.

— Mor puţin decât îţi * închipui. Tipii de mare anvergură se duc să bată'la uşile potrivite, nu la cele ale ambasadelor.

— Ceea ce înseamnă că guguştiucid dumitale nu e un campion.

— Un tip ciudat. Te ia repede cu frig pe spinare dacă încerci să-l priveşti în adâncul ochilor. Băiatul ăsta i-ar lichida, cu siguranţă, pe mă-sa şi pe tat-su pentru o cutie cu bere, când îi e sete. Pretindea că deţine un secret uluitor care, după el, valorează un pachet de dolari uite-atât de mare ! Dolarul nu mai e ce-a fost, dar continuă să stârnească apetitul...

— Un ţâcnit, aşa-i ? emise Ben Wilby.

— Nu. Fiindcă trebuie să-ţi spun, bătrîne: după ce am raportat despre asta superiorilor, a rezultat că sferele noastre oculte aflaseră de existenţa unui asemenea secret şi că el le interesează mai mult decât tot ceea ce îţi poţi imagina. Scumpele noastre „capete gânditoare" au socotit chiar drept miraculoasă intervenţia tipului. S-au aplicat să sfârâie precum chibriturile şi mă însărcinează să merg mai departe în tratativele cu băiatul. E posibil ca acesta să fie un neserios, dar e posibil şi să nu. Istoria a dovedit că, foarte des, nişte nene ajunşi la unaghie erau posesori ai unor chestii susceptibile să modifice soarta lumii, iar anumite guverne au avut proasta inspiraţie de a nu-i lua în serios. Şi pe urmă îţi închipui un individ atât de îndrăzneţ încât să vrea să vândă gogoşi la o ambasadă ca a noastră ? Cu atât mai mult cu căi musafirul meu avea o mutră şmecheră cât o sută de maimuţe.

— Bun, alunei lotul merge de minune, remarcă Ben ; ce mai am eu de făcut în povestea dumitale, Dick ?

— Aşteaptă ! Tocmai că nu totul merge ca pe roate. Îmi dădusem întâlnire cu omul, la ora nouă seara, într-un bar de pe Champs-Elysees, ca să avansez cu tratativele ; dar n-a venit. Lucru cu atât mai surprinzător, cu cât el însuşi a insistat în ceea ce priveşte urgenţa târgului. El a cerut întâlnirea. L-am aşteptat până la zeCe şi jumătate ; degeaba. Speram să capăt veşti de la el la ambasadă, in dimineaţa asta, dar nimic.

Va să zică, dacă înţeleg bine, contezi pe mine să

ţi-l găsesc pe fanfaron.

— Afirmativ ! răspunse Alexander Branlbilt; se dădea în vânt după limbajul de boy-scout.

— De unde demarez ?

— De la trei elemente, dintre care unul, în mod sigur, eo scorneală — numele lui, vreau să spun. A spus că se cheamă Regalo ; dar asta pute a pseudonim. Totuşi nu trebuie să neglijăm nimic. Al doilea element: barul unde mi-a stabilit întâlnirea, Le Mazagran, ne putem imagina că îl frecventează, mai mult sau mai puţin, nu ?

— Nu e sigur, răspunse cu prudenţă Ben Wilby. Şi al treilea element ?

Un zâmbet radios, de învingător olimpic plecându-şi capul, de pe cea mai înaltă trapiă a podiumului, pentru a-şi primi medalia, lumină cuperoza diplomatului.

— Fotografia lui ! răspunse, deschizând sertarul. Poate nu şti dar, în fiece birou din ambasadă, un dispozitiv ingenios permite filmarea şi înregistrarea pe magnetofon a oaspeţilor noştri.

îi întinse celuilalt un portret de mărimea 13^18. Wilby începu să-l scruteze concentrat.

— Ai dreptate, spuse, omul ăsta e un ticălos de cea nud joasă speţă.

— Puţin îmi pasă — daeă-i in măsură să ne vând" ceea ce mi-a propus.

— Este, cumva, exclus să aflu şi eu despre ce-i vorba ? întrebă neglijent Wilby.

Alexander se gândi.

— La urma urmei, nu, şi te-ar putea ajuta la cer-

cetări. E vorba de un truc în stare să opereze transferu-

rile de personalitate. '.'.

Celălalt se încruntă.

— Ce înţelegi prin asta, Dick ? Să mă ia dracu' dacă mă prind la ceva în privinţa gadgetului dumitale.

— îţi înţeleg stupoarea, Ben ! După cât se pare, e... să zicein că e o chestie care produce permutarea „eului profund" a doi indivizi. Astfel, dacă noi doi am servi drept cobai, ar fi posibil ca dumneata să moşteneşti com-

; parlamentul meu iar eu pe al dumitale.

— E o ţăcăneală, nu ?

— Absolut. Dar îţi dai seama de implicaţii, când se poate efectua... ăă... operaţia ?

Rămaseră pe gânduri o clipă. Apoi Wilby se smulse din scaun şi se grăbi să-şi îndese pe cap găina, ca dintr-m film de serie B.

— Mi-ar plăcea să pot viziona şi asculta înregistrarea acestei ciudate vizite, declară el.

— O.K., aăresează-te Pamelei Curtis, ea se ocupă de asta.

Se despărţiră.

Noaptea era apăsătoare. Cu mirosuri grele, zgomot de trupuri, tărăgăneli fără sfârşit.

Cuplul nu şi-a dat prea bine seama de situaţie. Ce nu pricep cei doi este de ce, după ce au fost descoperiţi şi neutralizaţi, nu sunt întemniţaţi.

Ceea ce îi nelinişteşte grozav pe domnul şi doamna fiinţaşi cu simbrie.

Cu atât mai mult cu cât nici nu li se vorbeşte. Nici o întrebare nici un cuvinţel. Sunt abandonaţi, aşa încătuşaţi, pe covorul din garsonieră.

La capătul unei ore, fata a vrut să protesteze:

— Dar, în sfârşit. Dumnezeule mare, cine sunteţi şi ce vreţi ?,

— Fleanca ! Am făcut eu, domol, cu un aer absent ca unul care caută ceva şi este pe punctul de a-l descoperi.

Şi fiindcă piuia, i-am ordonat lui Jeremie să-i pună căluş. Ştie de minune s-o facă, slujindu-se de un colant tal domnişoarei, găsit într-un sertar al comodei. O sileşte să deschidă gura, strângând-o de nas şi îi plasează, în Ifleanca fermecătoare, colantul răsucit în prealabil ; i-l 'petrece pe după ceafă şi îl înnoadă "Strîns în dreptul gurii. -Impecabil ! Dacă s-ar organiza concursuri internaţionale "e pus căluş, domnul Blanc ar înhăţa cupa !

înainte de a se cărăbăni, băieţii de la „mutări mobilier populaţie" mi-au adus o mare cantitate de tinichele burduşite cu mâncare şi băutură. Cum s-ar zice, putem, rezista unui asediu !

Mathias l-a fotografiat pe jupan înainte ca acesta sâ se trezească şi i-a luat şi amprentele degetare, cum spune Grasul după care a spălat putina. Un ceas mai încolo, îi pica identitatea ucigaşului, iar el mi-o telefona: „Jean-Jacques Auberenvillel, născut la Cleromant-Ferrand. Iată-i isprăvile, pe scurt: fiu de comerciant, studii mai degrabă strălucite, dar plin de instiente murdare. în cursul unei încăierări, a despicat pe jumătate craniul Uliul coleg, şi a fost trimis la şcoala de corecţie. începînd de aici are loc repriza decisivă a meciului său. La ieşirea din şcoala de corecţie, se duce la Lyon, se înhăitează cu nişte borfaşi, participă la spargerea unei bănci şi e înşfăcat. Patru primăveri la mititica ! E de crezut că la başca îşi făureşte o filozofie nouă, fiindcă după executarea pedepsei dispare în natură şi nu se mai vorbeşte de el. I-a căzui fisa că lumea infractorilor nu-i de nasul lui. Omul e un individualist. Devine ucigaş plătit.

Ascult rezumatul pe care mi-l face Mathias şi continui să-l privesc pe insul culcat la picioarele mele. Şi el se chiombeşte la-mine. Drace, ce mutră de ticălos are băiatul ! Cruzimea firească îi e atenuată de nedumerirea care-l roade. îşi pune întrebări şi nu îndrăzneşte să ni le transmită. Prea mândru. îi e ciudă că s-a lăsat găb-jit ca un maimuţoi. Orgoliul lui a încasat un bombeu ţeapăn. Fiindcă e inteligent, are şi instinct. A înţeles că pentru ei doi pute urât de tot. Planul meu e fără greş îndată ce tot acest circ se va termina^ mă voi întoarce la Marie-Jeanne. Mă bântuie floricica asta galbenă !

Jeremie îşi deschide o cutie de coke şi o gâlgâie. ' — Nu ţi-e sete ? mă întreabă.

Note:

1 Auberge en viile — han la oraş (ii.tr.).

— Nu, dar ar trebui să ne faci ceva de îmbucat, fiule. Explorează proviziile.

— Pate, pui rece, brânză ?

— O.K.

— Şi, desigur, bei şi vin.

— Desigur. Roşu.

N-avem decât roşu, pentru că tu ai făcut lista şi nu-ți place alb ! se strâmbă nea schwartz.

— Tu nu bei vin deloc, aşa-i ? arunc eu.

— Ba aş vrea.

— Atunci ce te ia grija că nu e alb ?

Bine. Ne dăm seama de inutilitatea conversației noastre. Stăm aici, punem la cale o mare lovituri bizară şi ne hârâim ca doi şcolari gata să se smotocească din cauza culorii bomboanelor lor pe băț.

Pe timpul cât clămpănim,. pornim televizorul, ca să ascultăm jurnalul de opt seara. Vreau să aflu dacă sc difuzează comunicatul meu. Da ! Băieții îl etalează chiar în a doua poziție, imediat după aiurelile iraniene. „Noutăți cu privire la asasinarea ambasadorului din Toufoul-kan ; poliția are convingerea intimă că domnul Tabîtâ Hungou a fost ucis fiindcă deținea un secret de o importanță capitală. Mai este aproape sigur că secretul i-a fost smuls prin tortură de către ucigaş şi că acesta ar fi si stabilit unele contacte cu scopul de a negocia vânzarea..."

Mă benoclez la cei doi în timpul cât durează respectivul bla-bla, pe care îl ascultă cum te văd şi mă vezi. având în vedere că aparatul lucrează cât îl ține tubul ca-tolicț cum zice Beru). Privirea schimbată între ei instinctiv. Cât ai zice peşte, fătuca Smurgh şi-a întors mutra către elefantul Bibi al ei. 1 se citeşte, pe ce i-a mai rămas din chip, o oarecare buimăceală. Aubergenville, în ceea ce-l priveşte, se trage la față, pe nepusă masă.

Eu şi cu domnul Blanc continuăm să tragem de pui. Colegul preferă aripioarele, ceea ce pică bine, dat fiind că măndescu are o predilecție pentru pulpe (în cazul de față, a şi în altele, gusturile nu se schimbă).

Faptul că rămânem imperturbabili creează o ambianță ummplită pentru cuplul infernal.

După ce am ras şi jumătate din cammembert-ul extra. „pătruns până în inimă", cum zis brânzarii, mă trag nițel înapoi, satisfăcut de această masă pe cinste.

— Şi, bineînțeles, tot negrul trebuie să strângă restu-|le ! exclamă acru domnul Blanc. «

— Ba nu, spun eu, sărmanul negru se va trânti în otoliu şi va vedea Columbo la tele, în timp ce marele icălos de alb va juca rolul de picolo.

Şi uite-mă făcând pe micuța cameristă, ducând farfuriile, paharele şi tacâmurile la chiuvetă, unde le spăl de mântuială. Există în chicinetă o maşină de spălat vase, dar nu merită să o pun în funcțiune numai pentru atâta şi, de altfel, nici nu ştiu să umblu cu ea.

— Am nevoie să merg la toaletă ! face deodată Au-bergenville.

Nu-i răspundem. Ridică tonul:

— Auziți, ăia doi ? Trebuie să mă slobozesc.

Mă întorc în garsonieră cu mâinile roşii şi umede din cauză de Mir supraactiv pe care, probabil, l-am folosii în exces.

— Defechează ! îi zic. Cine te împiedică ? Ai o gaun la locul potrivit, după câte ştiu ?

Tocmai asta şi nu altceva pune moț stuporii lui. Mă duc să mă aşez pe canapea, nu departe de Jeremie. Insul începe să mârâie:

— Doar n-o să mă lăsați să mă spârcâi în țoale ! Oftez:

— Jeremie, pune-i şi lui botniță, n-am chef să n< spargă t;mpanele cu problemele lui intestinale.

Domnul Blanc se supune, grație unei alte perechi d> colanți. Fata are o liotă de ăştia.

Vizionăm programul până la telejurnalul de noapte care repetă ce s-a spus la cel de la ora opt. După care ne pregătim de culcare.

Verificare a legăturilor şi a cătuşelor. Iau notă că fata a făcut pipi pe ea, cum se zice pe la noi. Ceea ce înseamnă că sunt gata să accepte orice. Ființele căror., nu le dai posibilitatea nici să mănânce nici să facă restul, ajung repede la capătul deprimării. Nu simt pentru cei doi nici compasiune, nici regret. E de ajuns să evoc cadavrul torturat al nefericitei sale Excelențe, ca să-rm alung din inimă orice urmă de milă. Aceste două ființe sunt nişte călăi sadici, lipsiți de orice bun simț. Nefiind un adept înverşunat al legii talionului (Beru spune a ga-lionului) găsesc totuşi că e drept i*§ tragă şi el ponoasele. Deşi cînd mă gîndesc că Bătrînul, cu o voce linişti*, fără pic de emoție, exact ca şi cum m-ar fi anunțat cț nu-i plac sardele în salata de Nisa ; mi-a poruncit să-i neutralizez de tot, mi se taie respirația. Ce-o să fac cu aceşti doi oribili după ce-mi voi fi dus misiunea la bun sfîrşit ? Mister. Va trebui ca moş Achille să-şi găsească alți hingheri.

Domnul Blanc doarme primul. Am hotărât să împărțim noaptea pe din două. El va soili de la zero la patru, eu după aceea, de la patru la opt, dacă nu cumva zorile mă vor scoate din scutece mai devreme.

O las mai moale cu becurile, fiindcă doar o lămpiță cu jupón e de ajuns pentru a lumina încăperea. Cu haina aruncată, cu bărcuțele scoase din picioare, bine înfipt într-un fotoliu, pun la cale un vis, cât se poate de şucar, cu ochii deschişi şi în cursul căruia pornesc în călătorie, într-o țară a soarelui, alături, de micuța Marie-Jeanne. Ii cumpăr rochii uşoare ca petalele de nalbă roşie şi facem dragoste într-o cameră climatizată, ale cărei ferestre dau spre o mare albastră.

Când ar o damicelă în cap e mai rău decât dacă o ai pur şi simplu. Iţi prezinţi cu încetinitorul mormane de fragmente de film. Fiecare diferă prea puţin de cele-lalte. Dar un progres există. O dată ea stă pe pat, în formă de „Y" cât se poate de grec, iar tu eşti îngenuncheat în furca desfătătoare. Altă dată, te afli paralel cu ea, îi ridici piciorul drept şi i-l trimiţi, delicat, pe Pollux într-o expediţie speologică. Sau... Drace, o să-ţi reinventez Kama Sutra. Amorul e o veşnică invenţie — altminteri nu există nimic mai jalnic. Şi orele trec...

Bărbatul dormea într-un pat cu lăţimea de cel puţin trei metri şi aşternut cu cearşafuri brodate somptuos. Soneria cvasi melodioasă a telefonului îl trezi. Trebuie că ţârâia de mult timp, fiindcă omul avusese un vis cu mai multe episoade, desfăşurat în decorul unei catedrale unde avea loc o căsătorie princiară — sau poate chiar încoronarea unui rege ? Totul era numai poezie şi muzică, de o amploare solemnă.

înainte să deschidă ochii, oftă şi-şi. mişcă buzele. Cu
un gest infailibil prinse întrerupătorul volant, de la capa-
tul patului. O „pară", după moda veche, din acaju încer-
cuit cu fildeş. „

Lum.na roz a veiozei reuşi să-l dezmeticească de-a binelea. Fără grabă, ridică receptorul telefonului aşezat lângă lampă.

Recunoscu îndată vocea. Vocea Mrbătească, aspra
şi rece.

— Te-am trezit ? întrebă ea de-a dreptul, fără ca interlocutorul să-şi fi rostit, numele.

— Nu-i nimic, răspunse.

— Te-ai uitat la informaţiile televizate ieri seară?. — Nu, făcuomul. Cât e ceasul ? "

— Aproape două.

La celălalt capăt al firului, interlocutorul nocturn
reluă:

— Mi-e teamă să nu avem probleme cu tipul însărcinat cu operaţiunea pe care o ştii.

Deodată fostul adormit se trezi pe deplin, devenind de o luciditate ascuţită.

— Ce fel de probleme ?

— Cred că şi-a făcut clientul să se spovedească înainte de a-l trata. Nu mă surprinde ; când am aflat că insul acela a fost zgâlţâit îngrozitor, am avut o presimţire. Chestia asta nu intra în cadrul a ceea ce îi cerusem. Era făcută pe gratis. Or, eu nu am multă încredere în actele gratuite. Mai ales de felid ăsta.

— Dar nu putea prevedea că...

— Presupun că insul s-a speriat şi i-a propus un târg ; dar prietenul dumitale nu putea încheia aşa ceva, şi atunci a recurs la mijloace energice.

— Acest tip nu-i prietenul meu ! protestă omul. Valetul dumitale îți e prieten ?

Nu primi nici un răspuns. Simțea crescând mânia interlocutorului şi se temea de ea.

— Eşti sigur de ce spui ? întrebă.

— Sunt ipotezele poliției.

— O ipoteză, aşa cum îi arată şi numele, poate fi foarte departe de realitate.

— Ar fi de dorit ; totuşi trebuie, de urgență, să luăm măsurile ce se impun.

— Adică ?

— Să-l împiedicăm pe tipul cu pricina, să vorbească. Ştii unde se află? - Cel interpelat simți că-l ia cu fierbințeli.

— Deocamdată nu. E un vulpoi şmecher ; de regulă, îşi schimbă domiciliul după fiecare afacere rezolvată.

— în cazul ăsta, cum faci să intri în contact cu -el ?

— După câtva timp, îmi indică noul său loc de întâl-

nire. _ . :

— Aşa încât acum ai pierdut legătura ?

— Pentru o anumită perioadă, da ! conveni cel din pat.

— Perioadă lăsată la bunul lui plac ! scrâşni celălalt. Să ştii, Morlon, chestia asta trebuie pusă la punct fără întârziere. Presupun că mai ai în dosare şi alți... tehnicieni ca el ?

— Ca el poate că nu, fiindcă e un profesionist adevărat.

— în cazul ăsta, găseşte un amator în stare să lămurească^ situația sau rezolvă totid chiar dumneata. Se pare că, în ceea ce priveşte anumite lucruri, eşti cel mai com-

petent om din Franța ?

Urmă o nouă tăcere încărcată de gânduri mohorâte. Insul de la telefon reluă:

— Ei bine, ca în gluma aceea veche, acum eu o să dorm, iar dumneata o să te frământi, Morlon ! Salut!

Şi închise.

Morlon făcu la fel. Apoi se ridică şi se duse la baie. să înghită câteva pastile. Oglinda de deasupra chiuvetei reflectă o mutră deloc agreabilă, pe care el se sili să o contemple. Se îngrăşase din nou, mai pierduse din păr, iar pungile de sub ochi i se umflaseră. în curînd trebuia să meargă iar să-şi vopsească favoriții lungi fiindcă, după numai opt zile, începuseră să redevină suri.

La ora patru, deoarece tot nu mi-e somn iar visul continuă să-mi fie drăguț, decid să-l las să doarmă pe Jeremie care, dimpotrivă, lucrează pe nări din răsputeri.

Când ai stingătoarele de lumânări de un asemene calibru, sforăitul e o îndatorire. Nasometrul domnulu Blanc îmi aduce aminte de hornul gigantic, din tablă înnegrită, al unui hotel din Courcevel (nu mai ştiu care, dar nu te poți înşela: e în apropiere de o potecă).

Dinspre pereche vin mirosuri urâte. De data asta, cu trecerea timpului, cei doi afumători de carne omenească şi-au dat drumul din plin. Iar eu jubilez, fiindcă şi bietul moş Hungou se scăpase cât îl ținea pijamaua, sărmănelul, atât de lare îl speriaseră şi-i făcuseră numai rele ticăloşii ăştia.

O lumină palidă începe curând să dea târcoale în spatele obloanelor. Aud un zgomot ca de grăunțe agitate într-o sită (cu mine, măi amice, beleaua ți-e găsită, şi îmi trebuie ceva timp până să înțeleg că e ploaia care face aşa. Today, mahomedanul ne spune rahat şi se păstrează pentru marile stropeli ce plutesc dincolo de cumu-lus, nimbus, petrus, amin ! E ploaia de vară peste Paris, îmi cam place. Parisul sub ploaie e o poezie de Verlaine, cred eu.

Reveriile-mi răzlețe încetează să mai aparțină visului, pentru a deveni senzații delicate. Să fie duhoarea pestilențială a celor doi ? Dar şi eu încep să nu mă mai simt curat, trupul se deteriorează al naibii.după o noapte de veghe, crede-mă. Ce dugheană fragilă ! Te dai mare şi tare, şi pe urmă, vezi, în câteva ceasuri miroşi urât, devii delicvescent în propriile boarfe.

Nu ştiu dacă amanții teribili au dormit vreun pic, fiindcă nu mi-am prea făcut griji din pricina lor. Calculez cum să mă debarasez de ei după ce am obținut ceea ce sper. Rațiunile de stat — nimic nu e mai înspăimîntător. îi fac pe oameni să ia cele mai rele hotărîri. Şi după, ajunşi înapoi, la viața obişnuită, cum se aranjează seniorii guvernanți să-şi împace conştiința ? Să n-o întorci că sunt lipsiți de aşa ceva ; toată lumea târâie câte una de colo-colo. îmi închipui că, la unii, „ticăloşiile de stat" trebuie să iasă la suprafață. Să bălăngăne ceva în ei. Să-i împiedice să moară în condiții igienice. Pe mine unul văd de pe acum cât de tare mă sâcâie porcăriile mele de biped nu prea gânditor. „Păcatele tinerețelor" de care vorbesc bătrânii: şterpeleli, minciuni, fete borțoase, înşelăciuni, insulte, tot tacâmul. întregul pachet de rufe murdare, pe care nu ajungi niciodată să-l speli pe de-a întregul şi nici cum se cuvine. Perşii, Orna, Ajax 1 — cucu ! E ca scârboasa pată de sânge de pe cheia de la şifonierul lui Barbă Albastră. Trecutul e calabalâcul tău, secătură ! Răscumpără-ți o nevinovăție, fii bun apostol, creştin a-ntâia — îți va rămâne mereu oglinda, să te silească să cobori privirile.

Ora cinci, apoi şase...

Strada se trezeşte, cum cânta bunul Dutronc.

Cartierul îşi capătă viteza de croazieră.

La şapte. îl trezesc pe all black. Face un zgomat de avion căruia i se acționează aerofrânele, şi două bile albe, mari ca nişte geamanduri de ştrand, i se ivesc pe fața întunecată.

Se zgâieşte la tavan, se ridică într-un cot.

— E rândul meu ? murmură cu glasul lui Armstrong, cântând Hello, Dolly.', când zilele îi erau pe sfârşite.

— Am lucrat eu şi în schimbul tău, blondinule !

îşi dă seama că ziua a venit,- şi cu multă ploaie, ca s-o facă mai puțin veselă. Privire profesionistă către pereche.

— Domnul şi doamna au stat cuminți ?

— Nu prea văd cum ar fi putut face amor.

Jeremie pompează zece metri cubi de aer cu uriaşa lui gură de ventilație.

— Dar aici pute. bătrâne !

— Deoarece clienții noştri s-au scăpat pe ei. — O să fie o plăcere !

— N-ai decât să-ți înfigi câte o pernă în fiecare t nară ; tocmai bine. avem două !

Cască şi profită că are gura cât o şură ca să-mi [arunce la sfîrşitul traseului:

Note:

1 Cunoscute mărci de detergenți (n.tr.).

— Eşti prea de tot, bătrâne ! E gata cafeaua ?

— Mi se pare că vrei prea multe ; ți-ar plăcea, poate, ă mă duc să cumpăr şi nişte cornuri ?

— Nu, dimineața mănânc smochine stropite cu ulei e măsline. Uleiul de măsline e secretul sănătății.

Se-duce în locul acela apoi, de vreme ce tot e la baie, îsi oferă un dus. Ăsta joacă de-a dreptul „Noapte de Prinț" la amicul Aubergenville ! M-aş duce să pregătesc o cafea în timp ce negrul se abluționează, dar mă tem de cei doi golani.

Aşa că rămân în fotoliu, cu şalele străbătute de durere, cu privirea usturându-mă de atâta veghe *.

Fătuța Elodie constat în mod clar că a ajuns la caoătul liniei. De câtăva vreme se zvârcoleşte, se tânguie, îmi aruncă priviri înnebunite. In fond, nu-ți trebuie prea mult timp ca să-i aduci pe răi la discreția ta.

încetul cu încetul, tânguirile i se prefac într-un țipăt continuu. Privirea îi rătăceşte, într-o semi-neb"unîe. O să dea drumul unei crize de nervi păpuşica.

Domnul Blanc se iveşte, gol pe sub un prosop de baie bleu, de culoarea spanacului.

— Damicela face tărăboiul ăsta ?

— Are draci ! zic eu liniştit. Nu merită să te îmbraci imediat, Tarzan, putem face o cafea â poil1 ; o ştiu, fiindcă am încercat şi eu, într-o dimineață, la o doamnă ;< cărei bonă avea zi liberă.

Având în vedere că i-am acordat o întreagă noapte de somn, se duce în chicinetă fără să protesteze.

Tânăra Şmurgh îşi continuă concertul. Jupanul se sticleşte la ea neliniştit, încercând să o încurajeze cu privirea, dar ea — sufletul ! Plezneşte şi atâta tot.

Mă apropii de Aubergenville.

— Dacă pipița continuă să protesteze, o să-i radem o injecție, îl anunț.

Şi adaug:

— Una adevărată, ea aia de li se face potăilor ce nu mai pot fi vindecate, te prinzi -ncotro bat ?

încuviințează.

— îți scot botnița, potoleşte-o. Inutil să zbieri, vei muri înainte să-ți fi terminat țipătul.

Dezleg colantul care-i slujeşte drept zăbală. L-a ros cu dinții mâncăcioşi şi e năclăit de bale.

Dacă cred că expresia ține de franceza corectă, dar Ce-i cri asia ? Dacă ai şti cute mai am, ți-ai scoate placa, să zâmbeşti mai larg.. SA NA.

* ă poil: „în pielea goală" şi totodată „la mare fix" (n.tr.).

' — Ascultați, face nițel patetic, dacă vreți ceva, spuneți. Ce aşteptați ? — Treaba mea !,

— Pentru cine lucrați? Nu sunteți de la poliție procedeele voastre nu seamănă cu ale sticleților.

E bine copt T.M. Belu. Ca un avocado 1 pe sub cuirasa negricioasă, burduşit de o carne ce seamănă cu caca de bebeluş şi care ar avea acelaşi gust fără sosul cu oțet de care e întovărăşită.

Eu ~~ fată împietrită. Mut. Tactică mare. Tăcere _ niciodată nu-ți voi putea vorbi îndeajuns despre ea. băiete — numai asta contează. Ți se caută ceartă, eşti înjurat, cineva vrea să te frăgezească ? Reacționează şdar în tăcere. Oamenii sar la tine, cel mai adesea, fiindcă ie spui una şi alta. Opunându-le însă dispreţul tăcerii ce-i mai încaleci, amice ! O, la, la ! Apostolul îi dă înainte:

— Lucrați pentru americani, ai ? Hei, iată că devine interesant.

— M -au filat când am ieşit din ambasadă şi vor să-mi scoată secretul fără să arunce un dolar, nenorociri ! Bine, o să vi-l pasez secretul ăsta de rahat ! Numai ă, după aia, va trebui să ne lăsați, dracului, în pace.

u v-am făcut nimic, mititica, şi cu mine. Pur şi simplu ă propunem un târg. Şi dacă vă hotărâți să ne-o dați ub coadă, o.k„ înghițim cacialmaua, nefiind călare e situație.

Un timp mă uit aiurea. Pierdut în "isele de peste oapte. Ştii, aşa trebuie să fiu al naibii de impresionant, '-aş fi crezut niciodată că am un aer cumplit. Aubcr-enville s-a năpustit de-a dreptul în breşa pe care a ezut că o întrezăreşte.

Note:

1 Avocado: avocat fr.-fruct tropical comestibil.

Faptul că a fost scos pe tuşă n halul ăsta de către o echipă eficientă în care e şi un egru l-a făcut probabil să-i bănuiască pe americani, pița ! Ieri a vrut să negocieze descoperirea şi s-a du_s... yankees. Şi acum îi sare în ochi faptul că şmecherii a vor să-l facă poştă, în patru labe. Imploră:

— Bine, vă dau secretul. Tot ce ştiu. Ce altceva mai bun aş putea face ?

Mă înorc spre King-Kong, care, imobil, ascultă cu urechile ciulite, deşi oricum le are mari ca şi nările.

— E un carnet pe masa de joc, notează ce o să spumi tipul.

Jérémie se leapădă de prosop şi se supune. Mățiguşul îi e mai puțin întunecat decât restul trupului, şi se bălăn-găne ca trompa unui elefant la promenadă.

Ia loc la masa frumos mar chetata, pe care se află un joc de cărți ce trebuie că le servea celor doi ticăloşi ca să-şi treacă timpul.

— Gata, i-am dat dramul ! anunță el. Aubergenville începe să vorbească, smiorcăindu-se.

Are, deodată, aerul unei lichele mărunte, dintr-o mare mahala suprapopulată.

O maşină se opreşte în strada Muette, în fața imobilului locuit de Regalò şi Blanche-Fleur ; un Renault 11, negru, uşor veştejit pe la aripi şi la paraşocurile care au paraşocat prea mult.

Un omideț purtând o găină stil Incoruptibilii, o lasă, dezinvolt,- în stânga maşinilor parcate la trotoar. Se numeşte Ben Wilby (ceea ce ai şi presimțit) şi mai degrabă jubilează, având în vedere iuțeala cu care a ştiut să-l găsească pe nenea cel trecut pe la ambasadă. O anchetă la barul Mazagran, pe Champs-Elysées. Fotografia insului, scoasă din buzunar, şi-a arătat roadele. Nimeni nu-i mai îndemânatic decât Ben Wilby. Nimeni nu se pricepe ca el la tras de limbă. Fără să pară că o face. O gentilețe de mai mare dragul, cum vă spun. Aproape că, atunci când nu ştii nimic, ai născoci ca să-i faci plăcere. La bar, un chelner l-a pus în legătură cu un muşteriu care trebuia să-l cunoască pe gorobetele din poză. La drept vorbind, nu-l cunoştea personal, dar îl ştia pe vărul cumnatului bicicletei lui băiatu'. Toate bunele operații polițieneşti sau parapolițieneşti trec prin genul acesta de indivizi şi urmează aceleaşi meandre. De groază ca alergătură.

O plăcere. Omul care l-a văzut pe omul care l-a văzut pe omul care l-a văzut pe tip l-a paraşutat peste un al n-lea. Pe scurt, în cursul serii, a ajuns la precedenta garsonieră a cuplului, în strada Magellan. Plasă ; păsărică se cărâbă-nise în ajun.

Dar nu-ți poți imagina cât de bătăios e Ben Wilby. Are colții încovoiați, înțelegi ? Chiar să vrea să sloboadă prada, o dată ce şi-a înfipt dinții în ea, nu mai poate s-o facă !

Cât ai zice peşte, în fața imobilului pe de strada Magellan a reperat-o pe bătrâna paralizată, proptită la fereastra ei, la parterul de peste drum. Doamna Bromw-ski, ca să nu-ți ascund nimic. Văduvă de o veşnicie, aflată în îngrijirea fiicei sale care lucrează la Ministerul Proiectelor.

Dimineața, înainte de a pleca la slujbă, aceasta din urmă o instalează pe scumpa ei mămică la deschizătura ferestrei. De două ori pe zi, portăreasa imobilului, care are o cheie, vine să o ajute pe doamna Bromwski să-şi rezolve micile necesități şi să-i dea de băut.

Ben Wilby s-a repezit drept la bătrâna paralitică. Fiica se întorsese acasă şi confecționa vinete prăjite {stropite cu un sos consistent de tomate, foarte usturoiat, nu mi-ți spun decât atâta !) Cu manierele lui delicioase, şobolanul de America le-a cucerit pe doamne. După zece minute, aflase despre taxiul venit să-i ia pe cei doi. Unul mare, pe măsura calabalâcului cărat de aceştia după ei. Un Renault Espace, conform descrierii.

Mai departe, pentru Wilby a fost floare la ureche. Peste două ceasuri, îl găsise pe şofer şi ştia că omul depusese perechea pe strada Muette. Avea ezitări doar în privința numărului. Dar îşi amintea bine că deasupra portalului se afla un ecuson de piatră, fiindcă era vorba de o clădire frumoasă, de la începutul secolului.

Aşa că acum e aici, lângă hodoroaga prost parcată, cu dopul caraghios bine înfipt pe țeasta de şobolan, beno-clându-se la locul unde se află negustorul de secrete.

Intră în casă. Loja portăresei e pe dreapta. Două trepte de marmură, mă rog frumos, şi o uşă de sticlă la care ți-ai petrece frumoasele duminici la țară, în reşedința secundară.

Ben Wilby ciocane la geamul de jos. O zăreşte pe păzi-toarea imobilului (portăreasă se cheamă doar aceea din locuințele modeste). Tanti nu se dă înapoi de la nimic: cacao cu lapte gras, pâine prăjită, cu unt şi pe deasupra şi cu dulceață ! Salut, caloriilor ! Nu-i de mirare că s-a rotunjit, draga de ea !

O deranjează peste măsură această inoportunitate, în plină savurație. Oamenii ăştia, e de ajuns să fii păzitoare de imobil şi cred'că-şi pot permite orice! Bodogăne un „Intră". Şi nenea intră fără măcar să-şi scoată pălăria. Păşeşte spre masă, binişor. Degeaba i-a aruncat ea un „Ce s-a întâmplat" ca să încerce să-i frâneze înaintarea, să-l țină la distanță de tartine, el continuă să se apro-pie, bădăramd. Are un zâmbet, de ecleziastic luteran, plin de un altruism deşănțat.

Se opreşte lângă ea, cu mormane de scuze, precum că a deranjat-o. că de n-ar fi fost vorba de ceva important, vezi bine, drăguță doamnă... Are un accent. Englezesc ? îşi frământă mintea păziloarea,

Priveşte, înmărmurită, foaia de cincizeci de firfirici care a apărut, în tovărăşia untierei, pe fața de masă. Auzi, ce-o fi trăgând nădejde nenea ăsta ? S-o percuteze la un astfel de preț ? Să-şi ofere o mică suzetă matinală ? E plină lumea de obsedați, pe cuvânt !

Dar nu, generosul donator îşi expune cu multă gentilețe problema. Poftim ! Şi exhibă fotografia noului locatar al garsonierei. Iată încă unul — hotărât lucru, chestia devine insuportabilă. Destul că ieri seara şi-a vârât coada şi poliția in persoana unui inspector-fante, care a sechestrat-o un ceas întreg pe doamna Vitruve 1 (îi dau această poreclă ca să le fac plăcere unor camarazi de-ai mei care mă vor înțelege) ; şi încă în aşa hal, încât, la un moment dat, a riscat să-i strecoare o mână in jurul feselor, textual ! încât biata de ea şi-a şi închipuit clipa când îi va da de înghițit, pe ncmcsiecatc, în camera de (daturi. (Ce-i drept, i-a cerut o întâlnire sâmbătă after-noon in Cartierul Latin. Numai că se întreabă dacă se va duce. Sâmbăta nu e simplu, fiindcă bărbatu-săv nu lucrează, iar fetița nu se duce la şcoală. în fine, poate

Note:

1 Vitruve — pronunția franțuzească a numelui celui ma! celebru arhitect roman, Vilruvius.

că va aranja să-i trimită pe iată şi copilă la cinema, să vadă Cenuşăreasa, fiindcă polițaiul pare dat naibii şi, când mergi pe patruzeci, nu trebuie să laşi să-ți scape o rangă țeapănă.)

Aruncă o privire spre portretul noului locatar. Dăscălită bine de Monesiicr şi temându-se de poliție, scutură din cap.

— Nu-l cunosc, nu l-am văzut niciodată !

„Huia !" gândeşte Ben Wilby, în americană. Nimeni nu dă lecții de strâmbături unui macac de soiul lui. îi detectează după miros pe cei care mint. Se vede, mai dihai decât imobilul ei împuțit, că putoarea asta îl duce de nas. Deci „negustorul de secrete" locuieşte, într-adevăr, aici. Nu insistă.

— Atunci, scuzați-mă, m-am înşelat, zice.

Madam Vitruve e, într-un fel de nedefinit, mâhnită, Bumaşca galben-verzuie de pe masă îi stârneşte remuş-cări. Ar vrea să-i ofere ceva tipului pentru biştarii ăştia. Măcar să pălăvrăgească puțin cu el, ca să nu fie atât de trist.

Când a ajuns la uşă, ea, onestă, îi aruncă:

— Uitați de asta.

Asta este bancnota. El face un gest dezinvolt şi pleacă.

*

« *

După ce a scris tot, Jeremie îmi întinde bloc-notesul ca să verific dacă textul e conform declarațiilor lui Aubergenville.-Recitesc documentul olograf, smulg cele două ici le împăturesc cu grijă şi le vâr în portmoneu.

Una la mână ! Şi încă de o importanță capitală. Nu ne-am pierdut vremea. într-un cuvînt, aş putea considera misiunea mea încheiată. Nu i-am găsit şi neutralizat pe asasinii Excelenței Sale Tabîtâ Hungouu ? N-am recuperat eees ce a îndreptățit torturile aplicate bietului om ? Oricare altul decât dibaciul Sana s-ar întoarce acasă pentru a sorb. şampania victoriei.

Dar nu. Deviza comisarului este: totdeauna mai mult ! Nu e de ajuns să ai esențialul, trebuie să cucereşti şi nesemnificativul. Şi ce înseamnă nesemnificativ, tont cu tiv ? Hai să-ți spun, tont străbun ! Aici, nesemnificativul este esențialul. Adică adevărații asasini: cei care au dispus omorul şi i-au angajat pe ucigaş şi pe femela lui. Auber-genville a fost executantul. Eu îl vreau pe autorul concepției. Nu mă interesează atât zidarul, cât arhitectul.

— Pune-i din nou căluşul gunoiului ăsta ! îi ordon domnului Blanc.

Celălalt e înnebunit.

— Dar ce altceva mai vreți ?

— Pe cel sau cei care te-au plătit să-I lichidezi pe ambasador, îi spun. Eşti în măsură să ne dezvălui numele ?

Cu o mutră plouată scutură din cap, în semn că nu.

— Atunci să aşteptăm, oftez.

Dar nu spune mai mult, fiindcă Jeremie îi pune o botniță zdravănă.

Abia a terminat, că sună telefonul.

Ridic şi mormăi un „Ascult" evaziv.

E portăreasa. Am convenit cu ea să ne cheme imediat ce se va întâmpla ceva, indiferent ce. Îmi povesteşte, jubilând, că un tip mărunțel, cu o pălărie caraghioasă şi. un accent puternic, pe care îl crede englezesc, a venit să întrebe de Aubergenville. Nu-i ştia numele, dar avea fotografia lui. Ea a pretins că nu-l cunoaşte, şi insul a plecat fără să mai insiste.

îi răspund că bine a făcut şi închid. îl iau deoparte pe domnul Blanc pentru a-l pune la curent. El rânjeşte:

— Ai feştelit-o, cât eşti de comisar, bătrâne ! în materie de feşteleală, ai feştelit-o grozav !

— Explică !

— Nu puteai să postezi un inspector pe lângă pipiță ? L-ar fi luat în filaj pe tipul despre care e vorba.

Douăzeci de puncte pentru negru ! Are bibilică artistul ! Sub lâna lui de aur se ascunde o nestemată.

Dar nu asta contează, ci faptul că trebuie să ies cu fața curată.

— Bravo, nătăfleață ! Pentru ca tipii care îl caută pe pungaşul ăsta să-l miroasă din capul locului pe omui nostru şi să-şi dea seama că li se întinde o cursă j

Crezi că n-au şi înțeles-o ?

— După ce ?

— După faptul că portăreasa a mințit. Şi atunci, din două una, polițaiule cu preț redus: ori au crezut-o şi vor merge să caute în altă parte, ori n-au crezut-o şi ştiu că i s-a cerut să mintă.

— Această cerere ar fi putut fi formulată de locatarul însuşi, nu-i aşa ? Nu uita că tipul se ascunde. E de la sine înțeles că o mituieşte pe portăreasă pentru ca ea să pretindă că nu-l cunoaşte.

Dar nu-i convins. Şi mandea nici atât.

Ştii,, e greu să-ți asumi operațiuni de un asemenea calibru. Apar găuri ca în şvaițer. La şvaițer mai merge: le haleşti împreună cu restul; şi chiar au gustul cel mai bun. Am cunoscut un individ cu dare de mână care nu mânca decât aşa ceva şi arunca restul. Trebuie să fii pervers ! Să nu te temi de ziua de mâine, cu revoluțiile în plină desfăşurare, nu ?

Asta-i situația, fiecare cu țâfna lui. Noroc că eu am instinctul meu. Conştiința şi instinctul vor fi fost cele două mamele ale carierei mele.

Sunt încrezător. Simt că nişte chestii s-au pus în mişcare ; portăreasa tocmai mi-a confirmat-o. Totul e ca, la momentul oportun, să nu ratăm ocazia.

Şi telefonul sună din nou.

Ridic receptorul.

— La aparat !

E Bătrânul. In toată majestatea. Radios, scăpărător, pomădat, supt (la) ca o banană. Ce zici, e matinal Suveranul Poncif.

— Ei bine, dragul meu, cum îți merge ?

— Sunt unele indicii că putem sconta în curând pe nişte noutăți, îi răspund.

— Perfect, perfect. Ia spune-mi, Antoine, în privința formalității finale, ce pare să-ți displacă atâta...

— E de-a dreptul dincolo de competențele mele ! i-o

lai.

— Fie, fie ! în fond, ai o fire sensibilă. Dar problema |e rezolvată, am aici pe cineva care îşi va asuma... sarcina.

— Să-i fie de bine !

— Ți-l dau la telefon, ca să vă puneți de acord.

Auzi ? Ce-.şi închipuie Tataia ? Că-i voi preda călăului ales de el pe cei doi asasini ai mei legați fedeleş ? Ca să-i ducă în căruță până la eşafod ?

Dar înainte de a avea timp să protestez, receptorul a trecut în altă mână. Vocea stridentă a Grăsanului îmi trâmbiță (din Aida) timpanul, la gura țevii.

Uimirea mă tace să mă bâlbâi.

— Beru ! Tu ! Te-ai vindecat ?

— Sută la sută, răspunde el. Am fost intr-o stare cam ațoasă (asta vrea să însemne comatoasă, desigur, în cursul căreia visam că eram tu, tipule ! Conduceam ancheta, mă întorceam la maică-ta care îmi dădea să mănânc lucruri grozave: mă culcam cu servitoarea ta spaniolă, ce mai, tot ce faci tu în viața curentă ! Donzelele îmi săreau de gât. Scriam tâmpenii, într-un cuvânt, duceam viața ta.

— Şi ți-a trecut ?

— Ieri, la sfârşitul zilei. M-am simțit ca mai. înainte strălucitor, numai că un pic obosit. Doctorii voiau să mă mai țină în spital tot tuşii, şi a trebuit să-l fac arşice pe un găligan de infirmier care, înainte să-l fi întâlnit eu, se credea bărbat solid. Apoi m-am întors at home. Berthe a mea era tristă, ceea ce o apucă rar. Mi-a spus că duce lipsă de tandrețe, drept pentru care am despăgubit-o. Pe urmă ne-am dus la restaurant, la Finfin, în arondis-mentul al treisprezecelea. Dacă îți aduci aminte, ăsta e un king al caltaboşului şi al cârnăciorilor. Ştii, e acolo o servitoare mărunțică şi cam prostuță, Marthe ! căreia, în timp ce serveşte, îi strecor un deget în păsărică. Ne-am întor;-aeasă. am mai tras o porție de zbenguială şi am horăit până azi la şase. Aşa că iată-mă la domnul director, proaspăt şi bine dispus. Mă informez că ai pus mâna pe tipii care m-au măcelărit şi i-au făcut de petrecanie ambasadorului. Bravo ! Numai că, ce nu înțeleg, e că refuzi să-i lichidezi pe cei doi nemernici, Tonio, pe când domnul director ți-o cere. Eşti în plină menopauză sau ce ? Nişte ucigaşi torționari — şi domnul face nazuri. Lasă că vin eu, artistule ! Eu unul sunt pentru legea blacheului. Am chiar un proiect pentru a face să dispară această vermină prea scârboasă. Camaradul meu, „Juma' de fudulie'", face compresii la maşinile vechi, stricate. Un Cadillac de 15 metri, când iese din presa lui, devine un bibelou de pus deasupra căminului: După ce-i trecem pe tipii ăia prin uzina amicului, o să-i oferim văduvei lui Tabîtâ Hungou să-şi facă din ei pandantive.

în sfârşit, încheie, în pana de salivă, de cuvinte şi oxigen.

— Ai idee ce ți s-a întâmplat, Grasule ? îl întreb.

— Vrei să zici, în direcția cu starea mea cam ațoasă ?

— Ai căzut cumva' în cap ? Ai luat L.S.D. ? Te-a fermecat un vrăjitor hindus ?

Tăcere scurtă.

— Nimic, bătrâne, doar mi-am privit clarinetul. Am făcut un pipi mic şi m-am întors la birou ! Şi apoi, văzân-du-te, am leşinat, asta e tot ce pot să-ți spun.

— Ai băut ceva, te-a manipulat vreo tipesă ?

— Nimic ! E un mister.

— Bun, atunci ascultă, o să-ți încredințez una din misiunile după care te înnebuneşti: o să te duci să te ascunzi la o portăreasă. Nu e ăsta sportul tău favor ?.

— în materie de slujbă, e un bun prilej să revin ia condiția mea obişnuită, convine el. Neroada ta are ceva carne de unde s-o apuci ?

* *

Numitul Morlnn avea o particularitate: îi plăcea la nebunie patul lui şi se scula foarte târziu. în dimineața aceea dormi cu atât mai mult cu cât fusese trezit în toiul nopții de o veste proastă, însoțită de amenințări ne formulate, dar obsedante. Pe urmă, după ce luase „măsurile", îi fusese greu să adoarmă la loc.

înainte de a răspunde la telefon, privi ceasul. Pen-duleta electronică având cifrele roşii arăta ora douăsprezece zero opt. Ridică receptorul.

— Gamiani, anunuță interlocutorul.

Dintr-un salt, bărbatul corpolent, se ridică din pat, ănă ajunse să şadă pe pernă.

— Ei ?

— S-a făcut, i-am localizat pe omul dumneavoastră şi pe şoricelul lui.

Morlon arboră un zâmbet imens şi slobozi un vânt de uşurare. Patul enorm îi dădea încredere. Era un fel de ambarcațiune vastă şi delicată, care îi îngăduia să străbată viața într-un mod confortabil. în timpul zilei se gândea adesea la ea, cum ai visa la o recompensă meritată, vigilentă, totdeauna în măsură să te vindece de eforturi. Se înviora visând la odihna de seară în acest pat de trei metri, mai mult lat decât lung (ceea ce era culmea !) Deşi indiferent în privința sexului, patul constituia totuşi pentru el unica voluptate.

— Eşti detectivul particular cel mai dibaci din Franța, îl felicită Morlon. Nu te întreb cum ai reuşit să acționezi atât de rapid.

— într-adevăr, e mai bine să n-o faceți, țin la secretul metodelor mele. Păsărelele dumneavoastră îşi au cuibul în strada Muette, la numărul 319.

— Aşteaptă, să iau ceva de scris. -

Morlon se ridică gemând. Arăta grotesc în imensa lut bluză de pijama, ale cărei poale îi ajungeau până la genunchi. Se apropie de un birou şi notă informația. După care se întoarse la telefon.

— Când aş putea trece să vă prezint factura ? întrebă cu răceală interlocutorul. Vă dați seama că a trebuit să pun pe picioare un dispozitiv absolut excepțional, pentru a obține rezultatul în numai câteva ore. Am avut la lucru şase lipi, domnule Morlon, şi cu tarif de noapte !

— Vino când vrei, servitorul meu îți va înmâna plicul. Voi adăuga chiar o supraprimă pentru rapiditate.

— Mulțumesc. A ! Trebuie să vă mai spun ceva: nu sunteți singurul care îi caută pe cei doi.

— Ştiu ; poliţia se interesează mult de ei.

— Nu vă vorbesc de poliţie, Morlon, căreia nici nu i-am zărit urmele, ci de un tip bizar, care avea aerul că lucrează pe contul lui. Un omuleţ cu o pălărie de fetru demodată şi un uşor accent american.

Pe Morlon îl cuprinse frica.

Accent^ american ! Oare ticălosul de Aubergenville o fi smuls, într-adevăr, secretul ambasadonului şi o fi încercat să-l vândă americanilor ? în cazul ăsta, trebuie acţionat rapid ! Deosebit de rapid !

Propria-i piele era în joc !

Aşa cum convenisem, imediat ce ajunge la portăreasa „noastră", Beru îmi telefonează.

— Ai em on ză aicea, băiete ! îmi zice în engleză.

— Stai pe loc, sosesc !

îmi scot cravata, pun haina pe spătarul unui scaun şi apuc o sacoşă din chicinetă. în felul acesta, voi semăna cu un locatar sculat târziu, care se duce la cumpărături. Genul profesor celibatar, în ziua lui liberă sau artist pe-derast care nu lucrează decât suplimentar, în cursul nopţii şi în anii bisecţi.

Când sosesc la madam Vitruve, Grăsanul e în curs de instalare. Dama începe să se vaite puternic, cum că a început să i se facă acru de atâţia poliţai! Invadată de peste tot, mulţumesc frumos ! Mai ales de copilaşul ăsta gras, a cărui cea dintâi grijă este să-şi lepede încălţările şi care îşi vântură picioarele împuţite: o fabrică de ciment, o tăbăcărie şi o crescătorie de porci reunite în ace-laşi sector.

Enormul nu se vexează. Zâmbeşte fin, sigur de victoria lui finală. Ştie că, o dată scoasă la iveală coada lui uriaşă, de măgar, cerberul va cerberiza mai încet. La început va scoate nişte strigăte de spaimă, apoi va cădea pe gânduri, va combina dozele de gresaj, lansându-şi singură provocări. Un instrument de o asemenea amploare î Ar vrea să verifice dacă e în stare să-l găzduiască, numai de probă. Nu din viciu, o, la, la ! bineînţeles că nu ! Din simplă curiozitate, cum îţi spun. Totdeauna aceeaşi tactică la Beru. Le obţine pe damele astea graţie delirurilor lor intime. Pe măsură ce trec minutele, ele uită de picioarele lui murdare, de unghiile în mare doliu, de toate mirosurile lui redutabile, care fac să se prindă milk-ul în lăptarii !

Scula lui Alexandre-Benoît e o valoare sigură. Un plasament garantat, ca un spărgător de gheaţă pentru expediţiile polare.

Acum, înaintea marelui miting cocoşesc al Majestăţii sale Teribili sune, potolesc vociferările portăresei, afir-mându-i că va avea dreptul la o despăgubire materială pentru cooperare. Statul francez nu e câinos. Ai văzut Rainbow Warrior1 cum mi ţi-a fost plătit catch2 ! Şi pensia pentru văduva fotografului explodat ! Franţa spune prostii, dar plăteşte. Şi adesea plăteşte fără să fi spus prostii, fiindcă aşa e natura noastră, uşor de păcălit. Un taler de cerşetor fluturat — şi hop, traversăm strada ca să-i dăm ceva !

Dintr-o dată, la perspectiva de a căpăta parale, doamna Vitruve îşi pune surdină, fandosindu-se numai că, pentru bărbatul ei, e o situație delicată, s-o vadă petrecându-şi zilele în tovărăşia unui bărbat. Este bărbatul ăsta polițai, fie, dar în fond rămâne nu mai puțin bărbat, aşa-i ?

Ipocritul de Matahală face pe bonzul-apostol. Un polițist, bucățica mea scumpă, este aproape ca un duhovnic care ar fi preot, o asigură el. Nu fiindcă a făcut jurământ de castitate, dar pentru că ştie să-şi înfrângă dorințele. Chiar dacă are un toroipan a-ntâia, nici nu se clinteşte ! îl strecoară de-a lungul piciorului, chit că pe urmă 11 şi leagă, să nu se mişte.

Aşadar emoțiile damei find potolite, ne izolăm în camera Vitruvei, pentru o discuție tehnică. De la bun început, Mamutului îi place grozav locul. îl găseşte intim şi propice, ca să nu mai vorbim de patul larg şi jos.

— Grasule, fac, adună tot ce a mai putut rămâne ca amintiri în că'pățâna aia plină de talaş şi povesteşte-mi faptele şi gesturile tale, din momentul când ne-am despărțit, în strada Meissonnier, până când ți-ai făcut act-a intrate remarcabilă în biroul meu din Turnul Ascuțit.

Conştient de gravitatea lucrurilor, se aşază pe patul unde pariez că, în curând, se vor săvârşi adulteruri năval-

Note:

1 Vas al organizației ecologiste internaționale Green Peace, aruncat în aer de francezi în vecinătatea insulei Mururoa, deoarece se opunea efectuării experiențelor nucleare franceze în zonă. 2 Catch (a înhăța) în loc de cash (bani gheață) (n.tr.).

nice. îşi ia capul în mâini, ca pe o cochilie, şi îşi proiectează filmul în ralanti.

— închiriez un taxi ca să ajung la ambasada Toufoul-kanului...

Evocă domol, precizând fiecare gest. Vizita în apartament. Este primit de soția ambasadorului. Aceasta pare că nu se simte bine. Ştirea o doboară. Apare o damă de companie, pe care el o ajută să o ducă pe stăpână în camera acesteia. Prevenit de urgență, primul secretar intervine... Pune întrebări. I se răspunde. Toată lumea pare consternată de vestea acestui asasinat şi nimeni nu-şi dă seama care ar fi mobilurile. Un om ca Excelența Sa ! Aşa şi pe dincolo... Aproape un sfânt ! Un înțelept ! Iată ce reieşea: un înțelept.

Şi jos, în birouri, toți i-au repetat acelaşi cuvânt.

Polițaiul cel gras merge, în buiestru, până la capăt.

Negativ ! Anchetă de rutină, fără incidente.

După tipicul obişnuit.

— Nicăieri n-ai băut sau mâncat ceva ? insist.

— Nu ! Că,.. Tace.

— Ah ! Ba da !

Nu-i decât un cosor de elefant Rotofeiul ; şi memoria o are de acelaşi calibru.

— Ca să fiu sincer cu franchețe şi să-ți spun totul, băiete, când mi ți-am ajutat la transportarea ambasadoare! în camera ei, am cronțănit un dulce din care avea o cutie întreagă pe măsuța de noche. Ştii tu, porcării de-a-lea orientale, rahat-lokum. Erau unele roz, altele verzi, galbene, gelatinoase, cu zahăr pudră şi cu gust de petale de trandafir ; dar eu prefer petalele pe care mi le" făcea pe din dos mistr.es Chatemouille1, cînd o vizitam la bordelul ei clandestin din capitala noastră de județ. între noi fie vorba, băiete, constat cu regret că specialitatea asta se pierde. Frivolele din ziua de azi nu mai au atâta tragere de inimă. Când vine vorba să-şi mai folosească şi ele limba, încep să protesteze — şi mă întreb de ce. Totuşi era simpatic, aşa-i ? Şi nu făcea rău nimănui. Dacă erai gâdi-licios, s:mțeai chiar o anume desfătare. O, toate astea

Note:

! „Păsărică" umedă (n.tr.)*

rămâneau doar nişte aperitive, evident, însă dragostea e un tot.

— Deci ai halit un lokum ?

— Păi nu-i o crimă !

— Te-a văzut cineva operând ?

— Nu, era o întreagă nebunie. Le adusesem o veste al dracului de murdară.

îi dau instrucțiuni Grăsanului şL plec, gânditor. Nu reuşesc să-mi dau seama cum se face că am avut de suferit şi eu de pe urma transferului de personalitate.

Doamna Vitruve confecționează spaghetti bologneze

— Vine soțul la masă ? o întrebă.

— Nu, fiică-mea. La vârsta ei, stinge, nu alta.

Sunt de părere că poate să mai adauge un pachet de Panzani în apa fierbinte, fiindcă ştiu eu un nene care se va năpusti în haleală cu dinții lui de şapte leghe ! Nu bănuieşte cumătră, dar va avea o surpriză !

Ca măsură de prevedere, înainte să cobor, am luat cheia garsonierei. Prudență, prudență !

Abia apuc să deschid, că mă izbeşte o senzație ciudată.

Era un cartier al Parisului unde bântuia o faună jalnică, alcătuită în principal din şomeri tineri, loviți de vagabondaj. Trecând de perioada ajutorului de şomaj, abordau acest soi de anticameră a decăderii care e viața celor lipsiți de locuință. Fiindcă aceste viitoare epave cunoşteau adevărata mizerie, cea care constă în a căuta în în fiecare seară un loc unde să-ți petreci noaptea: in» trare de metrou, portic de casă dărăpănată, teren viran, pod. îşi asumau riscul să cerşească, stângaci, cu priviri fugare şi fraze care o luau pe de lături.

De multă vreme, Morlon reperase locul şi hotărâse că era un posibil heleşteu de unde, în caz de nevoie, putea fi recrutată o mână de lucru ajucătoare.

îşi opri maşina la marginea zonei dubioase, după C2 o parcursese în toate direcțiile. Ca un om cu fler, îşi şi reperase prada: un tip de mai puțin de treizeci de ani, cu trăsăturile marcate de un început de alcoolism, dar a cărui îmbrăcăminte arăta că nu abdicase complet şi că lupta încă pentru a-şi păstra un rest de v fățişare „civilizată".

Se îndreaptă agale spre el. Când ajunse în dreptul res-pectividui acesta murmură foarte încet:

— N-ați putea să mă ajutați ? Am ajuns în stradă.

Morlon se gândi că societatea îşi făcea prematur mustrări de conştiință şi că, atâta vreme cât oameni vor debita asemenea rugăminți în fața altora, nimic nu era pierdut.

Pentru moment, carența aceasta îi convenea. Sperase că va fi interpelat de omul ajuns în derivă, la fel cum un liceean speră să fie racolat de prostituata care îl face să fantazeze.

Se opri şi îl măsură cu interes pe sărmanul individ. Era neras de mai multe zile, iar părul castaniu spre roşcat îi crescuse in lațe pe ceafă. Câțiva pistrui îi ciuruiau chipul, în jurul ochilor cam tulburi. Purta blue-jeans țepeni şi spălăciți, un pulover grosolan de lână, în tonuri brune şi un bluzon de pânză care fusese alb la origine, dar devenise de un penibil gri-elefant. Ploaia fină ce cădea fără încetare întuneca totul. Tipul putea a jeg umed. în privirea abătută i se citea disperarea, care curând avea să dispară pentru a lăsa locul unei hidoase acceptări.

— Ce nu merge ? îl întrebă Morlorn, pe un ton compătimitor.

Celălalt îşi avea povestea gata pergătită. O recitise de mai multe ori şi pregătise şi un rezumat eficient. Provincia, vine la Paris cu tânăra lui soție. Şomajul. Ea îl părăseşte.

Morlon asculta, dând din cap.

Când acela, încurajat de interesul pe care i-l acorda interlocutorul, termină, el îi puse o mână pe umăr.

— Voi încerca să fac ceva pentru dumneata. Pentru început, ia impermeabilul meu, eşti ud leoarcă.

Şomerul deveni neîncrezător.

— Dar, domnule, e nou-nouț \

— Dacă ar fi fost ponosit, nu ți-l ofeream, ripostă Morlon.

îşi scoase haina de ploaie şi insistă pe lângă celălalt să o îmbrace.

— Sunt mai gras ca dumneata, dar cum dumneata eşti mai înalt; e perfect, declară Morlon.

Se dădu un pas înapoi, ca să aprecieze efectul. Haina îl face pe om, fiindcă, în această somptuoasă gabardină, vagabondul părea deodată aproape „confortabil".

— Şi acum, vrei să câştigi cinci sute de franci? îl întrebă Morlon.

Nu aşteptă răspunsul.

— E Vorba pur şi simplu să mergi să duci o scrisoare cuiva şi să i-o încredinţezi personal. Acest cineva o citeşte, îţi dă răspunsul şi dumneata vii şi mi-l aduci, fiindcă te voi aştepta în maşină, în colţid străzii lui.

Uluit de brusca dărnicie a soartei, omul îl urmă pe Morlon până la automobil, unde luă loc. Morlon scoase un plic din cutia de mănuşi şi i-o întinse vagabondului.

Pe plic era scris la maşină un nume: Aubergenville.

Morlon demară.

— E pe Muetie, explică el. Purtarea mea îţi poate părea surprinzătoare, dar află că, dacă recurg la un mesager care să remită scrisoarea, este pentru că am probleme grave cu destinatarul şi nu ţin să dau nas în nas cu el. Or, timpul mă presează...

Dar celuilalt i se rupea în paişpe. Puţin îi păsa lui de problemele grăsanului chelbos. Nu se gândea decât la cele cinci sute de franci promise şi la impermeabilul nemaipomenit, pe care ar fi putut scoate tot atâta de la^ telal. Făurea proiecte umile, realizabile graţie acestei bogăţii neaşteptate.

*

* *

O senzaţie ciudată care mă ia de nas, imediat ce s-a deschis uşa, o schimbare a ordinei din garsonieră.

îmi fulgeră pe retină. îmi spun, în răstimpul unei scânteieri: „Aubergenville nu mai e la locul lui, iar Jeremie a dispărut."

Dar numai atât am vreme să gândesc, fiindcă uşa îmi scapă din mână, trântită cu putere de cineva care stătea în spatele ei. încasez o lovitură fenomenală în urechea dreaptă. Miriade de aştri de toată frumuseţea îmi constelează spiritul. Umblătorile mi se flescaie şi cad în genunchi, pentru o rugăciune nepremeditată, dar credinţa ştii cum te cuprinde pe neaşteptate, uneori ?

Un nou trosc ! De data asta în mestecătoare. Privirea mi se clatină, dar auzul se ţine bine. Mă sprijin pe labele din faţă. Un al treilea baf, de magnitudinea o mie, îl încasez în cotlete. Adio, respiraţie ! Totuşi, auzul îmi rămâne, cu stoicism, fidel la post.

în ciuda suferinţelor şi spaimelor, realizez că alături de duduită nu mai e lungit Aubergenville, ci domnul Blanc. Că ucigaşul e liber. Că ţine de ţeava un pistolet, şi crosa acestuia mi-a cutremurat mansarda.

E vorba de acele mici lovituri de teatru frecvente în cărţile de acţiune bine alcătuite, aşa că mă pun gaj (cum spune servitoarea mea) că nu eşti surprins peste măsură.

Dacă noi ăştia, autorii de romane poliţiste de trei parale, ne-am cantona în consideraţii filozofice, apeluri în sprijinul ligii anti-SIDA sau descrierea unor dejunuri la iarbă verde, ne-am trezi repede nevoiţi să fumăm trabuce în vespasienele de mahala.

Prin urmare, cedând în faţa evidenţei şi ţinând seama de datele misiunii încredinţate, încep să consider că această primire nu-mi prieşte deloc. Ce e cu Jeremie ? Să-l fi curăţat celălalt ? Nu, dat fiind că un horcăit răzbate din gâtul nenorocitului meu tovarăş.

Clic, clac !

Ştii ceva ? Aubergenville mi-a pus cătuşele pe care i le altoise domnul Blanc. în paralel, constat că ţine în mână revolverul meu. Şi atunci, dragă prietene, în ciuda stimei binemeritate pe care mi-o port, iată că îmi administrez o mie şi una de lovituri de picior în târtiţă. Ca un prost făcut grămadă, ca un tâmpit vrednic de dispreţ, ca un dobitoc jalnic, un cretin pe de-a întregul, mi-am lăsat haina împreună cu arma, pe spătarul scaunului, nu departe de bandit. Comisar eu ? Spanac ! Eroul de legendă Sana ? Pufniţi în râs, tipilor ! Pufniţi cât puteţi ! Regele măgarilor, asta da ! împăratul imbecililor ! O asemenea imprudenţă la un ins ca mine ! N-ai sabie de samurai, să-mi fac hara-kiri ? Sunt emulul lui Mishima. Ce zic eu !. Capul lui de prostănac !

Astfel, deci, situaţia s-a inversat. Şi iată-ne în ghearele unui ucigaş fără credinţă, fără lege şi fără zbunare, ca să nu-ţi spun decât atât ! Tâmpitule, dacă ai fi vă-zut-o cu proprii-ţi ochi pe sărmana Excelenţă agăţată deasupra căzii, la miss Surcouff, ai fi ştiut ce pericol ne paşte, dar ce zic eu: ne coseşte !

Aubergenville nu dă semne de bucurie triumfătoare. Rămâne rezervat, încordat. Cu o mişcare sigură îşi strecoară mâna în buzunarul pantalonilor mei, să ia cheia cătuşelor de la mâinile pipiţei. Pe urmă merge să o elibereze. Folosind colanţii care îi reduseseră la tăcere pe amândoi, îmi leagă gleznele.

— Du-te şi fă-ţi toaleta, Blanche-Fleur ! îi zice maimuţei. Eu o s-o fac după tine.

Ce-i drept, amândoi vitejii sunt plini de rahat !

Puştoaica e atât de tare înţepenită, că-i trebuie un timp nesfârşit până să se pună în mişcare. în fine, reuşeşte să se aşeze pe covor.

— Eşti un adevărat talent, Regalo ! îi spune tipului

ei.

Dar pe el complimentul îl lasă rece.

— Mişcă ! îi aruncă. N-am ieşit încă din încurcătură ! Până să se pună pe picioare, ea geme mai rău ca o

barcă veche legată la mal. Şchioapătă în direcţii băii. înainte de a ieşi îi aruncă tovarăşului ei:

— Imediat după asta ne desfătăm cu cele două trupuri, îmi promiţi ?

El nu răspunde. In genul lui, nenea e brici. îmi închipui ce s-a putut întâmpla. Probabil că tipa a mobilizat atenţia lui Jeremie, cu maimuţăreli în stil mare. în timp ce bravul meu băieţandru se apleca asupra ei, celălalt a reuşit să facă să-mi cadă haina de pe scaun şi să pună mâna pe revolverul lui mandea. Restul e floare la ureche. Un ucigaş de asemenea calibru, când te ţinteşte cu o armă atât de babană, nu poţi decât să te supui. L-a învins cu.uşurinţă pe domnul Blanc. I-a luat cheia cătuşelor care îl ţineau prizonier. Pe urmă, ei bine, ai înţeles ? Dacă, pe deasupra, trebuie să-ţi mai fac şi o schemă, spune-mi: mă năpustesc direct în benzile desenate !

Aubergenville rămâne în picioare, în faţa mea. Intâl-nindu-i privirea, îmi dau seama pe deplin că. în cazul când nu apare repejor o intervenţie din afară, ne vom lua tălpăşiţa de pe aici. îmi vorbeşte:

— Adineauri am văzut actele amicului tău; deci sunteţi poliţişti adevăraţi ?

— Afirmativ, şefule !

— Ce aţi pus la cale împotriva noastră, curcanule ? în general când un poliţist găseşte nişte asasini, îi interpelează, cum ziceţi în argoul vostru. în momentul ăsta ar fi trebuit să fim la judecătorul de instrucţie, cu un avocat lângă noi.

li explic cu dragă inimă:

— în general, da ; sunt însă şi cazuri de excepţie. Când se aranjează un diplomat, trebuie să ţii seama de unele implicaţii, înţelegi ?

— Ce-aţi aşteptat, gâlmelor ? Profit de ocazie.

— Ca acolo, sus, să vi se hotărască soarta. Patronii nu sunt încântaţi să fiţi arestaţi. Se tem de valuri în anumite cercuri. Poate că pur şi simplu vă vor arunca într-un avion către America de Sud. Aşteptăm.

îmi studiază versiunea. îi dă crezare ? Nu-i disting sentimentele.

— Nu cumva din cauza idiotului ăla de secret de rahat ? întreabă. Franţa vrea să se ghiftuie cu el şi să muşamalizeze afacerea, nu ?

— Posibil, admit.

Aubergenville îşi pune piciorul pe faţa mea şi apasă cu toată puterea. Simt cum îmi trosneşte osul nasului. Lacrimile îmi înceţoşează privirea, sângele îmi curge din nări.

— Mă ţii de maimuţoi, sticlete ?

— De ce ? reuşesc să articulez.

— O să-ţi spun eu cu ce rimează trăncăneala ta împuţită, poliţistule. Acum, că ţi-am pasat secertul, îţi stăm în gât. Visul tău ar fi să mă las asasinat într-un fel sau altul. Fiindcă nu mă puteţi ucide fără a risca într-o zi nişte consecinţe, speri ca tipii care mi-au comandat să-l tratez pe Tabîtâ Hungou vor face toate cele

necesare ca să-mi închidă pliscul. De aceea aştepţi. îţi zici că în urma declaraţiilor de la televiziune, clienţii mei se vor pune pe treabă.

Deloc prost asasinul plătit. Şmecherul a priceput totul.

— Cauţi nod în papură ! bombăn eu. Mă loveşte cu piciorul în gură.

— Parcă tu nu ?

Acestea fiind spuse, dămiţa se-întoarce, cu duşul făcut Are pe ea numai un prosop mare de baie. S-a stropit cu apă de toaletă şi acum miroase a primăvară.

— E rândul tău ! spune. Nemaipomenit, ce urât miroşi ! Acum, când sunt clean, îmi dau seama mai bine.

Aubergenville îi pasează pistolul. . ;~

— Blanche-Fleur, mi-l supravegnezi pe copoiul ăsta de rahat. Dacă mişcă, el sau camaradul lui, nu ezita să-i găureşti. Ar trebui să dai televizorul la maximum, pentru câ, eventual, să acoperi zgomotul.

— Nu-ţi face griji, rânjeşte tipa ; dar ar fi păcat să-i curăţăm dintr-o lovitură. Mi-ar plăcea să mi-o plătească pentru noaptea pe care am petrecut-o.

Aubergenville se duce la baie. Muierea deschide televizorul. E o emisiune debilă de jocuri herpade, unde toată lumea câştigă din belşug. întrebările sunt pentru degeneraţi sau handicapaţi mintal. Numiţi o capitală a Franţei, din cinci litere, care începe cu „P" şi se termină cu „s".

Uf ! Domnul Blanc s-a ridicat într-un cot şi priveşte cu uimire. Jumătate din mutră îi e harcea-parcea, bietul ieduţ. Dacă ar fi ştiut, ar fi rămas măturător fruntaş în cartierul Saint-Sulpice, unde, înainte să ne fi întâlnit, făcea să domnească igiena municipală.

Am mai văzut în asemenea stare nişte boxeri negri, după meciuri „de o forţă nebună", cum spun ziariştii de la Equipe...

Ca să-l îmbărbătez, îi fac încurajator cu ochiul. Ceea ce, totuşi, nu are la bază optimismul.

Din baie se aude apa curgând cu putere. Aubergenville, înviorat, începe chiar să fluiere.

O cercetez pe fată, care s-a aşezat călare pe un scaun. A lăsat să-i cadă prosopul şi o poţi privi în toată intimitatea. Centrul de primire îi e al dracului de îmbietor, de un roz delicat, croit impecabil şi înconjurat de o încântă-

toare peluză blondă. Pe mine, indiferent de situaţie şi de proprietara unui asemenea obiect, acest gen de viziune mă fascinează.

Dacă zăresc într-o vitrină aşa ceva, intru imediat şi întreb cât costă.

— îţi clăteşti ochiul, ticălosule ? şopteşte ea.

— Tu închizi ochii când ai ocazia să admiri un apus de soare în insulele Galapagos ?

Zâmbeşte.

:— Eşti pofticios ca sticlete.

— Şi tu al naibii de apetisantă ca ucigaşă.

Devine gravă şi descăleca de pe scaun, ca să îngenuncheze lângă mine.

— Să nu-mi spui că te-ai făcut băț ! zice.

— De ce să ți-o spun, doar se vede, nu ?

îşi apropie mânuța perversă de sediul emoțiilor mele, cum scrie doamna Yourcenar în ultimul ei articol din „Femei de alaltăieri", revista vârstei a treia.

— Auzi, n-ai marfă de lepădat ! zice flatată. Te ții bine, amice ! Cu câteva minute înainte să-ți luăm piuitul, eşti sprinten ca un turc !

— Turcii încep să scheaune când mă văd în acțiune, puicuțo !

Mă încalecă, rămânând mai departe în genunchi, dacă eşti în stare să-ți închipui asta. lată că puşculița i-a ajuns la douăzeci de centimetri de mine şi mă priveşte drept în ochi.

— îți place, scumpule ?

— O feerie, fata tatii. Ospățul cu tine este, în mod sigur, mai grozav decât o croazieră în Caraibe.

Cu o mişcare lentă^ îmi împinge cupa voluptăților spre buzele mele. O sadică afurisită surioara. Se delectează la gândul că mă excită înainte de a mă lichida.

Eu, deloc naiv, îmi spun că cârpe diem, ceea ce se înțelege de la sine, ba chiar de la tine. Aşa că îmi ridic uşor ceafa pentru a stabili nişte relații mai normale.

Nu-i displace. Dovada: se instalează mai comod, ceea ce mă scuteşte de un posibil torticolis.

Aud vocea alterată a domnului Blanc, care se plânge:

— Ei, poftim ! Am trăit s-o văd şi pe-asta ! E culmea ! Trebuie să-țî fi pierdut, într-adevăr, orice urmă de demnitate !

— Pliscul, sau te plumbuiesc ! îi aruncă Elodie Smurgh. îmi taie maioneza poponarul ăsta de negru !

începe să se frece, oftând, de mutra mea.

— Fă-mi-o bine ! Fă-mi-o repede, copoiule !

Fiindcă se teme de o înapoiere prea rapidă a negustorului ei, care n-ar prea aprecia figura impusă.

Şi atunci se întâmplă chestia pentru care mă rog cerului de puțin timp, dar cu toată furia: cineva sună la uşă. Pițipoanca parcă a fost curentată. îmi despăsăriceşte limba, şi atât de rapid, încât continui, uluit, să fac buru-buru în

gol-

— O vizită, îi confirm eu.

Televizorul urlând din răsputeri şi duşul biciuindu-l impetuos, Aubergenville n-a auzit nimic. Miss se apropie de intrare, cu paşi de lupoaică, să privească prin vizor. Pe urmă aleargă la baie şi izbeşte în uşă.

Zgomotul duşului încetează şi glasul ucigaşului plătit întreabă:

— Ce s-a întâmplat ?

— A sunat cineva ! dezvăluie mamzela.

După un scurt timp, Aubergenville apare, gol-goluț şi el. Se încruntă când îşi vede gagica în costumul Evei, ceea ce demonstrează cu precizie că trebuie să fie gelos.

— îți arăți copoilor poponețul ? întreabă înainte de toate.

— Mi-a căzut prosopul, pledează fata, ducându-se să-l adune de jos.

în ceea ce priveşte cocoşelul, băiețică nu e un supra-dotat. Marfă de bazar, cum găseşti în orice şliț de cartier. Notez asta în treacăt. Ceea ce nu schimbă situația, dar aduce o satisfacție fugară bărbatului la care Dumnezeu nu s-a zgârcit.

Descompun mişcarea, dar totul se petrece dintr-un foc, îți dai seama ! în câteva secunde.

Ucigaşul şopteşte, arătând spre uşă:

— Te-ai uitat cine e ?

— Un tip mai curând tânăr, cu un aer cam de vagabond, genul păgubos. Are un plic în mână.

— Trebuie că vine pentru copoi. O să-i deschizi, dar cu lanțul de siguranță pus, iar eu rămân în spate, cu arma.

Se organizează repede, totuşi alte două târâituri'de sonerie anunță că vizitatorul se impacientează.

Fătuța cu păsărică încântătoare răsuceşte încuietoarea. Uşa se deschide cu zece centimetri. Dama întreabă: ' — Ce doriți ?

— O scrisoare pentru domnul Aubergenville, face o voce de bețiv.

— Din partea cui ?

— Nu ştiu. Se pare că trebuie un răspuns.

— Dă-o-ncoa ! face Blanche-Fleur. K,

înhață pătratul de hârtie groasă, se întoarce şi M prezintă peştelui ei. Cum nu are buzunar unde să våre pistolul şi fiindcă nu e pregătit să şi-l înfigă îndărăt, Aubergenville pune arma pe podea.

— Presimt o belea, îi zice partenerei.

— Deschide, o să vezi !

Se hotărăşte. Desface plicul, dar nu vede nimic.

Şi-a strecurat întâi unghia degetului mic în colțul capacului, pentru a-l desprinde, nițel. Când deschizătura i-a permis, a vârât înăuntru arătătorul, ca să lărgească fanta.

Şi în clipa aceea, în imobil soseşte sfârşitul lumii. ':.].

Deşi e ceva indescriptibil, o să ți-l povestesc totuşi. Grație darului meu cTe "narator, care mi-a adus premiul întâi la gimnastică în şcoala primară.

Ştii, bădie, mi s-a întâmplat deseori să fiu victimă a unei explozii. Dacă mă citeşti chiar atât de atent pe cât pretinzi că o faci, trebuie să-ți aminteşti, şi chiar să-ți rememorezi că, la invincibilul care sunt, grenadele în bot. chiftelele de dinamită sub cuibar, maşinile-capcană, casele care explodează constituie monedă curentă.

Dar acum, badabumul din strada Muette sper că va rămâne în istoriile anale.

Tot etajul nostru e paradit în proporție de nouăzeci la sută. De te întrebi cum de etajele superioare mai pol rămâne încă superioare. Chiar, ia zi, Hector, cum de se mai țin ? Scara şi puțul liftului sunt tranfórmate în mormane de beton !

; Iar noi, Jérémie şi mândel, cum de mai suntem încă în viață ? Crezi că întrucât eram culcați pe podea ? Păi da, păi nu ? Nu există alte explicații.

\:i Pe scurt, Aubergenville, preluând controlul situației, ne-a salvat de la pieire. Fără el, am fi rămas la verticală, deci n-am mai fi fost deloc. Nu mai mult decât sunt, acum, el şi muierea lui. Secționați peste "tot, tocați mărunt. Ak ! Bătrânul nu mai are de ce-şi face griji. Cei doi îndrăgostiți au fost tăiați de pe listă. Ai zice că domnul şi doamna Trăgaci au trecut printr-o uriaşă maşină de tocat.

Dar ei rămân relativ prezentabili în comparație cu tipul care duce în impermeabil încărcătura explozivă ! Văd limpede ce mai subzistă din el, prin spărtura imensă ce dă spre palier ; fiindcă uşa nu mai există, în locul ei e doftr un braț de aşchii, bune pentru aprins focul. Iar pe individ n-am să-l cunosc niciodată, deoarece n-a mai rămas din el decât o grămăjoară fumegândă de carne zdrobită şi calcinată, de fâşii de impermeabil verde şi de resturi neidentificate. Un kamikadze ? Cred mai curând că era vorba de o zdreanță căreia „oamenii care au cerut moartea Excelenței" i-au oferit nişte țoale ticsite cu un exploziv puternic. Scrisoarea conținea detonatorul. Des-făcându-se plicul, se comanda explozia !

— Mai trăieşti ? şopteşte domnul Blanc.

— Mai mult ca oricând, răspund. Dar nu toată lumea poate spune acelaşi lucru !

Rânjeşte:

— Deci s-a întâmplat ceea ce ai prevăzut ; dar nu în modul cum o presupuneau

— Admit, negrule, admit. Nu mă gândeam că îi vor trimite lui Aubergenville un mesager-capcană.

— Acum eşti iar în punctul zero, nu ?

— Aproape. Dacă nu pui la socoteală faptul că am aflat secretul şi că. prin forța împrejurărilor, ucigaşii plătiți au fost neutralizați, aşa cum dorea directorul nostru cel mult iubit.

Nu ne spunem mat multe, fiindcă în imobil ca şi în cartier bântuie o furtună în toată legea. Se aud urlete, tropăituri, interpelări, rugăciuni, schelelăieli.

Câțiva inşi se ițesc, alții o rup la fugă, după temperamentul fiecăruia. Vezi laşi, curioşi, temerari, chion-dorâşi.

Din fericire, apare şi cel în care îmi pusesem speranța: Beru. El unul se gândeşte la parteneri. Il văd. apropiindu-se, asemeni cavalerului Ajax (cu excepția faptului că spală mai puțin bine), prin praful des rezultat din explozie. Nu ține seama de dărâmături. Se iveşte înspăimântat.

Zărindu-mă viu, scoate o exclamație îmbălsămată:

— Trăieşti Tonio ! Domnul fie lăudat ! Frumos, nu ? Adevărată replică de teatru ! Matahală îşi plimbă asupra dezastrului privirea de

vultur veritabil ; descoperă cadavrele făcute bucăți şi pe domnul Blanc aşezat picior peste picior. Remarcă:

— Ia te uită, a scăpat şi negrul !

— Dezolat că te dezamăgesc, sac de rahat ! îi aruncă

Jeremie. ^

Nu scapă nici unul ocazia să se ia la harță. Va trebui, într-o zi, să se sfâşie în pumni. Poate că, după ce îşi vor fi tras o bătaie de gladiatori, vor deveni prieteni ? Există asemenea firi, care se caută până se găsesc.

Beru mă întreabă:

— Ce s-a întâmplat ?

— Era electricitate statică în încăpere, şi un mesager a sunat puțin cam tare ! zic. Te-ar deranja dacă ne-ai scoate cătuşele astea, Grasule ?

— Unde-s să poată fi cheile 9 întreabă originarul din Jerpeliții Vechi.

— N-am idee ; prin toate ruinele astea.

— Stai, că am briceagul la mine. De când le tot vând, ştiu cum mi ți se deschid fără cheie nişte cătuşe.

într-adevăr, în mai puțin timp decât îi trebuie unui tuareg rătăcit în Sahara să deguste o îngheţată de vanilie, Copiosul m-a eliberat.

— Ocupă-te de domnul Blanc, îi spun, eu mă duc să cumpăr aspirină.

Şi o şterg, pradă unuia dintre acele vechi instincte fără de care meseria de copoi n-ar fi ceea ce este.

Ben Wilby revenise în strada Muette la volanul unei vechi furgonete Renault, hărtăniiă toată şi având înscris pe părțile laterale numele unei întreprinderi de electricitate.

Amenajat după indicațiile lui, vehiculul îi servea drept ascunzătoare. Ininterior era înzestrat cu o instalație sofisticată, cum n-ai fi bănuit la prima vedere. Mai întâi că puteai trece din cabina şoferului în interior, fără a mai fi nevoit să cobori, prin deplasarea spătarului ce servea drept trapă verticală. Ben profită de faptul că nu era nimeni la orizont, pentru a se ghemui înapoia volanului şi a trece în compartimentul celălalt.

Interiorul era prevăzut pe trei laturi cu creneluri optice, invizibile dn exterior, care permiteau o vedere panoramică, mărită de zece ori, a împrejurimilor din spate şi lateral.

Furgoneta era garnisiă cu diferite aparate, de o utilitate prea puțin evidentă. Toate se datorau spiritului inventiv al lui Ben Wilby. Omul acesta „de bunăvoință" al ambasadei americane, un fel de mic CI.A. de unul singur, învățase să acționeze solo şi în chip eficient. In acest scop, trebuia să dispună de un material din cele mai performante.

Aşezat pe un scaun rotitor fixat în planşeul vehiculului, rămânea ore întregi aproape nemişcat, scrutând, cu o agerime de pasăre de pradă, împrejurimile imobilului incriminat. Era omul cel mai răbdător cu putință. Prevăzător, îşi instalase chiar, în strâmtul volum al automobilului, o toaletă de rulotă, pentru a nu fi tributar nevoilor naturii. Dispunea, de asemenea, de o farmacie cuprinzând o mare cantitate de produse noi, susceptibile şă alunge foamea şi somnul, atunci când era nevoie.

De două ore pândea de la postul lui, ascultând muzică clasică, pe care insonorizarea perfecționată a furgonetei o rezerva în exclusivitate timpanelor proprii, când văzu sosind o maşină care opri la două sute de metri de imobil. Era un BMW alb, înzestrat cu radio şi telefon. La bord se aflau doi bărbați. Până aici, lucrul nu avea nimic anor mal, dar Ben Wilby se miră văzând că numai unul dintre ocupanți coboară. înfățişarea insului i se păru anacronică. Avea toate caracteristicile unui vagabond, dar asta nu-l împiedica să poarte o superbă gabardina verde, made în England, care trebuia să fi fost nouă. Omul înainta urmărind cu privirea numerele caselor. Ajuns în dreptul celei pe care o supraveghea Ben, se opri puțin şi apoi intră. Wilby hotărî să-şi declare „stare de alertă". Presimțea unele lucruri. Bărbatul ce intrase ținea în mână un plic din hârtie de ambalaj şi era exact genul de mesager pe care îl putea aştepta un ucigaş plătit, ascuns într-o garsonieră. Ben îşi îndreptă atenția asupra ocupantului BMW-ului, rămas la volan. Mărirea imaginii îi îngăduia să-i vadă limpede chipul, în ciuda distanței. Era un individ de vreo cincizeci de ani, gras şi chel, împopoțonat cu nişte ochelari cu ramă de baga,. Figura nu-i „spuse nimic" americanului. îl situa cu toate acestea în categoria „dubioşilor".

Se scurseră câteva minute şi răsună o explozie formidabilă. Din toate părțile începu să plouă cu geamuri. O fereastră smulsă atârna într-o balama de fațada imobilului, şi un fum negru însoțit de praf fierbinte ieşi prin acea deschidere.

Wilby abia dacă tresărise. Se putea trage un foc de armă la douăzeci de centimetri de urechea lui, fără a-l speria, fiindcă se afla într-o alertă constantă, care îl pregătea pentru toate şocurile.

Privi rapid în direcția BMW-ului, sigur de ceea ce avea să urmeze. într-adevăr, maşina albă manevra ca să plece. Atunci Wilby îşi părăsi scaunul, pentru a se apropia de un fel de tub negru de oțel, montat pe un supon metalic. Tubul cuprindea un vizor şi un trăgaci, precum o armă. Wilby ținti capota BMW-ului şi apăsă trăgaciul

Imediat maşina se opri, chiar în momentul când ieşise pe carosabil, blocându-l. în aparență, nu suferise nici un impact; numai Ben Wilby ştia că micul său tun magnetic topise platinele delcoidui.

Furios, şoferul cel gras se înverşuna asupra cheii de contact, dar maşina rămânea inertă.

Srada începea să se agite din pricina exploziei. Aproape de pretutindeni ieşeau oameni, şi toate ferestrele apartamentelor ocupate la ora aceea din zi se populau cu fețe neliniştite.

Ben Wilby cxdisă spătarul scaunului şi se strecură la volan. în învălmăşeala din jur, părăsi furgoneta fără a atrage atenția.

Mulțimea se aduna în fața imobilului. Alertați de sute de telefoane simultane, polițiştii se îndreptau spre sector şi începeau cu începutul, adică alungându-i pe gură-cască.

Ben se strecură în contrasens prin midțime, până la maşina albă în jurul căreia se agita bărbatul cel gras. Morlón era un campion al crimei, dar numai în ceea ce priveşte organizarea. Neplăcerile vieții de zi cu ¡s< îl luau totdeauna pe nepregătite. Ben se apropie de el.

— Pană ?

— Maşina mi s-a oprit tocmai când băgăm în viteză,

— Aprinderea, diagnostică Wilby. Numai că va trebui să eliberați strada: ceva mai sus s-a produs o explozie din pricina gazelor, şi pompierii nu vor întârzia să apară. Aşezați-vâ la volan, o să vă împing.

Morlón mulțumi, Era tot o transpirație, şi ajutorul acela providențial îl copleşea. Se gândea că porcăria asta de viață e presărată, din fericire, cu tâmpiți înzestrați pentru acțiuni benevole şi totdeauna dispuşi să joace rolul unor cercetaşi simpatici.

— Virați complet ! strigă Wilby.

Se opinii şi reuşi să dea înapoi maşina. Un agent de poliție sosit în ajutor îi oferi sprijin, şi BMW-ul reveni la locul inițial.

— Mulțumesc ! spuse cu însuflețire şoferul cel gras.

— N-aveți pentru ce ! răspunse Ben.

Şi mimă gestul de a dori să dea un ultim impuls maşinii în pană, împingând de cadrul portierei din partea şoferului. în cursul manevrei, mâna îi alunecă şi se abătu spre gâtid lui Morlón.

— Scuzați-mă ! făcu Ben, retrăgând-o.

Morlón vru să țipe, fiindcă simțise o înțepătură scurtă şi dureroasă, ca a unei viespi. Dar într-o secundă constată că forțele îl părăsesc şi că îi e greu să-şi urmărească traiectoria gândurilor.

Ben Wilby deschise portiera şi îl luă de braț.

Morlón se gândi foarte tulbure, cu prețul unui efort considerabil, că toate astea nu erau în regulă, că trebuia să reziste. Dar era la fel de moale la spirit ca şi la trup.

Porni, cu paşi nesiguri, pe urmele „bunului samaritean".

— Maşina mea se află la câțiva metri, vă voi conduce acasă, promise acesta din urmă.

Susținându-l discret, îl conduse pe bărbatul cel gras până la furgoneta, şi îl instala pe scaunul de lângă şofer.

Mtdțimea creştea. Era timpul s-o şteargă fiindcă, nu peste mult timp, circulația avea să fie complet blocată pe strada Muette.

Exact în momentul când se aşeza la volan, o voce îl strigă:

— Hei! Wilby ! O secundă, picase l

*

Cobor pe scară, în ciuda faptului că, la etajul nostru, O bună bucată din ea lipseşte. Sar însă ca o capră.

Arcada. Portăreasa, uluită, cu chiloții în vine (mulțumesc, Beru !), şade în uşă, ca o infantă minoră violată de hoardele venite din Asia (de asemenea Minoră).

A şi apărut un copoi în uniformă, pe care îl îmbrâncesc. „Hei, mai încet ! încotro alergați, testiculând în halul ăsta ?" (un brigadier adjunt).

îi arunc: „Comisarul San-Antonio, nu mă plictisi, scla-vule republican."

Şi ajung în strasse, de obicei atât de liniştită.

însuflețit în draci dragul tău Antoine ! Absolut sigur că elanul lui nu e lipsit de sens ; fiindcă îşi are izvorul în muntele Gerbier-de-Jonc, la fel ca frumoasa şi nobila Loara *.

Locul e plin de doamne şi domni care vin în fugă, speriați, precum nişte muşte de rahat, mioape, la un afiş al lui Le Pen. Mă opresc o clipită să cercetez împrejurimile. Şi văd apărând doi tipi, unul părând că-l sprijină pe celălalt, care s-ar clătina pe picioare. Creierul meu e un adevărat repertoar. înainte să mergem mai departe, trebuie să-ți precizez că uneori, noi, polițiştii experimentați, ținem nişte seminare. Ne adunăm într-un han încântător din împrejurimile Parisului. Şi

acolo, la adăpost de indiscreții din oraş, facem schimb de informații şi de filme tehnice, ne arătăm unii altora fotografii.

Sunt sigur că am avut în fața ochilor, sub formă de diapozitiv proiectat pe un ecran pliabil, portretul tipului care îl ajută pe celălalt să umble şi care pare că îl conduce cu autoritate. Din față şi din profil. în plan general. Pozat pe stradă, foarte precis. Şi tocmai un tip de la D.S.T. ne comenta mutra lui. Zicea: „Individul acesta se numeşte Ben Wilby şi e cetățean american. Este ataşat la ambasada S.U.A. la Paris, cu misiuni marginale. Ține, fără îndoială, de C.I.A. Rolul lui rămâne obscur, dar, după informațiile noastre, ar fi un tip foarte eficace. Un fel de moş Iosif ce rezolvă problemele delicate: supraveghere, protecție, filaje, anchete asupra cetățenilor pe care au pus ochii americanii. E bine să vi-l fixați în colimator, ca să ştiți cu cine aveți de-a face, în cazul că drumul vi s-ar încrucişa cu al lui."

Pe urmă tipul de la D.S.T. ne arătase alți farsori: rusnaci, bulgari, cubanezi, o întreagă faună ciudată, cu o existență de gândaci ascunşi pe sub pietre. Nişte oameni apăruți din întuneric, făcuți să se întoarcă acolo într-o zi, fără tobe şi surle, după ce au pus la cale unele chestii tulburi, în medii abjecte.

Prin urmare, micul diascop automat şi interior al sus-pinatului funcționează. îndată ce-l văd pe nenea acela preffcíit, cu pălăria lui de pe vremea producțiilor de cinema în alb-negru, fişierul meu îl extrage din cețuri şi îmi spun: „Ben Wilby". Şi, cum gândesc în mare viteză, îmi cade fisa că yankeii l-au pus pe urmele lui Aubergen-ville. Trebuie că stătea la pândă în fața imobilului. A descoperit vreo mişcare, şi iată-l că umflă un individ. Mai încet, my friend !

Peste mulțimea în curs de coagulare, scot un muget, mai abitir decât cel al ferocilor soldați despre care vorbeşte nemuritoarea noastră Marseillaise:

Note:

* Nu trebuie niciodată pierdută ocazia de a înşirui tineretul. SAN-A.

— Hei ! Wilby ! O secundă, please !

A auzit chemarea mea şi s-a oprit. Tovarăşul său se bălăngăne, ca şi cum ar fi premiul întâi la chercheleală... Mă duc la ei, radios.

— Fericit să vă cunosc, domnule Wilby. Sunt comisarul San-Antonio.

Individul se posomorăşte văzând cu ochii. Deloc joyce că se vede interpelat în plină stradă.

— De unde mă cunoaşteți ? întreabă.

— După reputație, zic, făcându-i cu ochiul. Ştiu că francezii sunt nişte naivi, dar se țin la curent cu activitatea, celor care circulă pe teritoriul lor hexagonal.

E caraghioasă această bruscă descumpănire cuprinzând un ins ca el, gata de orice, ba chiar şi mai rău, a cam ca dumneavoastră. Aparţin unui departament destul plină cu rahat deloc frumos.

— Ce vreţj de la mine ?

— De la dumneavoastră, nimic ; pur şi simplu vă sugerez să ne ocupăm amândoi de acest gentleman ; să-l împărţim prieteneşte. Corect, nu ? Dar să ne grăbim să o ştergem, fiindcă strada va fi blocată imediat ce va sosi corpul de elită al pompierilor noştri parizieni...

Ben ştie să facă faţă.

Fără să crâcnească, se instalează la volan, în timp ce eu îl ajut pe gras să se urce şi iau loc, la rîndu-mi, în cabina vehiculului.

Care abia reuşeşte să plece. Mai mulţi poliţişti 2e năvălesc dintr-o maşină cu gratii ne taie calea.

— Stop !

Le flutur legitimaţia prin portieră.

— Permiteţi, le zic, e urgent !

Ei salută şi ne deschid drum pentru a ne uşura trecerea.

,— Remarcaţi că ştiu să mă fac util, domnule Wilby ?

Nu puteaţi găsi un tovarăş de joacă mai preţios decât

mine. \

Când eşti în plin Paris, e greu să găseşti un colţ liniştit, ca la ţară.

Văzând că americanul pilotează rapid în direcţia autostrăzii de vest, îl întreb:

— Aveţi un loc discret unde să-l duceţi pe acest domn cumsecade ?

— Aveam de gând să-l chestionez în maşina mea, în spate. Dar pentru asta îmi trebuie un colţ de pădure singuratic.

— Socotiţi să-l lăsaţi acolo după acest interogatoriu î

— Poate.

— La verticală sau la orizontală ?

— Drept cine mă luaţi ?

— întreb şi eu aşa ; mai ales că nu vă cunosc bine. Adaug şi că trebuie să uitaţi calitatea mea de ofiţer de poliţie. în cazul de faţă, acţionez de o manieră ocultă, cum ca dumneavoastră. Aparţin unui departament destul de special al Poliţiei, bătrâne. îmi permit să acţionez pe de lături când acplo, sus, se consideră necesar, înţelegeţi ?

Aprobă, prudent. Ai zice că e un mic gangster din Chicago. Gen ajutor de caid, cel ce adună banii de pe la barurile şi spălătoriile aflate „sub protecţie".

întreabă:

— Ce s-a întîmplat în imobil ?

— Slănina asta lividă i-a trimis tipului pe care îl supravegheaţi un individ-capcană, însărcinat cu predarea unui plic. Când clientul dumneavoastră a

deschis plicul, totul a sărit în aer ; şi ceea ce a rămas mai acătării din mesager ar încăpea în eleganta dumneavoastră pălărie. Nu ştiu ce a folosit drept exploziv, dar era tare concentrat.

— Şi tipul cu pricina a murit ?

— Ca şi puicuța lui. Dacă eu am reuşit să scap e fiindcă zăceam pe podea.

— L-ați făcut să vorbească ? se interesează, preocupat, Wilby.

— Deloc ; un neînduplecat ! mint. De aceea îl țineam la dispoziția noastră, acasă la el. O dată arestat, ar fi fost prins în mecanismul judiciar şi atunci adio !

— Credeți că scârboşenia asta grasă e la curent ?

— Ceea ce cred e că lucrează pentru oamenii care dețin secretul. El trebuie să fie maerle organizator de lovituri, pe la spate. Deci prin el am putea ajunge la comanditari,

— Şi pe urmă ? întreabă americanul.

îi place să se uite pe unde calcă, istețul, ştie că tro-toarele noastre parizene sunt pline de baligă de câine.

— V-ar conveni să aflați viitorul, prietene ? rânjesc eu. După aceea ! Vi-l voi spune după. Deocamdată folosi-ți-rvă micile rețete de la maica-mare pentru a-l face pe grăsan să pălăvrăgească. Dată fiind starea în care l-ați adus, presupun că nu va fi greu. După ce l-am ras, pornim la atac. Eu dispun de trupe de elită pentru a executa asaltul, ceea ce dumneavoastră nu puteți afirma, întrucât lucrați de unul singur. Dacă puşlamalele care au pus la cale moartea ambasadorului yorbesc, ei bine, vom fi doi care să cunoască secretul ăsta împuțit ! Şi faptul nu va fi deloc dramatic, mister Wilby ! La drept vorbind, până la proba contrarie, Franța şi America sunt aliate, nu ? Şi apoi fiți convins că, într-o zi, până şi secretele cele mai secrete sfârşesc prin a fi cunoscute de toată lumea.

Scoate din buzunar o țigară mototolită, o vâră între buzele-i subțiri, dar uită s-o aprindă.

*

Aşa că iată: părăsim autostrada printr-o bretea. Pe urmă tragem pe stânga. Ştiu eu o pădurice simpatică, unde, acum nu mulți ani, mă duceam să cocoşesc câteva mici vânzătoare, în ziua lor liberă. Sper că pădurea n-a fost înfulecată de antreprenori, aceşti ticăloşi lacomi care îți devastează planeta ca să confecționeze reşedințe se-sundare !

Există un drum de cai care duce într-acolo, dat fiind că zona e plină de tot felul de manejuri unde se învață călă-ria pe deşelate, iar duduile din arondismentul al şaisprezecelea vin să-şi martirizeze ovarele cu câte un clarinet înfipt în cioc. Slavă domnului: păduricea subzistă.

în afară de ploaia care toarnă cu găleata, nobady nu vine să se desfete în sectorul ăsta ; de altfel, nici nu e ora, ştii ! Am remarcat că niciodată nu se deşănțează la prânz ! Uneori dimineața, la sculare, tentați de elanul matinal ;

enorm de mulți după-amiaza ; cu care ocazie își mai dezleagă și limbile — dar la prânz, altceva îi frământă: sfânta înfulecare !

Flăcăul Wilby o apucă pe o cărare, printre frasini, care în scurt timp se înfundă. Iată-ne sub frunzişurile de unde picură. Un mic luminiş, bun pentru picnicuri de vară. Cu trunchiuri de copaci putreziți, pline de muşchi.

Văzându-ne că dăm năvală, o veveriță fuge în zbor. Cum ? Ce zici, Henri ? O veveriță n-are aripi ? Atunci să spunem că își ia zborul dând din labe, și nu-mi mai da cu tifla, eşti meschin.

Toată lumea coboară. Grasul încă nu şi-a revenit. Sau aproape: se vede că e conştient, că gândeşte şi, probabil, îşi dă seama de postura lui inconfortabilă, numai că nu poate face nimic, voința îi e cufundată într-un butoi cu miere. Are capul în imponderabilitate.

Wilby deschide uşile din spatele furgonetei şi urcă. Scot un fluierat de admirație descoperindu-i amenajările interioare. Americanii sunt ca teutonii, posedă totdeauna materialul de cea mai înaltă clasă şi perfecționat până la desăvârşire. De la cea dintâi privire asupra acestui gen de laborator mobil, se simte că nimic nu e în plus şi că şobolanul prețios, cu toate aceste elemente strânse laolaltă, trebuie că face uneori paşi gigantici.

îl instalează pe grăsan într-un fotoliu rotitor. îl leagă de mâini şi de picioare. în vremea asta, eu extirpez port-vizitul individului, pentru a face cunoştință mai amplu. Actele de identitate mă informează că se numeşte Jean-Francois Morlon, negustor, 618 strada Pompelor; că e născut la Oran, Algeria, la nouăsprezece secole şi ceva după Cristos.

îi arăt hârtiile şi lui Wilby.

— Ştiți cu cine aveți de-a face, Ben ?

— Nu, mărturiseşte el, după o privire rapidă.

Şi deschide un dulap de farmacie în care produsele sunt frumos rânduite şi etichetate. Apucă o seringă sterilă, umplută deja cu un lichid incolor.

— Cu asta, anunță Wilby, ne va povesti toată viața lui, începând cu cea dintâi masturbație.

Şi, ignorând orice preocupări profilactice, înfige acul în posteriorul domnului Morlon, prin pantalon şi slip.

De povestit, povesteşte nu jucărie, „negustorul de asasinate". Este absolutely magic produsul lui Mister Ben !

Nu numai că grăsanul pălăvrăgeşte ; ce e mai vesel e că o face fără măcar a fi întrebat. O nemărginită nevoie de comunicare, înțelegi ? Spune totul, începând cu sosirea lui Mayflower 1 pe continentul american. Trebuie numai să-i orientezi delirul. îi pilotezi prolixitatea cum ai ține cârma unei bărci-automobil. „Şi asta, domnule Morlon ?"

„Oh, da, asta e aşa... Aşa şi pe dincolo." Pentru aparatul de înregistrare (fiindcă noul meu aliat este echipat în consecința) nu-i deloc vesel. Sărmanul de el s-a supraîncălzit, precum fundul portăresei onorate de Berurier.

‚paL° Jumătate de oră, suntem aproape epuizați de atâta limbuție, Wilby, eu şi magnetofonul. Dar am aflat totul !

Prietenul meu, pictorul Arman, îți ia o vioară obişnuită şi ți-o taie în felii subțiri ca nişte tăiței ; apoi lipeşte feliile pe o pânză, lăsând un spațiu între bucăți şi astfel îți oferă o operă de artă într-adevăr sublimă, precum că o vioară e frumoasă o dată pentru totdeauna: întreagă sau tăiată în lamele. E clar că taica Mehuhin face gură în fața a cesa ce el consideră un sacrilegiu, iar sufletul lui - Stradivarius execută salturi periculoase în mormânt. Dar cum poți şti care dintre cei doi, Menuhin şi Arman, dă Cea mai bună utilizare instrumentului ? Chestie de apreciere. De sensibilitate.

în seara aceea, intrând la Nopțile Moscovite, un cabaret de pe Champs-Elysees pentru turişti în căutare de distracții, mă gândesc totuşi la Arman.

Ben Wilby mă însoțeşte. Fiindcă, în localul ăsta, în ceea ce priveşte vioara, eşti servit !

Americanul şi-a schimbat nițel îmbrăcămintea. A trecut la costum de mătase albastru-sălbatic, cămaşă albă, iar în loc de cravată, un papion în buline, îți dai seama de stil ? Ei bine, of course, şi-a păstrat scumpa lui pălărie. Nu ştiu ce au unii, de pildă Beru, Pinuche. Ben Wilby, că țin atât de mult la dopurile lor, mai abitir decât regele Spaniei la coroană (pe care am remarcat că totuşi nu şi-o pune niciodată când joacă tenis sau face yachting).

Note:

1 Floare de mai — corabie care, în 1620, a transportat, de la Southampton către teritoriul corespunzând actalului stat Massachusetts, 102 puritani englezi ; aceştia au fondat primele colonii engleze din America de nord. (n.tr.),

iun eă, pentru oamenii ăştia, pălăria constituie un atribut esențial al funcțiunilor.

Deci Ben şi eu mine ne facem intrarea la Nopți Moscovite, local împopoțonat ca la carte: catifea albastră, po'eială, perdele grele, pânze de maeştri (sau mai curând de contrama:ştri) reprezentând fastul bătrânei Rusii țariste, în rame împodobite cu ciubuce aurite în chip de frunze de toamnă. Există portretele împărătesei Ecate-rina mângâind furtunelul marelui său şambelan, contele Harburg (vechea nobilime germană, mie-mi spui: nemțoaică la origine cum era madama) ; al lui Petru cel Mare alăptând-o pe Caterina, soția lui, al lui Stalin, îmbrăcat în mantia de veî'mină pe care o purta în ziua încoronării şi ținând un spectru în mână. într-un cuvânt, totul este opulent, cel puțin în accepțiunea dată termenului de un negustor texan de petrol sau de un director de uzină din Dusseldorf.

Ben îşi lasă. cu regret, pălăria la vestiar, dat fiind că garderobiera i-o smulge după o crâncenă bătălie.

Un chelner-şef se iveşte, înţolit ca un pinguin de ceremonie şi ne drive la o masă de "sus, fiindcă sala este dispusă în amfiteatru şi cuprinde trei niveluri. Jupan Mandea a fost cel care a cerut, cu ajutorul unei bancnote vârâte în palmă, să ocupe poziţia dominantă.

Generalul ospătar îmi umflă bancnota de cincizeci de franci ca un struţ care înghite un nasture de chilot. Ei bine, ne aflăm sub un fel de baldachin, având. în faţă o frapieră cu şampanie aburită şi nişte tipese care îşi pun în mişcare posteriorul, pentru a ne stârni interesul.

Ziua a fost foarte plină. După ce domnul Morlon a născut trei volume de memorii ticăloase, a fost adus înapoi la automobilul său din strada Muette. După o ultimă injecţie, l-am părăsit. Wilb^ e categoric: bădăranul nu-şi va aduce aminte de nimic. îşi va veni în fire la volan şi-şi va regăsi memoria începând cu momentul când a rămas în pană. Produsele lui Ben reprezintă nivelul de vârf a chimiei americane. Se inventează tot mai mult droguri care îl preschimbă pe om în marionetă, dacă ai remarcat.

Pe urmă, i-ara mobilizat pe demnul Blanc (regăsit la birou), Beru şi Pinuche. să pregătească raidul din scara asta. în ceea ce-l priveşte, Wilby s-a dedat la unele manevre. Convingerea mea intimă e că va încerca să mi^o dea pe dindărăt la finiş. Face pe prietenarul (care anevoie se cunoaşte) ca să-mj ungă uşa din dos înainte să mă tragă în ţeapă ; şi eu mă fac că plouă, fiindcă, pricepi, ceea ce speră el să găsească eu am şi aflat. Nu ne rupem oasele pentru acelaşi obiectiv ; el caută invenţia, eu vinovaţii. Acestea fiind spuse, ne simpatizăm.

Un chelner înţolit la fix, ca în Sisi împărăteasa, ne desface o sticloanţă de şampanie.

Şi băiatul, din punctul lui culminant, se benoclează prin salon. A trecut oarece vreme de când am identificat ceea ce am venit să caut: un mic grup de persoane, la masa principală, din faţa scenei unde orchestra de ţigani, ai cărei interpreţi sunt din Pithiviers şi Tour-du-Pin, bagă gras în Timpid lăcrămioarelor. Grupul de patru persoane, are ca pol de atracţie o pereche. El, un bărbat frumos, încă tânăr, blond încărunţit, ceea ce stârneşte totdeauna unanime aprecieri (chiar dacă materialul e depreciat), îmbrăcat foarte elegant, după ultima modă, are mânecile sacoului alb suflecate împreună cu cele al cămăşii negre de dedesubt, dacă îţi poţi închipui ? Da, poţi ? Mulţumesc, asta îmi convine. Nimic nu e mai nasol decât să ai de-a face cu nişte imbecili cărora trebuie să le rumegi totul, să le descrii amănunţit, ca Zola ! Să faci pe romancierul nu-i o sinecură, ci mai curând o cură de sine, îţi jur '. Ai nevoe de vocaţie, ce mai !

Acum ajung la partea femeiască a perechii: superbă ! Animal de rasă. înţolită admirabil: Capot Cabane sau Cecil Saint-Laurcntl, nu-ţi pot preciza ; dar asta să nu te împiedice să dormi !

Toată lumea o priveşte. îi zâmbeşte. O sărbătoreşte. Până şi pipița de la bestiar, care i-a solicitat un ortograf !

Note:

1 Numele stâlcite ale croitorilor de lux francezi Paco Rabanne şi Yves Saint-Laurent (n.tr.).

— Ea e ? face Ben, care mi-a urmărit privrea.

— Mda.

— Very nice, zice.

Ia te uită, cum o fi stând cu moralitatea agentul nostru ? Ce i-o fi făcând lui plăcere ? Negresele, băieții, caprele din Tibet ?

— Sunteți însurat, Ben ? îl întreb nepăsător.

— Am fost de două ori ; e un sport incompatibil eu profesia mea.

Va să zică, la el „asta" e profesie ! Nu trebuie să țe mai miri de nimic.

— în materie de extaz, cum vă aranjați ? Agățați profesioniste sau faceți cuceriri ?

— Nici una, nici alta. Am oroare de Sida. E de ajuns s-o pățeşti o dată ca să nu mai scapi de porcăria asta.

— Să nu-mi spuneți că dați din mână !

— Nu ; cultiv castitatea. Totul e o problemă de etică. Am la New York o veche prietenă, de încredere, la- care mă duc din timp în timp. E infirmieră.

Faptul că tipa lui are o bl.uză albă trebuie că-l linişteşte pe Ben. Ca şi cum asta ar schimba rffizionoma pericolului.

îmi închipui viața lui cenuşie, bazată în exclusivitate pe maşinații, fără recreații în doi, fără vreo femeie care să-l aştepte cu adevărat.

— Aveți copii ? ' — Nici atât.

Pustiu desăvârşit, ce mai !

Gustăm din Dom Perigon. Vioara întâi a orchestrei a coborât în sală. Aplecat către masa grupului, cântă Fascinație. Noaptea, după câteva înşurubări imperiale, chestia asta e totdeauna de actualitate. Freamăt rectal cu propagare până în osul sufletului.

Priviri pierdute, mâini care se caută, se găsesc şi se strâng. Chiloți umezi. Pre-extaz.

„Şi n-am făcut nimic ca să încerc să-ți plaaac /*

Mie-mi spui ! Ne unge urechile precum cochiliile de melci din Bourgogne (totdeauna melcii sunt din Bour-gogne, aşa cum sosiile sunt din Lyon *). Mereu

aceleaşi rețete. Ca să se exprime, în cursul ticăloasei lor vieți de rahat, le ajung trei sute de cuvinte, patru rețete ca să-şi administreze tristeți în suflet şi una singură pentru a înceta să existe. Şi tu mai vrei să cunoşti o a doua exis-tență !

Serata suavă ruso-țigano-provincială durează două ore în şir.

— Nostimă idee la indivizii ăştia, să se strângă în astfel de localuri, şopteşte Ben Wilby.

— Dimpotrivă ! Ce fac ei acolo nu sea"mănă deloc cu o conspirație: îşi tratează mica afacere, în acompaniamentul lungilor suspine de viori. în văzul şi cu ştirea tuturor celor care ii privesc. Ştiți bine: ceea ce se petrece la lumina zilei trece totdeauna neobservat.

— Băieții dumneavoastră sunt siguri pe ce v-au raportat ?

— Am transcrierea fidelă a conversațiilor telefonice înregistrate. Deşi prudente, ele sunt elocvente pentru cei care, asemeni nouă, sunt la curent cu afacerea.

îşi bea şampania. I se mai toarnă un pahar, la semnul făcut unui chelner vigilent.

— Ați aflat identitatea omului-capcană ?.

— Da: un sărman şomer cumsecade, pe care Morlon trebuie că l-a adunat de la gura de ventilație a vreunei stații de metrou.

:— E un şmecher.

—- O javră,aş zice eu.

— Am fost nişte timorați dacă l-am lăsat în viații şi în libertate, regretă Wilby.

— Nimic nu-i ireversibil, spun sentențios. în plus, ne va fi utilă această tristă creatură, acum că a ieşit din văgăuna ei, Ben. îți dai seama că îl vom supraveghea cu microscopul. Trebuie că are în curs de desfăşurare şi alte afaceri ca ajta.

Note:

* Pe astă ți-am plasat-o deja de trei sute paisprezece ori şt încă n-am terminat. San-A.

Tovarăşul meu îşi netezeşte părul sur de pe tâmple. Ce-i drept, fără faimoasa lui pălărie, pare gol.

— Ceea ce nu înseamnă că să-i fi tras un încărcător în burtă n-ar fi fost o pâine de mâncat, cum ziceți voi în Franța.

După tonul lui gurmand, îmi dau oarecum seama că are şi roți de rezervă în porcăria lui de viață nesuferitul ăsta. Slujba nu-i doar un mijloc de a-şi câştiga existența. E vorba de o vocație bine înrădăcinată. Părerea mea e că îşi lichidează adversarii, pentru bunul mers al afacerilor sale delicate. Simte că ar fi fost nefericit dacă ar fi ținut un chioşc de ziare. E dintre aceia care îşi scot arma pe loc şi cu sânge rece. Un ditamai Coltul, ținut la cincizeci de centimetri de piept ; apoi trage liniştit, ui-tându-se în ochii celuilalt.

— Băiatul care a instalat un microfon la masa lor e un bun tehnician ?

— Mai mult decât un tehnician: un bijutier, Ben ! Când vom dispărea, el şi cu mine, poliția franceză va fi văduvă şi orfană.

Mi-l imaginez pe Mathias în sala de la Nopțile moscovite, mitocosind la masa rezervată pe numele frumosului blond încărunțit. Bineînțeles, nu a pornit de unul singur la treabă ; administratorul localului începuse să ehelălăie ca o întreagă haită de lupi, când i-am expus planul nostru. Din fericire aveam în buzunar dosarul lui foarte detaliat. Când i-am demonstrat că, pe parcurs, acesta se putea înrăutăți, din pricina unor mici afaceri prost rezolvate şi, pe deasupra, mai,ştim că în. cabaret nu se vinde numai şampanie, s-a liniştit. Ne-a dat cale liberă, dar „el nu voia să ştie". Intre şase şi şapte nu va fi nimeni în restaurant, iar cheile se vor afla în portocalii de plastic ce încadrează intrarea, dar asemenea procedee nu se potrivesc cu lungimea lui de undă şi aşa şi pe dincolo. Lituania obişnuită, cum spune Beru.

Dacă tot veni vorba despre Beru, iată-l că tocmai îşi aşază cele optzeci de kilograme de târtiță într-un fotoliu, în spatele nostru.

— E frumos ce scârțâie scripcarii ăştia ; cunoşti titlul zdrăngănelii ? şopteşte.

— Adagio de Albidoni, îl informez.

— Apropo de adagiuri, închipuie-ți că şi Berthe avea unul. descoperit la banca noastră. Nemernicii m-au curățat de parale cu adagiurile lor. Ah, ticăloşii ! Nu-i de mi-

sunt atât de bogați !

— Cum stăm cu afacerea ? îl întreb.

— Suntem pregătiți pentru ce urmează, tipule.

îmi întinde un pachet de fotografii. Treabă de maestru ! Şi rapidă ! Un prim clişeu, în plan ansamblu, reprezintă masa aflată sub supraveghere. Celelalte sunt măriri ale fiecăruia dintre participanți.

— Fotograful Casei a realizat asta ?

Eşti nebun ! Roşcovanul, din uşa closetelor, cu tele-

adjectivul. Nu l-ai remarcat pe artist, îmbrăcat în smo-cking ? Frumos ca un trandafir proaspăt ? Şi-a developat produsul muncii într-un camion-laborator, ascuns la două străzi de aici.

Ben zâmbeşte.

— Metodele mele s-ar zice că fac şcoală !

— Dacă îți închipui că ai inventat ceva, americanule, atunci bagă-ți finger-ul în ochi până îți găureşti fundul slipului, în cazul că ai purta unul. De câte ori n-am folosit noi ascunzători în maşini banalizate, eu şi Tonio, nu-i aşa, Şe^u ?

Citat ca martor, „Şefu" confirmă.

îi înapoiez grăsanului pachetul de poze.

— Te întorci la amicii tăi şi vă repartizați tipii care trebuie filați ; cu excepția fetei, pe care ne-o rezervăm noi, domnul şi cu mine.

— Mă uimeşti ! rânjeşte paradisul femeilor în carne şi oase. Când e vorba pe undeva de lenjerie fină, asta e rezervată comisarului scumpelor domnişoare ! Bun, mă duc să transmit dispozițiile. Dacă ar fi să-mi ascult pornirile, l-aş lua pe frumosul tip în alb.

— Cine te împiedică ?

— Tu> figură de obsedat. Mi-ai spus că o să te ocupi de şoricel ; or, îți dai seama că o să se care cu şmecherul ăia, nu vezi cum o încălzeşte ? Nu încetează să-şi facă ochi dulci amândoi. Dacă sclifosiții ăştia nu termină cu o partidă de călărie, să fiu eu încornorat !

Dragul, dragul de Beru ! Atâta inocență 1

— Ştii bine că aşa ceva nu vei fi nîcodată ! îi spun. Pleacă fără să reacționeze.

Porsche contra Maserati.

Blondul încărunțit e în Porsche, eu în Maserati. Conduce ca un nebun, ca unul căruia nu-i prea pasă de eventualele contravenții.

îl urmez. Dar e greu să faci una ca asfe în Parisul by night, fără a fi remarcat de cel urmărit.

Aşa că mă descurc şi eu cum pot. Din fericire, are o lumină de poziție spartă, deci e uşor de reperat de departe. Urmărirea noastră nu durează mult. Tipul o apucă pe bulevardul George-Five până la intersecția cu bulevardul Alma. După care coteşte spre chei, la dreapta, către Casa Radio.

Pe drum drept, accelerează la maximum, ignorând semafoarele. Fac la fel. Trecem prin fața edificiului apoi insul virează iar la dreapta şi intrăm într-un labirint infernal ! Oare m-a observat şi încearcă să scape ? Cred mai degrabă că-i place să-şi ofere senzații tari şi să o înspăimânte pe gagică — chestie de a-i strâmta păsărică înainte de folosire.

Spaima este un astringent super. Mai tare ca lămâia. Cu două sute la oră pe străzile Parisului, îi poți reda virginitatea une patroane de bordel !

Dar alergătura nebunească se încheie, cu o frână uluitoare, în fundătura generalului Branloche, erou al aviației din 14—18 (el este acela care, după ce a terminat muniția, a doborât trei avioane duşmane cu o praştie ; ochea rezervorul simțurilor.

Fundătura în cauză este somptuoasă. In realitate, e vorba, mai exact, de un mic scuar, unde patru platani

ctuoasă monumentului dedicat generalului Branloche.

Imobile din piatră şi de dimensiuni impozante. Porți duble, de fier forjat, în arc de cerc. Marmură. Coloane. Covoare. Vase pentru flori: the clasă !

Am parcat în fața unui panou care interzice staționarea, aşa cum se procedează în mod obligatoriu la Paris. Ben mă priveşte.

— Bravo, frumos şofat !

— Mulțumesc !

Tipul nu mai are un fir de păr uscat. E genul de aventurier cam în papuci de casă. îşi organizează loviturile cum organiza tata, odinioară, partidele de pescuit. Seara pregătea undițele. Cufunda firul într-un vas cu apă, ca să-l facă suplu. Migălea să fixeze plumbii minusculi, mai mici decât vârfurile de ac, de firul aproape invizibil. Dar, mai întâi, marea şedință de legare a cârligului microscopic. N-am să înțeleg niciodată cum reuşea bătrânul meu s-o facă, cu degtele lui groase, de om cumsecade. Un magician ! încerca să mă învețe: bucla, cele şase înfăşurări ale firului pe după tija infimă a cârligului. Ce să-ți spun: totul mi se încurca în mână ! Am fost totdeauna un zero în privința asta.

— Tu ştii în ce imobil au intrat ? mă întreabă Ben. lată că începe să mă tutuiască ; ceea ce nu le stă în

obicei anglo-saxonilor, cu acel you al lor, bun la toate, pe care şi-l trântesc în chip de intimitate.

— La opt, spun eu.

— Cum se face că eşti sigur ?

Mă fălesc nițel. Nu mă supără deloc că artizanul anchetelor delicate e uimit de reuşitele mele.

— Fiindcă ştiu adresa băiatului şi mai ştiu că la el acasă a condus-o pe fată. Pot chiar să-ți precizez că locuieşte la etajul doi pe stânga.

Qq facem ?

îi lăsăm să se facă lejeri şi să-şi înceapă micul ste-eple-chase. Până atunci, îi voi telefona lui Mathias să-mi

aducă banda magnetofonului ascuns sub masa lor.

Sun la birou, din Maserati — în ciuda ceasului atât de târziu, încât devine matinal. îmi răspunde Morcoveață. Iată unul care nu se plânge de oboseală. Scorpia lui trebuie că îi face scene ca în Shakespeare, din cauza absenței, în timpul nopții, de la domiciliul conjugal ; dar de câteva luni, înflăcăratului nu-i mai pasă. Câteva îmbrățişări năvalnice cu nişte persoane fierbinți la parter, l-au

— cum s-ar spune — dezdrobit. Roşcovă al meu a aflat că e şi el în stare să urineze la chiuvetă.

— Ah ! sujfit fericit să vă aud, domnule comisar.

— înregistrarea era bună ? *

— Trebuie să fie, abia am sosit, n-am avut încă timp să verific.

— Mi-ar plăcea să afli urgent.

— Urgent nu e posibil, domnule comisar. Sunt două ore şi patruzeci şi op.t de minute de înregistrare. Dar am avut casca de control şi am urmărit totul, aşa că sunt în măsură să vă fac un rezumat.

— Te ascult.

Se reculege o clipă, ca să-şi pună ideile în ordine.

— Mai întâi să vorbim despre cei prezenți: în afara perechii pe care o ştiți, erau acolo inventatorul şi primul secretar al ambasadei toufoulkaneze.

— Pe ăsta îl recunoscusem.

— A fost vorba mult despre afacerea Aubergenville. Amicul fetei nu mai putea de bucurie. Era încântat de intervenția promptă a unui anume Morlon care, după câte cred că am înțeles...

— Treci mai departe, băiete, ştiu cine-i Morlon.

— Toți sunt convinşi că problema e rezolvată şi că au cale liberă. Vor să acționeze repede. Un trimis al ambasadei sovietice trebuie să se prezinte, în noaptea asta, la individ, pentru negocieri. Au căzut de acord, şi unii şi alții, să negocieze afacerea pentru un milion şi jumătate de dolari. Inventatorul va trebui să primească im milion, primul secretar o sută de mii, iar perechea îşi va împărți cele patru sute de mii rămase.

— Frumoasă bucătărie.

— Inventatorul a remis un eşantion al produsului, sub forma unei cutii de...

— De lokum, i-o tai eu. Mathias râde.

— Ce e formidabil la dumneavoastră, domnule comisar, e că, atunci când vi se face un raport, ştiți dinainte ce vi se va spune.

— Nu tot, Ruginitule, nu tot ! îl asigur.

— Au avut o discuție în legătură cu „onorariile" plătite lui Morlon: cinci sute de mii. Ltigiul acesta a alimentat conversația timp de aproape un ceas, nu reuşeau să se pună de acord. Inventatorul pretexta că hotărârea de a-l „trata" pe Tabîtâ Hungou nu avea nici o legătura cu el şi nu voia să participe la târguiala. Ceilalți i-au demonstart că de asta depinsese întreaga afacere şi că trebuia să contribuie la finanțare. Până la urmă, s-a convenit că el va plăti două treimi şi că ceilalți trei îşi vor împărți treimea rămasă, ceea ce era totuna cu a spune că toate „cheltuielile" vor fi repartizate în funcție de „câştiguri".

Iată o judecată echitabilă, glumesc eu. Mai e de spus ceva esențial, bătrâne Purpuriu ?

— Cred că v-am relatat ce era mai important.

— La ce oră trebuie să se prezinte mesagerul sovietic ?

— Nu s-a precizat. Primul secretar luase contactul. A vorbit despre o vizită foarte târzie...

— Există vreo parolă, un cod oarecare ?

— Nu. N-a fost vorba de aşa ceva.

— O.K., ai făcut o treabă fantastică, complimentele mele. O să cer pentru tine o avansare. Ce-ai zice director de laborator ? Cel care ție şef acum e un monden ramolit la creier, care ar trebui propus pentru pensionare anticipată.

— E prea mult, domnule comisar ! Nu vă dați seama ? răguşeşte Roşcovonul.

— Du-te să-ți aranjezi nevasta şi lasă-mă pe mine să trag sforile, băiete.

închid telefonul.

Ben-şoriaelul nu-mi pune întrebări, dat fiind că telefonul meu de bord se aude copios. Dacă nu eşti surd o sută zece la sută, eşti nevoit să captezi conversațile.

— E bine, aprobă el. Foarte bine. Fără a vrea să fiu nepoliticos, San-Antonio, nu credeam că poliția franceză' e atât de performantă.

— O vedeai purtând beretă bască şi'umblând cu o pâine sub.braț ?

— Mai curând.

— Ei bine, nu ; ştii. tot vizionând seriale americane, sfârşim prin a ajunge şi noi băieți mari.

Deoarece, hotărât lucru, măndel e acela care conduce operațiunea, organizez continuarea în felul următor: Am să urc la îndrăgostiții noştri, dându-mă drept „contactul" rus. Ben se va ascunde şi va pândi sosirea celui adevărat. Când îl va vedea apărând, îl va intercepta ca să-i spună că a apărut, un impediment şi că tratativele se amână pe a doua zi.

Propunerea îmi e răsplătită cu o strâmbătură categorică.

— Nu că vreau să te plictisesc, comisare, dar aş prefera să inversăm rolurile: eu am să urc şi tu ai să-l aştepți pe rusnac.

— Nici vorbă !

Ne păruim verbal. Fiecare ferm pe poziții. Fiindcă ne aflăm într-o fundătură (e şi cazul s-o spunem !) hotărâm să urcăm amândoi Wilby are o idee remarcabilă. Dat fiind că ştie ruseşte, va scrie un bilet cu litere acrilice, Beru dixit, pe care îl vom vârî la tabloul soneriilor şi unde va fi scris: „întâlnire amânată". în felul acesta,' rusul va face cale întoarsă.

îşi redactează răvaşul cu stiloul meu şi pe o foaie din carnețelul meu, o introduce cu mare grijă în cadrul de aramă care înconjoară butoanele de sonerie ale diferiților locatari, iar eu acționez cu hotărâre soneria omului nostru.

Pentru două etaje, nu luăm în seamă ascensorul. Băiatul ne aşteaptă în pragul apartamentului. Ben, genial, mi se adresează pe ruseşte, în timp ce urcăm scările; ceea ce te bagă în sperieți.

Văzut de aproape, blondul încărunțit e şi mai frumos decât văzut de departe. Chip dăltuit, ochi palizi, bărbie energică. Poartă o pijama de mătase neagră, sub un halat de casă de mătase albă cu găitane negre. Este very armonios. Foarte gigolo de înalt nivel. Ce mai, are alură, nu jucărie.

— Bună ziua, domnilor, nu ştiam că sunteți doi, zice el.

Eu mă înclin ceremonios.

— Domnul Igor Bouftapine, aici prezent, nu se prea descurcă în franceză, spun eu, şi a preferat să-l însoțesc.

Pseudo-Bouftapinul strânge mâna gazdei. Acesta din urmă ne pofteşte într-un salon elegant, genul de modernism la care trebuie să te aştepți din partea acestui tip: zugrăveli de culoarea zahărului ars, canapele joase, mobile de aramă şi plexiglas, pe pereți reproduceri din Man Ray.

— Pot să vă ofer o vodkă la gheață ? întreabă el: I se răspunde că poate. Ne plasează într-un colț, unde

este amenajat un bar într-un intrând al încăperii.

— E poloneză ! se scuză el.

îi replicăm că nu avem nimic împotriva Poloniei. Toasturi mute în cinstea scumpelor noastre proiecte ! Bem.

— Cred că prietenul nostru K^dmir Saabit v-a pus la curent cu afacerea ? atacă blondul cărunt.

încuviințăm de zor.

— Cred că v-a remis şi un eşantion de probă ?

— într-adevăr, răspund eu.

— Ați putut deci măsura amploarea fenomenului.

— Absolut, canfirm eu în cunoştință de cauză.

— De altfel, vă țin lâ dispoziție şi un al doilea eşantion, spune seducătorul.

Se duce în camera lui şi revine cu o cutie mică de lokum.

Ben vrea s-o ia el, dar, mai rapid, eu o înşfac şi o strecor în my pocket.

—Nu vă dați atâta osteneală, tovarăşe căpitan, îi zic, cu un zâmbet larg cât ecranul unui drive-in.

Ce mai privire hoață îmi articulează ratonul spălăcit !

— Veți putea socoti că suntem foarte imprudenți încredințându-vă, fără a fi primit nici un dolar, eşantionul produsului pe care vi-l propunem, articulează tipul; fiindcă, pornind de la el, l-ați putea reconstitui după ce îi veți fi determinat compuşii. Pun pariu de altfel că serviciile dumneavoastră s-au şi ocupat cu aşa ceva.

Râde.

— Era dreptul dumneavoastră. însă particularitatea acestui produs e tocmai aceea că elementele care îl compun sunt necunoscute. Trebuie, prin urmare, să treceți prin filiera inventatorului pentru a căpăta nu numai formula, ci şi sursa materiei prime. O afacere foarte specială, nu-i aşa ?

îi place să se joace de-a şoarecele cu pisica, dar cu o condiție: să aibă rolul pisicii. Nu se jenează deloc să-i manevreze pe sovietici.

— Va costa mult, anunță.

N-aş şti să-ți zic ce-mi trece prin cap în momentul acela. Nici chiar un' congres de psihanalişti n-ar reuşi să-mi descurce confuzia mintală. Şi ştii ce mă pregătesc să lansez ? îți jur că merită osteneala. Cred că există în demersul meu o înclinație pentru gestul teatral. Nevoia de a~i face figura acestui plin de el, acestei frumuseți !

— Ascultați, zic, eu văd lucrurile în felul următor: vă ofer un milion şi jumătate de dolari. *1 dați un milion inventatorului; domnul Kadmir Saabit ia o sută de mii pentru bunele lui oficii, şi dumneavoastră păstrați restul de patru sute de mii, pentru dumneavoastră şi prietena dumneavoastră. E corect, nu ?

Dopul sare departe, dar sincer vorbind, merită subterfugiul.

Am văzut adesea oameni lichefiindu-se, dar în asemenea măsură, încă niciodată, pretine ! Asta îşi reduce volumul ! îmbătrâneşte cu o sută de ani pe secundă ! Se stafideşte. Se chirceşte. Nu mai e cărunt, ci alb ca zăpada ! Obrajii i se ating. Ochii îți fac bye-bye, în-fundându-se adânc, adânc în orbite. Gura, întredeschisă de un început de asfixie, stăvileşte cu greu valul de fiere trimis, în linie dreaptă, de la ficat.

Stă aici retezat, topit, la capătul puterilor. Şi timpul se scurge. Ben a fost şi el surprins, dar ca orice om de acțiune, şi-a revenit rapid şi, zdravăn în fond, profită de spectacol. Pariez că e de acord cu faptul că am pus cărțile pe masă şi l-am altoit pe băiat cu această cizmă secretă, proaspăt pingelită.

Rămânem imperturbabili şi suavi în fața individului prăbuşit.

Acesta îşi stoarce meningele. Ar vrea să spună şi el ceva. Să adopte o atitudine. Dar nu-i vine nimic, e deşert complet, black-out integral. Singurul lui rezultat e că îşi stropeşte frumoasa pijama, de Casanova la preț de solduri, vrei să pariezi ? Atunci ce poate fi pata aceea care se întinde pe pielea fotoliului ?

— Ia zi, Leo, atac în cele din urmă, eşti ciudat de lipsit de reacții. După ieşirea de la închisoare, n-o să faci carieră cu un asemenea temperament, gen tăiețel cu ouă. Când cineva se lansează în întreprinderi de felul ăsteia, dragul meu subsecretar de stat, trebuie să aibă suficientă anvergură încât să poată pierde, la o adică. Adevărații luptători nu sunt cei care ştiu să triumfe, ci aceia care ştiu să piardă. Pariez că duduia va fi mai sprintenă decât dumneata !

Mă ridic şi intru în camera vecină.

Ai zice că frumoasa nu e captivată peste măsură de tratative, fiindcă doarme ca o preafericită ; sau poate că tipul i-a făcut la bucurii, până a leşinat-o ! Mă aşez,, înduioşat, pe marginea patului, aşteptând ca lumina şi prezența mea (noțiuni care se confundă, mulțumesc !) să o trezească.

Arată bine o femeie care doarme. Fie ea ultima sau antepenúltima dintre ştoarfe. Mă duce cu gândul la un pârâiaş clipocind, sus la munte. Acolo unde

vegetația este numai muşchi şi ierburi. Copilăria mea e plină de asemenea „secrete şoptitoare" care înşirau verzi şi uscate, îngenuncheam în fața apei lor limpezi. Nu ştiam că atunci contemplam viața.

Ei bine, în vreme ce doarme, AMcia Surcouff nu mai e decât o fetiță minunată, un pârâiaş, ca să spun aşa ; izvorul care țâşneşte din pământ.

Combinațiile, înțelegerile dubioase, complicitățile îngrozitoare, totul a dispărut, lăsând locul unei inocențe regăsite în mod miraculos.

îi înțeleg succesul. încântătoare şi actriță într-o asemenea măsură, nu putea rata ocazia. Avea totul pentru a reuşi. Ce spun eu: reuşise ! Dar nu atât de repede pe cât ar fi vrut ; îi trebuia o grămadă de bilete verzi, pentru a-şi confecționa o peluză corespunzătoare standingului ei. Ce nădăjduia această tâmpită ? Cu două sute de mii de dolari nu ajungi departe în zilele noastre. Ar fi venit şi vremea când le-ar fi căpătat drept onorariu ! Dacă nu cumva... Bineînțeles ! Banii ăştia erau doar un mizilic. Fiindcă mai târziu l-ar fi ucis şi pe inventator ! Discuția aceea a lor, de negustori de covoare, de la Nopțile moscovite, era menită să-l facă pe fraier încrezător. Cine ştie dacă numitul Morlón nu fusese de pe acum însărcinat să „execute" un nou „contract" ? Dintr-o dată asta avea să însemne şapte sute de mii de dolari. Şi atunci se schimba vânzarea. Pipița era făcută pentru Rolls şi o a doua reşedință ; sau pentru un foarte frumos apartament de foarte foarte înaltă clasă, din bulevardul Foch, genul de domiciliu care îi omoară de invidie pe confrați şi le ia ochii producătorilor !

Gata, iată că se mişcă în somn. Un somn care nu-i mai merge decât în trei labe. O bujie s-a dus în brânză. O să răsufle adânc şi o să-şi deschidă ochii. Chiar acum ! Schițează un zâmbet, crezând că-l vede alături pe adevăratul ei negustor, jupanul Leo Pauldine, pornind într-o cavalcadă nocturnă. Marea țopăială din Auvergne, după care e atât de bine să adormi din nou !

Dar ce se-ntâmplă aici, neică ? Cine-i necunoscutul ăsta care îşi permite să-şi trântească tenderul pe patul ei ? Stai să vezi, puiule, că nu-i chiar atât de necunoscut ! Am mai zărit eu undeva moaca asta arătoasă. Nu de mult. Cin' să fie ? îmi stă pe limbă, ca acadeaua frumosului Leo. A, da ! O, Doamne ! Dar e comisarul care a venit să ancheteze la mine, în strada Meissonier (pictor francez născut la Lyon în 1815, Sana s-a înşelat vorbind de un bijutier, bijutierul are doi „n" în nume).

Gata, uite că se ridică, imediat, nervoasă ca un Colt în mâna lui John Wayne.

— Ce faceți aici, domnule comisar ?

— Meseria, scumpă vedetă.

— Cât e ceasul ? Ii fac cu ochiul.

— De acord cu dumneata, nu-i ora legală pentru o Interpelare, dar mâine, la nouă, cine ar mai putea-o dovedi ?

în felul lui, Bătrânul e un maratonist ; numai că în loc să facă pe drum cei 42,195 kilometri, îi parcurge în biroul său.

în plus, iată-l lovit de un nou tic, datorat ravagiilor vârstei: ridică din umărul drept la fiecare doi paşi, apoi îl lasă să cadă îndărăt.

Ne-am strâns în birou cu toții: eu, Beru, Mathias, Pinaud, domnul Blanc.

Eu stau pe locul pasagerului, în fața biroului de mi-

nistru. Cei patru colaboratori ai mei rămân în picioare în

spatele meu, imobili ca nişte manechine de la Samari-

taine. *

Şeful vorbeşte din mers, pentru a păcăli lungimea drumului. Şi a-şi ține tovărăşie.

Zice ;

— De acord, invenția este uimitoare. Dar ce reprezintă ea ?

îi adresez o privire lui Mathias. E rândul lui, se pricepe mai bine la tehnică decât mine, e mai înzestrat pentru a explica genul ăsta de şmecherie.

— Un produs în care intră diferite elemente, cele principale fiind necunoscute întregului corp ştiințific, întrucât derivă dintr-o plantă ce creşte doar într-o regiune plină de povârnişuri a Toufoulkanului septentrional, domnule director. Ar fi vorba de o plantă din familia papa-yeraceelor...

, Dar Moşul îl întrerupe:

— Mathias ! Nu mă chinui, bătrâne ! asemenea denumiri la ora patru dimineața ! Vă bateți joc de lume. Bun; drogul despre care e vorba te face să-ți schimbi, mental, identitatea ; asta am înțeles. Dacă îl consum, pot deveni, in mod subconştient, preşedintele Republicii ! Ce grozăvie ! Şi pe deasupra, am înțeles, atât de intensă este degajarea primo farinolată, încât se poate întâmpla ca subiec-tul cu care mă identific să devină, în mod pasager, eu însumi, prin contagiune subconştlentă. De ce vrei să-mi mai explici ceea ce nu lasă nici cea mai mică îndoială în spiritul meu, băiete ? Omul ăsta mă socoteşte senil, nu ?

Aici ne citează ca martori.

— Este ciudat Mathias ăsta: un tip atât d.-. binecrescut, respectuos şi aşa mai departe, să vină să-şi bată joc de mine în fața tuturor ! Zău dacă m-aş fi aşteptat !

Roşcovanul e la două secunde şi trei milimetri de leşin. Horcăie nişte „Dar, domnule director" care ar face să tremure până şi un muncitor ce lucrează într-o oțelărie.

Achille îşi reia marşul forțat. A şi parcurs douăzeci şi opt de kilometri ! Un pas de vânător alpin. Printr-un miracol, Mathias rămâne în picioare, cu o gură atât de larg căscată, încât ai zice că e o balenă fără fanoane.

— Bun. Să reluăm, hotărăşte Strămoşul. Să reluăm. Un cercetător născut în Toufoulkan, dar cu studii în America, a avut ideea, în cursul vacanței petrecute în țara natală, să lucreze asupra plantei cu pricina, foarte cunoscută autohtonilor. Şi a făcut descoperirea pe care o ştim.'

Se întrerupe, se întoarce spre mine.

— Sunt explicit, Sanantonio ? îți e cumva greu să mă urmăreşti ?

— Deloc, domnule director, totul este de o mare claritate.

— Sunt fericit să te aud spunând-o, dragul meu. Dar dacă există ceva ce nu înțelegi, nu ezita să mă întrerupi } mă aflu aici ca să-ți explic !

Nu-i prisoseşte ruşinea. Eu însumi, prin telefon, i-am făcut, la domiciliu, o dare de seamă asupra afacerii. Şi iată că acuma bătrânul păun ne-o povesteşte el nouă !

— Savantul respectiv era coleg de şcoală şi prieten al răposatei sale Excelențe Tabîtâ Hungou. Şi cum dorea să se aleagă cu un profit maxim de pe urma descoperirii şi, pe de altă parte, avea încredere în ambasador, a venit să-l caute la Paris, pentru a-l pune la curent în mod confidențial. Interesat imediat, acest diplomat eminent a testat în mod eroic descoperirea asupra propriei soții !

— Nu în mod eroic, domnule director. Am aflat că menajul lui mergea prost şi că...

Dar bătrânului nu trebuie să-i înfigi cuie în cauciucuri,

nu tolerează aşa ceva.

— Ba nu ştii nimic, comisare ! Fă-mi plăcerea şi nu pune în discuție versiunea mea. Ea constituie expresia realității. Repet:,,în mod eroic", şi îmi cântăresc cuvintele, ambasadorul a testat ivenția asupra soției sale. Nefericita şi-a pierdut rațiunea. Dar poate că numai temporar. Să trecem peste asta, ştiința are nevoie de martiri. A urmat un conflict între inventator şi Hungou. îngrozit de consecințele pe care le avea ingurgitarea produsului, Excelența Sa a refuzat să negocieze vânzarea, față de indiferent cine, şi chiar şi-a amenințat prietenul cu represalii, dacă se încăpățâna să ceară comercializarea. în Toufoulkan nu se glumeşte !

— în realitate, domnule director, Hungou înțelegea să păstreze descoperirea numai pentru profitul său personal! nu mă pot opri să rectific.

— Cum îndrăzneşti să pretinzi o asemenea infamie, San-Antonio ? Prin ce aberație mintală ?

— Dar faptele, Domnule Di...

— Linişte ! Continui. Acest netrebnic inventator, un ins cupid şi suspect, încearcă atunci să se alieze cu primul secretar al ambasadei, acesta din urmă un tip îndoielnic, un gunoi, un trădător !

'— De data asta sunt pe deplin de acord cu dumneavoastră, domnule director.

— Ceea ce nu are nici cea mai mică importanță 1 se împotriveşte Jumulitul, luând-o razna. Atunci, această talpă a iadului pune la cale o uneltire îngrozitoare. Dându-şi seama că nu e în stare să negocieze singur, se înhăitează cu un individ mizerabil, strecurat în labirintul politic al scumpilor noştri guvernanți actuali: acel Leo Paul-dine, fost actor ratat, fost cavaler al industriei, recuperat de nişte lideri oneşti ai partidului la putere, cărora le-a înşelat probitatea. Aşadar, se recurge în mod deschis la o hotărâre extremă. Excelența Sa riscă să facă să eşueze totul ? Ei bine, va fi complet neutralizată ! Câmpul de manevră trebuie să rămână liber ! Cu orice preț ! înțelegeți bine asta, domnilor ? Cu toții ? San-Antonio, da — la rigoare ; dar Berurier nu pricepe absolut nimic ! Pinaud doarme, Negrul e negru şi Mathias p. devenit prea obraznic ca să asculte cu o 'perfectă onestitate expunerea mea. Ah ! e greu să fii şef ! Ce singurătate îngrozitoare. N-are importanță, chiar dacă vorbesc numai pentru mine, am să merg până la capăt ! Se pune la cale o întâlnire a scumpei şi nobilei Excelențe cu această subparaşută de Alicia Surcouff, gata să-şi pună fesele la bătaie pentru un pumn de aur ! Ea îl seduce pe foarte cinstitul soț, îl abate de la_ drumul cel bun ! îl îndepărtează de patul conjugal ! Leo Pauldine, o imensă secătură înhăitată cu cea mai rea scursoare a societății noastre, plăteşte un impresar al crimei ca să-l ucidă pe Excelența Sa. La omul acesta totul e diabolic. El ştie bine că un diplomat omorât la amanta lui devine o mare problemă pentru serviciile noastre de la Afacerile străine, care şi aşa au atâtea dificultăți. Asasinatul este înfăptuit: apoi descoperit de fata înarmată cu cel mai perfect dintre alibiuri: i se atribuise coroana de cea ma bună actriță a anului ! Mie-mi spui ? Ea urma să-l prevină pe subsecretar. Şi el, acest tip murdar, să facă uz cu abilitate de rațiunile de stat ! Totul s-a petrecut conform planurilor sale îngrozitoare. Adio, Excelență ! Calea e liberă! Să intrăm în contact cu sovieticii ! Din fericire, Achille veghea ! Achille era acolo, în umbră, cu trupele lui de elită ! Achille for ever '."

Tace, îşi scoate batista parfumată şi şterge cele două lacrimi de orgoliu sublim care i se rostogoleau pe obrajii boțiți.

— Putem fi mândri de mine, domnilor, spune. Şi-a încheiat parcursul impus. Obosit, ia loc pe tronul său. îşi aşază frumoasele labe manichiurate pe maro-chinul cu modele al mapei de birou macle in Cordoba. Le contemplă cu o tandrețe nemărginită, ca o mamă pe cei doi îngeraşi ai ei adormiți.

— Bine, şopteşte. în ce fază e afacerea, San-Antonio ?

— Cuplul Pauldine-Surcouff, savantul şi primul secretar sunt în colivie, domnule director, in compania câtorva răufăcători şi scandalagii beți, arestați în noaptea asta. N-am vrut să previn Parchetul înainte de a vă fi consultat.

— - E adevărat ? spune Fabulosul. N-ai alertat pe nimeni ? Nici chiar presa ?

— Pe nimeni. înşişi confrații noştri ignoră absolut totul cu privire la deznodământ.

Atunci se petrece un ce admirabil. Achille îşi recuperează mâinile expuse pe pielea arămie, le aşază pe reze-rnătorile fotoliului, se slujeşte de ele ca puncte de sprijin, se ridică şi vine la mine.

— în picioare ! îmi spune. Mă ridic. Mă strânge în braţe.

— Te iubesc ! îmi suflă la ureche. Oh ! E bucăţică ruptă din mine, băiatul ăsta ! Şi ce bine a ieşit din testiculele experienţei mele ! Oh ! cât de perfect îmi seamănă !

Se îndepărtează.

— Va trebui să eliberaţi toată lumea asta frumoasă, domnilor ! Şi apoi s-o uitaţi. Să nu mai vorbiţi niciodată despre ea ; nimănui, mă auziţi ? Nici un cuvânt familiilor, nici amantelor ! Tăcere totală ! Din raţiuni de stat. Să nu veniţi să-mi spuneţi că e imoral. Dacă v-o cere inima, nu aveţi decât să-i ucideţi cu titlu personal.Nu-mi naşă de vieţile lor. Cinstit să fiu, îi plâng. Dar e imposibil sâ urmeze vreo anchetă, nişte articole, un proces ! Mă cutremur doar când mă gândesc la aşa ceva ! Haideţi, domnilor '. Faceţi ce vă spun. Şi să uităm, la unison, această tristă afacere.

Ajungem la uşa dublă, capitonată,' cu capul în piept şi cu un gust de rahat în gură. Şi încă un rahat de proastă calitate !

înainte de a ieşi, Beru se opreşte şi murmură:

~ Dom'le director, ceea ce ne cereţi acum, după tot ce am suferit, e într-adevăr picătura de apă care aprinde pulberea. Aveţi ceva împotrivă dacă mă duc să fac o plimbare, pe un teren viran dintre cunoştinţele mele, în tovărăşia acestui Pauldine ? Cel puţin să-i rup vreo zece dinţi, să-i smulg o ureche şi un testicul; adică lucrul cel mai neînsemnat, parol ! Numai cât să spun că fac şi eu o mică afacere.

Mărinimos, Achille declară:

— Nu ţi-am auzit întrebarea, Berurier ; mergi prinţ urmare şi plimbă-te unde crezi şi cu cine vrei. Am chef să-mi dau demisia !

Altfel cum să-i eliberez pe criminali pe care cu atâta' greutate i-am închis ? Pentru prima dată mi se întâmplă un lucru atât de jignitor !

In dimineaţa asta nu mai plouă. Dar un vânt muşcător circulă prin Paris, rapid ca o veste proastă.

Se face ziuă când sosesc în strada Glacière, în faţa imobilului Marie-Jeannei.

M-a adus într-acolo o forţă misterioasă. De fapt, micuţa asia nu mi-a ieşit din gând nici o clipă. O port în mine aşa cum îmi port inima.

La ea s-a şi aprins lumina. într-adevăr, se scoală atât de devreme, ca să-şi câştige sărmana coajă de pâine frugală.

Aşa că urc şi ciocan la uşă.

Cu inima bătând, Antoine. Un liceean ! E primăvara care cântă în mine, aşa cum se spunea îrt nu mai ştiu ce. romanţă de doi bani.

Un foşnet uşor. Scumpa ei voce subțirică întreabă J — Cine e ?

~ Un mare tâmpit de polițai ! răspund.

Uşa se intredeschidc. E acolo, in chiloți şi cu un minuscul sutien. Doamne ! Dacă mi-aş da ascultare, m-aş arunca asupra ei şi aş hali-o crudă.

— Bună ziua, şopteşte, totul e |p regulă ?

— Succes deplin. Draga mea. Am nirmat sfaturile tale Şi totul s-a petrecut de minune.

— Ah, bun !

Rămâne in uşa întredeschisă, fără să-i dea prin minte să mă poftească înăuntru. Atunci îndrăznesc eu, arătând spre interior: — Pot ?

Nu se mişcă şi sfârşeşte prin a bâigui:

— Păi... un coleg de facultate a trecut ieri pe la mine şi a rămas.

Ticăloasă prăbuşirea asta în picaj ! Ligheanul ăsta cu apă rece î

Ce mutră caraghioasă trebuie că am ; epuizat de eve-; nimente, de noaptea albă, de toate..,

— Da, da, înțeleg, zic. N-are nici o importanță, ara urcat numai să te întreb cât e ceasul. Al meu rămâne în urmă. Totuşi, ceasurile astea Cartier nu sunt de duzină, nu ? Cum îți explici ?

îmi răspunde că nu-şi explică şi că e cinci şi zece:

SFÂRŞIT

BI1LIOTECA

COLECȚIA SAN-ANTONIO

GALANTERII PENTRU DAME FRIVOLE

SPLINA ÎN SUC "PROPRIU

Aflat în vacanță pe Coasta de Azur, San-Antonio are c. aventură cu o fermecătoare miliardară americană. De aici încep toate: răpiri, cadavre misterioase, opulența incredibilă a unui armator, posesorul unui castel cu 800 de camere, reuniunea secretă a, tuturor capetelor încoronate de pe glob, soții fidele şi soții -infidele, organizații secrete, şantaje şi peste toate acestea San-Antonio încurcîndu-le şi descurcîndu-le, reuşind dar avînd şi eşecuri.

ÎNCEPE ACȚIUNEA

Şi unde poate fi mai palpitant pentru a începe o acțiune gen San-Antonio decît la Festivalul Filmului de la Cannes. De data aceasta San-Antonio este însoțit şi de superiorul său, cunoscut sub numele de „Bătrânul". Misiunea: anihilarea unui răufăcător de talie internațională zis Hiena. Şi acțiunea începe. Sub jeturile de lumini şi artificii ale Festivalului au loc urmăriri nocturne, consfătuiri misterioase ale şefilor polițiştilor din toată lumea, atentator-aec'rderjîle dij maşină, pernei frumoase care pun în niafe^rheurcatură sufletul generos al comisarului. Şi pesttş întregul noian-de mistere s| încrucişează spadele a două inteligențe,: cea^a comisarulu| şi cea a Hienei.

LICHIDAȚI-L !

Este volumul în care Frédéric Dard, alias San-Antonio," începe seria celebrului super comisar. De la stil, limbă, pînă la caracterul trepidant al acțiunii, scriitura conține, în mod concentrat, toate trăsăturile care l-au făcut celebru pe întregul glob, pe nu mai puțin celebrul San-Antonio. Aventuri în cascadă, ironie şi umor cît încape,

Oricît de frivolă ar fi o „damă", dacă are tot ce trebuie pus acolo unde trebuie, este suficient pentru ca S.A. să demonstreze galanteria franceză. Chiar dacă „dama" este bine ancorată într-o bandă de terorişti pe care S.A.. evident, trebuie să o spulbere.

SIROP PENTRU VIESPI

Pinochel, pe post de mort, cu funeralii aproape naționale, în prezența noului ministru de interne care nu este altul decît Berurier, dă un efect de tot hazul şi declanşează, în continuare, o cascadă de aventuri. Pentru că şi pînă la această scenă s-au petrecut foarte multe şi, toate cele dinainte şi după, în stil sceptic

Şan-Antonio. Ce este bairamul de la ţaţa Tatzi ? Asta estt treaba cititorului să afle citind romaiuL

VINO CU LUMINAREA PREGĂTITA

Pat^u şefi de stat ai patru mari puteri îi cer lui San-Antonio să-l înlocuiască pe furnizorul de „fete" al unui sudamerican. Acţiunea este dură, scenele erotice cam fără perdea. Romanul trebuie ferit de copiii pînă la îi— 15 ani.

SAN-ANTONIO ÎN ŢARA WHISKYULUl"

Consumat de erou în cantităţi apreciabile, aventurile comisarului trebuia să-l ducă şi în ţara whiskyului. Cas te le, depozite, butoaie cu celebra băutură dar în care sînt conservate şi cadavre, fete, evident blonde (pentru că S.A. nu frecventează patul decît însoţit), mistere, dezlegări de mistere care te duc la alte mistere şi toate povestite în limba atît de savuroasă şi.c ortodoxă a autorului.

SĂRUTĂRI UNDE ŞTII TU

Miza acţiunii este un aparat laser capabil sâ distrugă centrale nucleare. Pentru obţinerea acestui aparat şi folosirea lui sînt omoriţi doi savanţi, doi terorişti filipinezi primesc ordin de a se intrena pentru ca la comandă să poată urina cîte 1,5 litri fiecare. Bătrânul (superiorul co-misarului) are un şoc şi dă în mintea copiilor, dar îşi reveni sub terapia de şoc a unei blonde aduse de San Antonio. In acţiune mai intervine şi o foarte frumoasă ziaristă căreia comisarul îi transmite mesajul din tilu şi, în sfîrşit, o centrală nucleară franceză care este gata să urmeze drumul Cernobîlului... Dar... acolo se află şi San Antonio.

BUFFALO BULĂ

Un individ semănînd leit cu Berurier a fost împuşcat pe cînd pătrunsese fraudulos în Centrul de cercetări ultrasecrete al NASA. Ultimele cuvinte au fost: „Berurier, Poliţia pariziană". Cei doi poliţişti francezi sosiţi la Washington la invitaţia poliţiei locale, încep propria anchetă. Berurier mai moare odată, iar San Antonio este arestat. Din Franţa, sosesc colaboratorii cdmisarului, soţia lui Berurier, Bătrînul şi amanta lui de moment. San Antonio este eliberat, ceea ce face succesiv deliciul mai* multor femei, printre care şi amanta Bătrînului. Scena finală se petrece la Paris. Berta Berurier, văduvă inconsolabilă, îşi ocăreşte curtezanii: nici unul nu se compară cu inegalabilul ei soţ defunct. Nici o dimensiune nu e cea potrivită, toţi sînt subdotaţi. Şi iată că dintr-o dată, în uşă se iveşte ceva supradimensionat, ceva incredibil. Berta cade în genunchi, topită de recunoştinţă. Pregătită.

P1EPTĂNÎND GIRAFA

Comisarul 3an-Antonio şi adjunctul său Berurier se ' angajează la un circ ambulant; primul, ca îngrijitor al girafei şi al elefantului, iar cel de-al doilea ca omul-care mănîncă-orice. Motivul îl constituie furturile de tablouri din muzeele din fiecare oraş în care poposeşte circul. Şi in

îocul anchetei, Berurier devine mare vedetă de circ ; comisarul are o aventură amoroasă cu dresoarea de elefanți ; apar saltimbanci homosexuali; soția unui industriaş este găsită înjunghiată, timp în care Berurier e ocupat cu cucerirea unei superbe femei, iar comisarul întîm-pină dificultăți în a rămîne în viață. Dar cine-i hoțul de tablouri ?

PLĂCEREA E DE PARTEA MEA

Trebuia să vină şi Thailanda, şi a venit. Cu tot pitorescul ei. Decorul: cele mai celebre bordeluri. Actorii: San-Antonio, Berurier (disperat că nici una din pensionarele din decor nu-i sînt pe măsură), hipnotizatori, oa-meni-țintă-vie, un patron de pompe funebre etc, Acțiunea: picantă pînă la cer, crudă, chiar foarte crudă dacă nu ținem seama de ironia profundă şi umorul debordant.

CIRCUL SIFILITICILOR

înscris accidental în P.S.F. Berurier ajunge director al poliției. Fostul director, în replică, se înscrie îr P.C.F. şi devine subsecretar de Stat. Şi începe c acțiune nebună, plină de aventuri, bine agrementată cu amorur; şi totul de un haz demențial.

COLECȚIA EXBRAYAT

(Distins cu MARELE PREMIU al romanului de aventuri)

SCRISORILE-ANONIME

Comisarul de poliție Darius Mejean, certat cu şeful său — pînă nu demult amic — din cauza neînțelegerilor culinare dintre neveste, trebuie să investigheze o crimă aparent absurdă, fiind mereu împiedicat să afle adevărul, pe de o parte de martorii crimei, pe de altă parte de şeful său. Oricum, surpriza descoperii făptaşului duce la împăcarea nevestelor gurmande — şi ca urmare — a dibaciului comisar cu şeful său.

SERIA: IMOGENE

Imogene, unul din cele mai îndrăgite personaje feminine din toate romanele polițiste scrise pînă acum. De un pitoresc şi un umor inegalat însă, această femeie polițist sparge toate canoanele în materie. Motiv pentru care autorul (Exbrayat) o poartă prin şase din cele mai captivante romane ale sale.

IMOGENE ŞI BANDA DE SPIONI

Ieşită la pensie, Imogene se întoarce în oraşul său natal, spre disperarea poliţiştilor care presimt că, în liniştita provincie scoţiană, vor fi semănate pretutindeni cadavre. Bătăi la circiumă, familii în pragul destrămării şi, evident, cadavre, marchează revenirea în oraş a roşcatei Imogene, care, în final, primeşte mulţumirile direcţiei superioare de poliţie, spre spaima tuturor celor care o detestau şi doreau să-i facă bucata.

TOT TU, IMOGENE ?

Imogene pare să fi îmbrătrînit. Da; faptul că polit;a îi cere un ajutor direct pentru descoperirea unei crime la un colegiu, o aduce pe roşcata scoţiană, deghizată în profesoară, la starea de paroxism în care provoacă din nou bătăi, separări de cupluri, retrageri ale elevilor din colegiu, descoperind însă, în final, ucigaşul şi motivul crimei, spre disperarea bieţilor poliţişti din Callander, puşi din nou în inferioritate.

NU-ŢI DA ÎN PETEC, IMOGENE!

O scoţiană osoasă cu părul roşu, modestă slujbaşă la Amiralitatea londoneză, are prilejul să se ilustreze ca mare apărătoare a justiţiei în oraşul său natal, Callander, ucigînd cinci sau şase spioni interanţionali care voiau să fure planurile ultrasecrete ale unui avion. Cum de se îri-tîmplă toate acestea, aflăm prin intermediul unor dialoguri de un haz nebun, care punctează relaţii neaşteptate între englezi şi scoţieni, scoţieni şi restul lumii.

IMOGENE, EŞTI DATA NAIBII !

Imogene, domnişoară bătrînă, are un mare respect pentru dragoste. De aceea, surprinzând ceea ce i se pare a fi un amor ilicit, ea cere sprijin poliţiei pentru cei doi, bănuind că unul din ei va deveni ucigaşul perechii legitime spre a-şi asigura fericirea cu persoana iubită. După ce se bate cu poliţiştii înşişi, împăcîndu-se la un whisky, Imogene are surpriza să constate că ipoteza ei se verifică. Dar ucigaşul- era în altă parte şi motivul cu totul altul. Pînă să-l descopere însă, au loc alte multe întîmplări pline de haz.

IMOGENE ŞI VĂDUVA ÎN ALB

La direcţia superioară de poliţie se primesc mai multe anonime indicînd faptul că, un tânăr dispărut din Callander a fost de fapt ucis de... Imogene Evident, ea va îi dar şi spre mulţumirea suporterilor, între care echipa ciclism

locală. Din nou bătăi, etalarea unor găunoase lații de familie şi, abia în final, după ce fanarul reapar în oraş, are loc uciderea lui de_ către cea care-l iub ceea ce lasă toată lumea buimăcita.

IMOGENE, URMAŞA MĂRIEI STUART

Să fi înnebunit Imogene la bătrînețe ? Pentru ea s gura regină existentă este scoțiană Maria Stuart ucisă englezi. Evident de atunci şi până acum englezii sînt novați pentru toate relele. Ce-i de făcut însă cînd crim se produc numai printre scoțieni, la Callander ? Iată problemă greu de rezolvat, mai ales că ea se complică pricina unei iubiri adolescentine interzise de părinți. Imogene descoperă, la capătul unor fapte care erau s provoace moartea, că lumea din Callander e altfel al tuită decît crezuse, dar nu mai puțin strîmb, din mome ce sentimentele frumoase duc la crime, în loc să ducă fericire.

Coli tipar: 14 Corector:Nora Rădulescu Tehnoredactor: Mihai Iordănescu Tiparul executat sub comanda 30429 Regia Autonomă a Imprimeriilor Imprimeria,,CORESI" Bucureşti